

Europeiska unionens officiella tidning

L 154

Svensk utgåva

Lagstiftning

sextionde årgången

16 juni 2017

Innehållsförteckning

I Lagstiftningsakter

FÖRORDNINGAR

- ★ **Europaparlamentets och rådets förordning (EU) 2017/1001 av den 14 juni 2017 om EU-varumärken** ⁽¹⁾ 1

⁽¹⁾ Text av betydelse för EES.

SV

De rättsakter vilkas titlar är tryckta med fin stil är sådana rättsakter som har avseende på den löpande handläggningen av jordbrukspolitiska frågor. De har normalt begränsad giltighetstid.

Beträffande alla övriga rättsakter gäller att titlarna är tryckta med fet stil och föregås av en asterisk.

I

(Lagstiftningsakter)

FÖRORDNINGAR

EUROPAPARLAMENTETS OCH RÅDETS FÖRORDNING (EU) 2017/1001

av den 14 juni 2017

om EU-varumärken

(kodifiering)

(Text av betydelse för EES)

EUROPAPARLAMENTET OCH EUROPEISKA UNIONENS RÅD HAR ANTAGIT DENNA FÖRORDNING

med beaktande av fördraget om Europeiska unionens funktionssätt, särskilt artikel 118 första stycket,

med beaktande av Europeiska kommissionens förslag,

efter översändande av utkastet till lagstiftningsakt till de nationella parlamenten,

i enlighet med det ordinarie lagstiftningsförfarandet ⁽¹⁾, och

av följande skäl:

- (1) Rådets förordning (EG) nr 207/2009 ⁽²⁾ har ändrats väsentligt flera gånger ⁽³⁾. För att skapa klarhet och överskådlighet bör den förordningen kodifieras.
- (2) Genom rådets förordning (EG) nr 40/94 ⁽⁴⁾, kodifierad 2009 som förordning (EG) nr 207/2009, skapades ett system med varumärkesskydd särskilt för unionen som gav skydd för varumärken på unionsnivå parallellt med det skydd för varumärken som finns på medlemsstatsnivå i enlighet med de nationella varumärkessystem som harmoniseras genom rådets direktiv 89/104/EEG ⁽⁵⁾, kodifierat som Europaparlamentets och rådets direktiv 2008/95/EG ⁽⁶⁾.
- (3) En harmonisk utveckling av de ekonomiska aktiviteterna bör främjas i hela unionen, liksom en fortsatt och balanserad tillväxt genom förverkligandet av en väl fungerande inre marknad med villkor som motsvarar dem på en nationell marknad. För att kunna förverkliga en sådan marknad och stärka dess enhetlighet, bör inte endast hindren för den fria rörligheten för varor och tjänster avskaffas och en ordning införas som säkerställer att konkurrensen inte snedvrids, utan de rättsliga förhållandena bör dessutom vara sådana att företagen utan dröjsmål kan anpassa tillverkningen och distributionen av varor eller tillhandahållandet av tjänster till unionens

⁽¹⁾ Europaparlamentets ståndpunkt av den 27 april 2017 (ännu ej offentliggjord i EUT) och rådets beslut av den 22 maj 2017.

⁽²⁾ Rådets förordning (EG) nr 207/2009 av den 26 februari 2009 om EU-varumärken (EUT L 78, 24.3.2009, s. 1).

⁽³⁾ Se bilaga II.

⁽⁴⁾ Rådets förordning (EG) nr 40/94 av den 20 december 1993 om gemenskapsvarumärken (EGTL 11, 14.1.1994, s. 1).

⁽⁵⁾ Rådets första direktiv 89/104/EEG av den 21 december 1988 om tillnärmningen av medlemsstaternas varumärkeslagar (EGT L 40, 11.2.1989, s. 1).

⁽⁶⁾ Europaparlamentets och rådets direktiv 2008/95/EG av den 22 oktober 2008 om tillnärmningen av medlemsstaternas varumärkeslagar (EUT L 299, 8.11.2008, s. 25).

förhållanden. Bland de medel som företagen bör ha tillgång till för att kunna genomföra detta, återfinns varumärken som gör det möjligt att särskilja företags varor och tjänster på samma sätt inom hela unionen, oavsett gränser.

- (4) För att fullfölja unionens ovan nämnda mål förefaller det nödvändigt att tillhandahålla en unionsordning för varumärken som innebär att företag genom ett enda förfarande kan förvärva EU-varumärken som åtnjuter samma skydd och får rättsverkan i hela unionen. Principen om EU-varumärkens enhetliga karaktär bör gälla om inget annat sägs i denna förordning.
- (5) Tillnärmning av nationell lagstiftning är inte tillräckligt för att avskaffa det hinder i form av territoriell begränsning av de rättigheter som medlemsstaternas respektive lagstiftning ger varumärkesinnehavare. För att företagen ska ha möjlighet att bedriva sin verksamhet utan begränsningar på hela den inre marknaden bör det finnas varumärken som regleras med hjälp av enhetliga unionsbestämmelser vilka är direkt tillämpliga i alla medlemsstater.
- (6) Den erfarenhet som vunnits sedan systemet för gemenskapsvarumärken inrättades visar att företag både inom och utanför unionen har accepterat systemet, som har blivit ett framgångsrikt och hållbart komplement och alternativ till varumärkesskyddet på medlemsstatsnivå.
- (7) Unionsbestämmelser om varumärken kan dock inte ersätta medlemsstaternas varumärkeslagar. Det förefaller i själva verket inte vara rimligt att företagen ska vara skyldiga att ansöka om att deras varumärken registreras som EU-varumärken.
- (8) Nationella varumärken behövs fortfarande för företag som inte vill skydda sina varumärken på unionsnivå eller som inte kan få ett unionsomspännande skydd samtidigt som det inte finns några hinder för ett nationellt skydd. Det bör överlåtas till varje person som söker varumärkesskydd att välja om detta ska sökas i form av ett nationellt varumärke i en eller flera medlemsstater, endast som EU-varumärke eller båda delarna.
- (9) Rätten till ett EU-varumärke kan endast förvärfvas genom registrering, och sådan ska vägras särskilt om varumärket saknar särskiljningsförmåga, om det är olagligt eller om äldre rättigheter hindrar registrering.
- (10) Ett tecken bör få återges i valfri lämplig form med användning av allmänt tillgänglig teknik, och således inte nödvändigtvis grafiskt, så länge som återgivningen är klar, precis, fullständig i sig själv, lättillgänglig, tydlig, beständig och objektiv.
- (11) Det skydd som följer av EU-varumärket, vars funktion framför allt är att garantera att varumärket anger ursprunget, bör vara absolut om det råder identitet mellan varumärket och tecknet och mellan varorna eller tjänsterna. Skyddet bör också gälla vid likhet mellan varumärket och tecknet och mellan varorna eller tjänsterna. Begreppet likhet bör tolkas i förhållande till risken för förväxling. En särskild förutsättning för skydd bör vara att det finns en risk för förväxling. Denna risk bör bedömas mot bakgrund av en lång rad faktorer, särskilt i hur hög grad varumärket är känt på marknaden, den association som det använda eller registrerade tecknet framkallar, graden av likhet mellan varumärket och tecknet samt mellan de ifrågavarande varorna eller tjänsterna.
- (12) För att säkerställa rättssäkerhet och full överensstämmelse med prioritetsprincipen, enligt vilken ett tidigare registrerat varumärke ges företräde framför senare registrerade varumärken, är det nödvändigt att fastställa att säkerställandet av rättigheter som är knutna till ett EU-varumärke inte bör påverka innehavares rättigheter som förvärvats före ansöknings- eller prioritetsdagen för EU-varumärket. Ett sådant synsätt är förenligt med artikel 16.1 i avtalet om handelsrelaterade aspekter av immaterialrätter av den 15 april 1994.
- (13) Oklarhet om vilken den kommersiella källan är för varor och tjänster kan föreligga om ett företag använder samma eller ett liknande tecken som firmanamn på ett sätt som ger en koppling mellan företaget som bär namnet och de varor eller tjänster som kommer från det företaget. Intrång i ett EU-varumärke bör därför även innefatta användning av tecknet som ett firmanamn eller liknande beteckning så länge användningens syfte är att särskilja varor eller tjänster.

- (14) För att säkerställa rättssäkerhet och full överensstämmelse med specifik unionslagstiftning bör det föreskrivas att innehavaren av ett EU-varumärke bör ha rätt att förbjuda tredje man att använda ett tecken i jämförande reklam om sådan jämförande reklam strider mot Europaparlamentets och rådets direktiv 2006/114/EG ⁽¹⁾.
- (15) I syfte att säkerställa varumärkesskyddet och bekämpa varumärkesförfalskning effektivt och i linje med unionens internationella skyldigheter inom ramen för Världshandelsorganisationen (WTO), särskilt artikel V i allmänna tull- och handelsavtalet (Gatt) om transiteringsfrihet och, vad gäller generiska läkemedel, den förklaring om Trips-avtalet och folkhälsa som antogs av WTO:s ministerkonferens i Doha den 14 november 2001, bör innehavaren av ett EU-varumärke ha rätt att hindra tredje man från att i näringsverksamhet föra in varor i unionen utan att dessa övergått till fri omsättning där, om dessa varor kommer från tredjeländer och utan tillstånd har försetts med ett varumärke som är identiskt eller väsentligen identiskt med det EU-varumärke som registrerats för sådana varor.
- (16) Därför bör det vara tillåtet för innehavare av EU-varumärken att förhindra införsel av intrångsgörande varor och hänförelse av sådana till samtliga tullförfaranden, inklusive transitering, omlastning, lagring, frizoner, tillfällig lagring, aktiv förädling eller tillfällig införsel, även då sådana varor inte är avsedda att släppas ut på marknaden i unionen. Tullmyndigheterna bör när de utför tullkontroller tillämpa de befogenheter och förfaranden som fastställs i Europaparlamentets och rådets förordning (EU) nr 608/2013 ⁽²⁾, inklusive när det sker på begäran av rättighetsinnehavare. I synnerhet bör tullmyndigheterna utföra de relevanta kontrollerna på grundval av riskanalytiska kriterier.
- (17) För att förena behovet av ett effektivt säkerställande av varumärkesrättigheter med behovet av att undvika hinder för det fria handelsflödet av legitima varor bör EU-varumärkesinnehavarens rätt upphöra om deklareraren eller innehavaren av varorna, under efterföljande förfaranden som inletts vid den domstol för EU-varumärken som har behörighet att i sak avgöra huruvida intrång har gjorts i EU-varumärket, kan bevisa att innehavaren av EU-varumärket inte har rätt att förbjuda att varorna släpps ut på marknaden i det land som är slutdestination för varorna.
- (18) Artikel 28 i förordning (EU) nr 608/2013 föreskriver att en rättighetsinnehavare ska vara ansvarsskyldig för skador gentemot varuininnehavaren, bl.a. om det senare konstateras att varorna i fråga inte gör intrång i en immateriell rättighet.
- (19) Det bör vidtas lämpliga åtgärder i syfte att sörja för en smidig transitering av generiska läkemedel. När det gäller internationella generiska namn (INN) som är globalt erkända generiska namn på verksamma ämnen i farmaceutiska preparat, är det mycket viktigt att beakta de befintliga begränsningarna av EU-varumärkets rättsverknningar. Därför bör innehavaren av ett EU-varumärke inte ha rätt att hindra tredje man från att föra in varor till unionen utan att de övergår till fri omsättning där, på grundval av likheter mellan det internationella generiska namnet på det verksamma ämnet i ett läkemedel och varumärket.
- (20) För att göra det möjligt för innehavare av EU-varumärken att bekämpa varumärkesförfalskning effektivt bör de ha rätt att förbjuda anbringande på varor av ett intrångsgörande märke och förberedande åtgärder som utförs före anbringandet.
- (21) Den ensamrätt som ett EU-varumärke ger bör inte ge innehavaren rätt att förbjuda tredje mans användning av tecken eller upplysningar som används korrekt och således i enlighet med god affärsed. För att säkerställa lika villkor för firmanamn och EU-varumärken vid tvister mot bakgrund av att firmanamn regelmässigt ges obegränsat skydd mot yngre varumärken bör sådan användning endast anses inbegripa användningen av tredje mans personnamn. Även användning i allmänhet av tecken eller upplysningar som är beskrivande eller som saknar särskiljningsförmåga bör tillåtas. Vidare bör innehavaren inte ha rätt att hindra en korrekt och ärlig användning av EU-varumärket för att identifiera eller hänvisa till varorna och tjänsterna som innehavarens varor och tjänster. Tredje mans användning av ett varumärke i syfte att uppmärksamma konsumenterna på

⁽¹⁾ Europaparlamentets och rådets direktiv 2006/114/EG av den 12 december 2006 om vilseledande och jämförande reklam (EUT L 376, 27.12.2006, s. 21).

⁽²⁾ Europaparlamentets och rådets förordning (EU) nr 608/2013 av den 12 juni 2013 om tullens säkerställande av skyddet för immateriella rättigheter och upphävande av rådets förordning (EG) nr 1383/2003 (EUT L 181, 29.6.2013, s. 15).

återförsäljning av äkta varor som ursprungligen sålts av eller med tillstånd från innehavaren av EU-varumärket i unionen bör anses vara korrekt så länge den samtidigt överensstämmer med god affärssed. Tredje mans användning av ett varumärke för konstnärliga ändamål bör anses vara korrekt så länge den samtidigt överensstämmer med god affärssed. Dessutom bör denna förordning tillämpas på ett sätt som säkerställer full respekt för grundläggande fri- och rättigheter, särskilt yttrandefriheten.

- (22) Det följer av principen om fri rörlighet för varor att det är absolut nödvändigt att innehavaren av ett EU-varumärke inte har rätt att förbjuda att tredje man använder det när det gäller varor som har satts i omlopp inom Europeiska ekonomiska samarbetsområdet med detta varumärke, antingen av innehavaren själv eller med dennes medgivande, om det inte finns skäligen grund för innehavaren att motsätta sig fortsatt marknadsföring av varorna.
- (23) För att säkerställa rättssäkerhet och skydda lagligen förvärvade varumärkesrättigheter är det lämpligt och nödvändigt att, utan att det påverkar principen att det yngre varumärket inte kan göras gällande mot det äldre varumärket, fastställa att innehavare av EU-varumärken inte bör ha rätt att invända mot användning av ett yngre varumärke när detta förvärvades vid en tidpunkt när det äldre varumärket inte kunde göras gällande mot det yngre varumärket.
- (24) Det är endast berättigat att skydda EU-varumärken och att skydda äldre registrerade varumärken mot EU-varumärken i den utsträckning som dessa varumärken faktiskt används.
- (25) Av rättviseskäl och för rättssäkerhetens skull bör användning av ett EU-varumärke i en form som skiljer sig i detaljer vilka inte förändrar märkets särskiljningsförmåga så som det registrerats räcka för att upprätthålla de rättigheter som är knutna till varumärket, oavsett om varumärket även är registrerat i den form som används eller inte.
- (26) Ett EU-varumärke bör kunna anses som ett särskilt förmögenhetsobjekt utan samband med det företag vars varor och tjänster det betecknar. Varumärket bör därför kunna överlåtas, ställas som säkerhet till förmån för tredje man eller bli föremål för licenser.
- (27) Det behövs en administrativ ordning på unionsnivå för att de varumärkesbestämmelser som införs genom denna förordning ska kunna tillämpas på alla varumärken. Det är därför nödvändigt att det, inom ramen för unionens nuvarande institutionella struktur och fördelning av befogenheter, tillhandahålls en Europeiska unionens immaterialrättsmyndighet (nedan kallad *immaterialrättsmyndigheten*) som tekniskt sett är självständig och som är oberoende i rättsligt, administrativt och ekonomiskt hänseende. Av denna anledning är det nödvändigt och lämpligt att immaterialrättsmyndigheten får ställning som ett unionsorgan som är juridisk person och har de befogenheter som anges i denna förordning, inom ramen för unionsrätten och utan att det påverkar de befogenheter som unionens institutioner har.
- (28) Skyddet av EU-varumärken beviljas i förhållande till specifika varor eller tjänster vars art och antal avgör omfattningen av det skydd varumärkesinnehavaren beviljas. Därför är det nödvändigt att i denna förordning fastställa bestämmelser för beteckning och klassificering av varor och tjänster och att säkerställa rättssäkerhet och en sund förvaltning genom att kräva att varor och tjänster för vilka varumärkesskydd söks anges tillräckligt tydligt och exakt av sökanden för att behöriga myndigheter och ekonomiska aktörer utifrån blotta ansökan ska kunna avgöra omfånget på det skydd som ansökan avser. Användning av allmänna uttryck bör tolkas som att de endast innefattar alla varor och tjänster som uppenbart omfattas av uttrycket enligt en strikt bokstavstolkning. Innehavare av EU-varumärken vilka på grund av immaterialrättsmyndighetens praxis före den 22 juni 2012 registrerats med avseende på hela rubriken för en klass i det system som faststälts genom Niceöverenskommelsen om internationell klassificering av varor och tjänster vid registrering av varumärken av den 15 juni 1957 bör ges möjlighet att anpassa sina förteckningar över varor och tjänster för att se till att innehållet i registret uppfyller kraven på klarhet och precision enligt Europeiska unionens domstols rättspraxis.
- (29) För att undvika onödiga fördröjningar i registreringen av EU-varumärken är det lämpligt att införa ett system för frivillig granskning av EU-varumärken och nationella varumärken som bör vara flexibelt vad gäller användarnas behov och preferenser. De frivilliga granskningarna av EU-varumärken och nationella varumärken bör kompletteras genom att heltäckande, snabba och kraftfulla sökmotorer för kostnadsfri och allmän användning görs tillgängliga inom ramen för samarbetet mellan immaterialrättsmyndigheten och medlemsstaternas centrala myndigheter för industriell äganderätt, inklusive Benelux byrå för immateriell äganderätt.

- (30) Det är nödvändigt att säkerställa att de parter som berörs av de beslut som fattas av immaterialrättsmyndigheten åtnjuter ett rättsligt skydd som är anpassat till varumärkesrättens särskilda karaktär. För detta ändamål bör immaterialrättsmyndighetens olika beslutsfattande instansers beslut kunna överklagas. En överklagandenämnd vid immaterialrättsmyndigheten bör avgöra överklagandet. Beslut fattade av överklagandenämnden bör i sin tur kunna överklagas till tribunalen, som ska ha behörighet att ogiltigförklara eller ändra det överklagade beslutet.
- (31) För att säkerställa skyddet för EU-varumärken bör medlemsstaterna med beaktande av sina egna nationella system utse så få nationella domstolar i första och andra instans som möjligt, vilka ska ha behörighet att ta upp frågor om intrång i och giltighet av EU-varumärken.
- (32) Det är absolut nödvändigt att de beslut som avser giltighet av och intrång i EU-varumärken får rättsverkan i och omfattar hela unionen, eftersom det är det enda sättet att förhindra motstridiga beslut från domstolarna och immaterialrättsmyndigheten och för att säkerställa den enhetliga karaktären hos EU-varumärkena. Bestämmelserna i Europaparlamentets och rådets förordning (EU) nr 1215/2012⁽¹⁾ bör tillämpas i alla mål rörande EU-varumärken, om inte annat anges i den här förordningen.
- (33) I mål mellan samma parter avseende samma sak rörande ett EU-varumärke och parallella nationella varumärken bör motstridiga avgöranden undvikas. När talan väcks i flera fall i en och samma medlemsstat bör därför medlen för att uppnå detta syfte sökas i de nationella rättegångsreglerna, vilka inte påverkas av denna förordning, men om talan väcks i flera fall i olika medlemsstater, synes de bestämmelser som bygger på bestämmelserna i förordning (EU) nr 1215/2012 om litispensens och konnexitet vara lämpliga.
- (34) I syfte att främja konvergens av praxis och utveckling av gemensamma verktyg är det nödvändigt att inrätta en lämplig ram för samarbetet mellan immaterialrättsmyndigheten och medlemsstaternas myndigheter för industriell äganderätt, inklusive Benelux byrå för immateriell äganderätt, som definierar viktiga samarbetsområden och ger immaterialrättsmyndigheten möjlighet att samordna relevanta gemensamma projekt av intresse för unionen och medlemsstaterna samt att upp till ett högsta belopp finansiera dessa gemensamma projekt. Dessa samarbetsaktiviteter bör gynna företag som använder varumärkessystem i Europa. För användare av det unionssystem som fastställs i denna förordning bör projekten, särskilt databaserna för registersökningar och konsultationer, tillhandahålla fler heltäckande, effektiva och kostnadsfria verktyg för att uppfylla de särskilda krav som följer av EU-varumärkets enhetliga karaktär.
- (35) Det är önskvärt att snabb och effektiv tvistlösning i godo underlättas genom att immaterialrättsmyndigheten ges i uppdrag att inrätta ett medlingscentrum vars tjänster kan utnyttjas av varje person som eftersträvar uppgörelse i godo av tvister rörande EU-varumärken och gemenskapsformgivning och genom ömsesidig överenskommelse.
- (36) Upprättandet av EU-varumärkessystemet har ökat den finansiella bördan för medlemsstaternas centrala myndigheter för industriell äganderätt och andra myndigheter i medlemsstaterna. De ytterligare kostnaderna har att göra med behandlingen av ett ökat antal invändnings- och ogiltighetsförfaranden som rör EU-varumärken eller som inleds av innehavare av sådana märken, med verksamheten för att öka kunskapen om EU-varumärkessystemet och med verksamheten för att säkerställa skyddet för EU-varumärken. Det är därför lämpligt att se till att immaterialrättsmyndigheten ersätter en del av medlemsstaternas kostnader för de uppgifter som de utför för att säkerställa att EU-varumärkessystemet fungerar smidigt. Betalningen av denna ersättning bör förenas med villkoret att medlemsstaterna lämnar in relevanta statistiska uppgifter. Ersättningen av kostnaderna får inte vara så omfattande att den leder till ett budgetunderskott för immaterialrättsmyndigheten.
- (37) För att säkerställa att immaterialrättsmyndigheten är fullständigt oberoende och självständig får det anses nödvändigt att den ges en egen budget vars intäkter huvudsakligen härrör från avgifter att betalas av dem som använder systemet. Unionens budgetförfarande bör emellertid tillämpas när det gäller anslag från unionens allmänna budget. Vidare bör räkenskaperna granskas av revisionsrätten.

⁽¹⁾ Europaparlamentets och rådets förordning (EU) nr 1215/2012 av den 12 december 2012 om domstols behörighet och om erkännande och verkställighet av domar på privaträttens område (EUTL 351, 20.12.2012, s. 1).

- (38) För att uppnå en sund ekonomisk förvaltning bör det undvikas att immaterialrättsmyndigheten ackumulerar betydande budgetöverskott. Detta bör inte hindra att immaterialrättsmyndigheten har en ekonomisk reserv som täcker ett år av dess driftskostnader i syfte att säkerställa kontinuerlig verksamhet och utförandet av dess uppgifter. Denna reserv bör endast utnyttjas för att säkerställa kontinuitet i immaterialrättsmyndighetens uppgifter enligt vad som anges i denna förordning.
- (39) Med tanke på den avgörande betydelsen av de avgiftsbelopp som ska betalas till immaterialrättsmyndigheten för EU-varumärkessystemets funktion och dess komplementära förhållande till de nationella varumärkessystemen är det nödvändigt att fastställa dessa belopp direkt i denna förordning i form av en bilaga. Avgiftsbeloppen bör fastställas till en nivå som säkerställer, för det första, att inkomsterna från avgifterna i princip är tillräckliga för att balansera immaterialrättsmyndighetens budget, för det andra, att EU-varumärkessystemet och de nationella varumärkessystemen kan existera parallellt och komplettera varandra, bl.a. med beaktande av storleken på den marknad som täcks av EU-varumärket och behoven hos de små och medelstora företagen samt, för det tredje, att EU-varumärkesinnehavarnas rättigheter säkerställs effektivt i medlemsstaterna.
- (40) För att säkerställa en effektiv, ändamålsenlig och snabb behandling och registrering av ansökningar om EU-varumärken hos immaterialrättsmyndigheten med hjälp av öppna, noggranna, rättvisa och skäliga förfaranden, bör befogenheten att anta delegerade akter i enlighet med artikel 290 i fördraget om Europeiska unionens funktionssätt (EUF-fördraget) delegeras till kommissionen när det gäller att i detalj fastställa förfarandena för att inge och granska en invändning och förfarandena för ändring av ansökan.
- (41) För att säkerställa att ett EU-varumärke kan upphävas eller ogiltigförklaras på ett effektivt och ändamålsenligt sätt med hjälp av öppna, noggranna, rättvisa och skäliga förfaranden, bör befogenheten att anta akter i enlighet med artikel 290 i EUF-fördraget delegeras till kommissionen när det gäller att fastställa förfarandena för upphävande och ogiltighetsförklaring.
- (42) För att göra det möjligt för överklagandenämnderna att genomföra en effektiv, ändamålsenlig och fullständig granskning av immaterialrättsmyndighetens beslut med användning av ett öppet, noggrant, rättvist och skäligt förfarande som beaktar principerna i denna förordning, bör befogenheten att anta akter enligt artikel 290 i EUF-fördraget delegeras till kommissionen när det gäller att fastställa överklagandets formella innehåll, förfarandet för att inge och granska ett överklagande, det formella innehållet i och formen för överklagandenämndens beslut och återbetalningen av överklagandeavgifterna.
- (43) För att säkerställa att EU-varumärkessystemet fungerar smidigt, effektivt och ändamålsenligt bör befogenheten att anta akter i enlighet med artikel 290 i EUF-fördraget delegeras till kommissionen när det gäller att fastställa kraven för närmare uppgifter om muntliga förfaranden och närmare bestämmelser för bevisupptagning, närmare bestämmelser för anmälan, de kommunikationsmetoder och blanketter som ska användas av parterna i förfaranden, bestämmelser för beräkning av tidsfrister och tidsfristernas längd, förfaranden för att återkalla ett beslut eller för att avföra en uppgift från registret, närmare bestämmelser för att återuppta förfarandet och närmare uppgifter om företrädande inför immaterialrättsmyndigheten.
- (44) För att säkerställa en effektiv och ändamålsenlig organisation av överklagandenämnderna bör befogenheten att anta akter enligt artikel 290 i EUF-fördraget delegeras till kommissionen när det gäller att fastställa närmare uppgifter för överklagandenämndernas organisation.
- (45) För att säkerställa en effektiv och ändamålsenlig registrering av internationella varumärken i full överensstämmelse med bestämmelserna i protokollet om Madridöverenskommelsen om den internationella registreringen av varumärken, antaget i Madrid den 27 juni 1989 (nedan kallat *Madridprotokollet*) bör befogenheten att anta akter i enlighet med artikel 290 i EUF-fördraget delegeras till kommissionen när det gäller att fastställa närmare uppgifter för förfarandena för inlämning och granskning av en invändning, inbegripet de nödvändiga skrivelser som ska ställas till Världsorganisationen för den intellektuella äganderätten (Wipo), och närmare uppgifter för förfarandet för internationella registreringar på grundval av en ursprunglig ansökan eller en ursprunglig registrering som rör ett kollektivmärke, kontrollmärke eller garantimärke.
- (46) Det är särskilt viktigt att kommissionen genomför lämpliga samråd under det förberedande arbetet, inbegripet på expertnivå, och att dessa samråd genomförs i enlighet med principerna i det interinstitutionella avtalet av den 13 april 2016 om bättre lagstiftning⁽¹⁾. För att säkerställa lika stor delaktighet i förberedelsen av delegerade

(1) EUTL 123, 12.5.2016, s. 1.

akter erhåller Europaparlamentet och rådet alla handlingar samtidigt som medlemsstaternas experter, och deras experter ges systematiskt tillträde till möten i kommissionens expertgrupper som arbetar med förberedelse av delegerade akter.

- (47) För att säkerställa enhetliga villkor för genomförandet av denna förordning bör genomförandebefogenheter delegeras till kommissionen när det gäller att fastställa närmare uppgifter om ansökningar, framställningar, certifikat, yrkanden, bestämmelser, underrättelser och andra dokument enligt de relevanta förfarandemässiga krav som fastställs i denna förordning, liksom när det gäller maximinivåerna för de faktiskt uppkomna kostnader som är nödvändiga för förfarandet, uppgifter om publikationer av tidningen om EU-varumärken och immaterialrättsmyndighetens officiella tidning, närmare bestämmelser för informationsutbytet mellan immaterialrättsmyndigheten och de nationella myndigheterna, närmare bestämmelser för översättningar av stödjande handlingar i skriftliga förfaranden, exakt typ av beslut som ska fattas av en enskild ledamot i invändnings- eller annulleringsenheten, uppgifter om underrättelseskyldigheten enligt Madridprotokollet, och detaljerade krav när det gäller begäran om territoriell utsträckning efter en internationell registrering. Dessa befogenheter bör utövas i enlighet med Europaparlamentets och rådets förordning (EU) nr 182/2011⁽¹⁾.
- (48) Eftersom målen för denna förordning inte i tillräcklig utsträckning kan uppnås av medlemsstaterna utan snarare, på grund av deras omfattning och verkningar, kan uppnås bättre på unionsnivå, kan unionen vidta åtgärder i enlighet med subsidiaritetsprincipen i artikel 5 i fördraget om Europeiska unionen. I enlighet med proportionalitetsprincipen i samma artikel går denna förordning inte utöver vad som är nödvändigt för att uppnå dessa mål.

HÄRIGENOM FÖRESKRIVS FÖLJANDE.

KAPITEL I

ALLMÄNNA BESTÄMMELSER

Artikel 1

EU-varumärke

1. Varumärken för varor eller tjänster som registrerats i enlighet med bestämmelserna i denna förordning kallas nedan *EU-varumärken*.
2. Ett EU-varumärke ska ha en enhetlig karaktär. Det ska ha samma rättsverkan i hela unionen: det får inte registreras, överlåtas eller avstås ifrån eller bli föremål för beslut om upphävande av innehavarens rättigheter eller förklaras ogiltigt, inte heller får dess användning förbjudas om det inte gäller för hela unionen. Denna princip ska gälla om inte annat föreskrivs i denna förordning.

Artikel 2

Immaterialrättsmyndigheten

1. Europeiska unionens immaterialrättsmyndighet (nedan kallad *immaterialrättsmyndigheten*) upprättas härmed.
2. Alla hänvisningar i unionsrätten till Byrån för harmonisering inom den inre marknaden (varumärken och formgivning), eller andra benämningar på densamma, ska ses som hänvisningar till immaterialrättsmyndigheten.

Artikel 3

Rättslig handlingsförmåga

Med juridiska personer ska i denna förordning avses företag, samfund eller andra juridiska enheter som enligt den lag som reglerar dess ställning har rätt att i eget namn inneha rättigheter och skyldigheter av samtliga slag, att ingå avtal eller utöva andra rättshandlingar och föra talan inför domstolar och andra myndigheter.

⁽¹⁾ Europaparlamentets och rådets förordning (EU) nr 182/2011 av den 16 februari 2011 om fastställande av allmänna regler och principer för medlemsstaternas kontroll av kommissionens utövande av sina genomförandebefogenheter (EUT L 55, 28.2.2011, s. 13).

KAPITEL II

BESTÄMMELSER OM VARUMÄRKEN

AVSNITT 1

Definition och förvärv av EU-varumärke

Artikel 4

Tecken som kan utgöra ett EU-varumärke

Ett EU-varumärke kan utgöras av alla tecken, särskilt ord, inbegripet personnamn, figurer, bokstäver, siffror, färger, formen på en vara eller dess förpackning, eller ljud, förutsatt att tecknen i fråga kan

- a) särskilja ett företags varor eller tjänster från andra företags, och
- b) återges i registret över EU-varumärken (nedan kallat *registret*) på ett sätt som gör det möjligt för de behöriga myndigheterna och allmänheten att klart och tydligt avgöra föremålet för det skydd som beviljats innehavaren.

Artikel 5

Innehavare av EU-varumärken

EU-varumärken kan innehas av fysiska och juridiska personer, däribland myndigheter och andra offentliga organ.

Artikel 6

Förvärv av rätt till EU-varumärke

Ett EU-varumärke förvärvas genom registrering.

Artikel 7

Absoluta registreringshinder

1. Följande får inte registreras:
 - a) Tecken som inte uppfyller kraven i artikel 4.
 - b) Varumärken som saknar särskiljningsförmåga.
 - c) Varumärken som endast består av tecken eller upplysningar vilka i handeln visar varornas eller tjänsternas art, kvalitet, kvantitet, avsedda användning, värde, geografiska ursprung, tiden för deras framställande eller andra egenskaper hos varorna eller tjänsterna.
 - d) Varumärken som endast består av tecken eller upplysningar vilka i det dagliga språkbruket eller enligt branschens vedertagna handelsbruk kommit att bli en sedvanlig beteckning för varan eller tjänsten.
 - e) Tecken som endast består av
 - i) en form eller annan egenskap som följer av varans art,
 - ii) en varas form eller en annan egenskap hos varan som krävs för att uppnå ett tekniskt resultat,
 - iii) en varas form eller en annan egenskap som ger varan ett betydande värde.
 - f) Varumärken som strider mot allmän ordning eller mot allmän moral.

- g) Varumärken som är ägnade att vilseleda allmänheten t.ex. med avseende på varans eller tjänstens art, kvalitet eller geografiska ursprung.
 - h) Varumärken som inte har godkänts av behöriga myndigheter och som ska vägras registrering i enlighet med artikel 6ter i Pariskonventionen för industriellt rättsskydd (nedan kallad *Pariskonventionen*).
 - i) Varumärken som innehåller andra tecken, emblem eller vapen än dem som omfattas av artikel 6ter i Pariskonventionen och som är av särskilt allmänt intresse, om inte vederbörande myndigheter godkänt deras registrering.
 - j) Varumärken som är undantagna från registrering i enlighet med unionslagstiftningen eller nationell rätt eller internationella överenskommelser som unionen eller den berörda medlemsstaten är part i, som ger skydd för ursprungsbezeichnungar och geografiska beteckningar.
 - k) Varumärken som är undantagna från registrering i enlighet med unionslagstiftningen eller internationella överenskommelser som unionen är part i, som ger skydd för traditionella uttryck för vin.
 - l) Varumärken som är undantagna från registrering i enlighet med unionslagstiftningen eller internationella överenskommelser som unionen är part i, som ger skydd för garanterade traditionella specialiteter.
 - m) Varumärken vilka består av eller i sina väsentliga beståndsdelar återger en äldre växtsortsbenämning som registrerats i enlighet med unionslagstiftningen eller nationell rätt, eller internationella överenskommelser som unionen eller den berörda medlemsstaten är part i, som ger skydd för växtförädlarrätt och som avser växtsorter av samma art eller en nära besläktad art.
2. Punkt 1 ska tillämpas även om registreringshindren finns i endast en del av unionen.
3. Punkterna 1 b, c och d ska inte tillämpas om varumärket till följd av dess användning har uppnått särskilningsförmåga i fråga om de varor eller tjänster för vilka det ansöks om registrering.

Artikel 8

Relativa registreringshinder

1. Om innehavaren av ett äldre varumärke invänder ska det varumärke som ansökan gäller inte kunna registreras
- a) om det är identiskt med det äldre varumärket och de varor eller tjänster som varumärket har ansökts för är identiska med de varor eller tjänster för vilka det äldre varumärket är skyddat,
 - b) om det – på grund av att det är identiskt med eller liknar det äldre varumärket och de varor eller tjänster som omfattas av varumärkena är identiska eller är av liknande slag – föreligger en risk att allmänheten förväxlar dem inom det område där det äldre varumärket är skyddat, inbegripet risken för att varumärket associeras med det äldre varumärket.
2. Med *äldre varumärke* avses i punkt 1
- a) följande kategorier av varumärken för vilka ansökan om registrering gjorts tidigare än ansökan om registrering av EU-varumärket, med vederbörlig hänsyn tagen till de anspråk som kan göras på prioritet för dessa varumärken:
 - i) EU-varumärken.
 - ii) Varumärken som har registrerats i en medlemsstat eller, vad avser Belgien, Luxemburg eller Nederländerna, hos Benelux byrå för immateriell äganderätt.
 - iii) Varumärken som blivit föremål för en internationell registrering med rättsverkan i medlemsstaten i fråga.
 - iv) Varumärken som blivit föremål för en internationell registrering med rättsverkan i unionen.
 - b) Ansökan om varumärken som avses i led a under förutsättning att de registreras.
 - c) Varumärken som, vid tidpunkten för ansökan om registrering som EU-varumärke eller, i förekommande fall, vid tidpunkten för begäran om prioritet med avseende på ansökan om registrering av EU-varumärket, är välkända i en medlemsstat, i den betydelse som ordet välkänt ges i artikel 6bis i Pariskonventionen.

3. Efter invändning från varumärkesinnehavaren får ett varumärke inte registreras när en agent eller en företrädare för varumärkesinnehavaren ansöker om registrering av detta i sitt eget namn utan innehavarens medgivande om agenten eller företrädaren inte kan visa fog för sitt handlande.

4. Efter invändning från innehavaren av ett icke-registrerat varumärke eller av ett annat tecken som används i näringsverksamhet i mer än bara lokal omfattning, får det varumärke som ansökan avser inte registreras om och i den mån, i enlighet med unionslagstiftning eller tillämplig nationell lagstiftning om detta tecken,

a) rätten till tecknet har förvärvats före tidpunkten för ansökan om registrering av EU-varumärket eller i förekommande fall tidpunkten för den prioritet som åberopas som grund för ansökan om registrering av EU-varumärket eller,

b) tecknet ger innehavaren rätt att förbjuda användning av ett yngre varumärke.

5. Efter invändning från innehavaren av ett äldre registrerat varumärke i den mening som avses i punkt 2 får det varumärke som ansökan avser inte registreras om det är identiskt med eller liknar ett äldre varumärke, oavsett om de varor eller tjänster för vilka det tillämpas är identiska med, liknar eller inte liknar dem för vilka det äldre varumärket är registrerat, om det, i fråga om ett äldre EU-varumärke, är känt i unionen eller, i fråga om ett äldre nationellt varumärke, är känt i medlemsstaten i fråga, och användningen av det varumärke som ansökan avser utan skälig anledning skulle dra otillbörlig fördel av eller vara till förfång för det äldre varumärkets särskiljningsförmåga eller renommé.

6. Efter invändning från en person som enligt tillämplig rätt är berättigad att utöva de rättigheter som följer av en skyddad ursprungsbeteckning eller geografisk beteckning ska det varumärke som ansökan avser inte registreras om och i den mån, i enlighet med unionslagstiftningen eller nationell rätt som ger skydd för ursprungsbeteckningar eller geografiska beteckningar,

i) en ansökan om ursprungsbeteckning eller geografisk beteckning redan hade lämnats in i enlighet med unionslagstiftningen eller nationell rätt före tidpunkten för ansökan om registrering av EU-varumärket eller tidpunkten för den prioritet som åberopas i ansökan, under förutsättning att den därefter registreras,

ii) ursprungsbeteckningen eller den geografiska beteckningen ger rätt att förbjuda användning av ett yngre varumärke.

AVSNITT 2

EU-varumärkens rättsverkan

Artikel 9

Rättigheter som är knutna till ett EU-varumärke

1. Registreringen av ett EU-varumärke ger innehavaren en ensamrätt.

2. Utan att det påverkar innehavares rättigheter som förvärvats före ansökningsdagen eller prioritetdagen för EU-varumärket ska innehavaren av ett EU-varumärke ha rätt att förhindra tredje man som inte har hans medgivande att i näringsverksamhet, för varor eller tjänster, använda ett tecken om

a) tecknet är identiskt med EU-varumärket och används för varor eller tjänster som är identiska med dem för vilka EU-varumärket är registrerat,

b) tecknet är identiskt med eller liknar EU-varumärket och används för varor eller tjänster som är identiska med eller liknar de varor eller tjänster för vilka EU-varumärket är registrerat, om detta kan leda till förväxling hos allmänheten, inbegripet risken för association mellan tecknet och varumärket,

c) tecknet är identiskt med eller liknar EU-varumärket oavsett om det används för varor och tjänster som är identiska med, liknar eller inte liknar dem för vilka EU-varumärket är registrerat, om det senare är känt i unionen och om användningen av tecknet i fråga utan skälig anledning drar otillbörlig fördel av eller är till förfång för EU-varumärkets särskiljningsförmåga eller renommé.

3. Följande handlingar får särskilt förbjudas med stöd av punkt 2:
- Att anbringa tecknet på varor eller deras förpackning.
 - Att utbjuda varor till försäljning, marknadsföra dem eller lagra dem för dessa ändamål eller utbjuda eller tillhandahålla tjänster under tecknet.
 - Att importera eller exportera varor under tecknet.
 - Att använda tecknet som firma- eller företagsnamn eller som del av ett firma- eller företagsnamn.
 - Att använda tecknet på affärshandlingar och i reklam.
 - Att använda tecknet i jämförande reklam på ett sätt som strider mot direktiv 2006/114/EG.
4. Utan att det påverkar innehavares rättigheter som förvärvats före ansökningsdagen eller prioritetsdagen för EU-varumärket ska innehavaren av ett EU-varumärke också ha rätt att hindra tredje man från att i näringsverksamhet föra in varor i unionen utan att dessa övergått till fri omsättning där, om dessa varor, inbegripet förpackning, kommer från tredjeländer och utan tillstånd har försetts med ett varumärke som är identiskt med det EU-varumärke som registrerats för sådana varor eller som i väsentliga drag inte kan särskiljas från det varumärket.

EU-varumärkesinnehavarens rätt enligt första stycket ska upphöra om deklaranter eller varuinnehavare, under det förfarande för att avgöra huruvida intrång har gjorts i EU-varumärket som har inletts i enlighet med förordning (EU) nr 608/2013, lägger fram bevis för att innehavaren av EU-varumärket inte har rätt att förbjuda att varorna släpps ut på marknaden i det land som är slutdestination för varorna.

Artikel 10

Rätten att förbjuda förberedande åtgärder vad gäller användning av förpackning eller andra underlag

Om det finns risk för att förpackningar, etiketter, lappar, säkerhets- eller äkthetsdetaljer eller säkerhets- eller äkthetsanordningar eller andra underlag där märket anbringas skulle kunna användas för varor eller tjänster och om sådan användning skulle utgöra ett intrång i EU-varumärkesinnehavarens rättigheter enligt artikel 9.2 och 9.3, ska innehavaren av det varumärket ha rätt att förbjuda följande åtgärder om de vidtas i näringsverksamhet:

- Att anbringa ett tecken som är identiskt med eller liknar EU-varumärket på förpackning, etiketter, lappar, säkerhets- eller äkthetsdetaljer eller säkerhets- eller äkthetsanordningar eller andra underlag där varumärket kan anbringas.
- Att utbjuda till försäljning eller släppa ut på marknaden, eller lagra för dessa ändamål, eller importera eller exportera förpackning, etiketter, lappar, säkerhets- eller äkthetsdetaljer eller säkerhets- eller äkthetsanordningar eller andra underlag där märket anbringas.

Artikel 11

Dag när rättigheterna ska börja gälla i förhållande till tredje man

- De rättigheter som är knutna till EU-varumärket ska gälla i förhållande till tredje man från och med dagen för offentliggörandet av varumärkets registrering.
- Skälig ersättning får krävas beträffande åtgärder som vidtas efter dagen för offentliggörandet av en ansökan om registrering av ett EU-varumärke, om åtgärderna efter offentliggörandet av varumärkets registrering skulle vara förbjudna på grund av detta offentliggörande.
- En domstol vid vilken en talan har anhängiggjorts får inte avgöra sakförhållandena i det målet förrän registreringen har offentliggjorts.

*Artikel 12***Återgivning av EU-varumärken i lexikon**

Om återgivningen av ett EU-varumärke i ett lexikon, en encyklopedi eller ett liknande uppslagsverk ger intryck av att varumärket utgör en generisk benämning på varor eller tjänster för vilka varumärket är registrerat, ska utgivaren av verket på begäran av innehavaren av EU-varumärket se till att återgivningen av varumärket senast i nästa utgåva av verket åtföljs av uppgift om att det är ett registrerat varumärke.

*Artikel 13***Förbud att använda ett EU-varumärke som är registrerat i en agents eller en företrädares namn**

När ett EU-varumärke är registrerat i en agents eller en företrädares namn för den som innehar detta varumärke, utan innehavarens tillstånd, ska denne ha rätt att invända mot att hans agent eller företrädare använder hans varumärke, om han inte har gett tillstånd till sådan användning, med mindre agenten eller företrädaren kan visa fog för sitt handlande.

*Artikel 14***Begränsningar av ett EU-varumärkes rättsverkan**

1. Ett EU-varumärke ger inte innehavaren rätt att förhindra tredje man att i näringsverksamhet använda
 - a) tredje mans namn eller adress, om denne är en fysisk person,
 - b) tecken eller upplysningar som saknar särskiljningsförmåga eller som avser varornas eller tjänsternas art, kvalitet, kvantitet, avsedda ändamål, värde, geografiska ursprung, tidpunkten för framställande eller utförande eller andra egenskaper,
 - c) EU-varumärket i syfte att identifiera eller hänvisa till varor eller tjänster som EU-varumärkesinnehavarens varor eller tjänster, särskilt om användning av det varumärket är nödvändig för att ange en varas eller tjänsts avsedda ändamål, särskilt som tillbehör eller reservdelar.
2. Punkt 1 ska tillämpas endast om tredje man vid användningen handlar i enlighet med god affärssed.

*Artikel 15***Konsumtion av de rättigheter som är knutna till ett EU-varumärke**

1. Ett EU-varumärke ger inte innehavaren rätt att förbjuda användningen av EU-varumärket för varor som av innehavaren eller med innehavarens samtycke har släppts ut på marknaden under varumärket i Europeiska ekonomiska samarbetsområdet.
2. Punkt 1 ska inte gälla när innehavaren har skälig grund att motsätta sig fortsatt marknadsföring av varorna, särskilt när varornas beskaffenhet har förändrats eller försämrats efter att de har släppts ut på marknaden.

*Artikel 16***Mellankommande rättigheter som kan göras gällande av innehavaren av ett yngre registrerat varumärke som försvar i mål om varumärkesintrång**

1. I mål om varumärkesintrång ska innehavaren av ett EU-varumärke inte ha rätt att förbjuda användningen av ett yngre registrerat EU-varumärke där det yngre varumärket inte skulle förklaras ogiltigt enligt artikel 60.1, 60.3 eller 60.4, 61.1 eller 61.2 eller 64.2 i denna förordning.

2. I mål om varumärkesintrång ska innehavaren av ett EU-varumärke inte ha rätt att förbjuda användningen av ett yngre registrerat nationellt varumärke där detta yngre registrerade nationella varumärke inte skulle förklaras ogiltigt enligt artikel 8 eller 9.1 eller 9.2 eller 46.3 i Europaparlamentets och rådets direktiv (EU) 2015/2436 ⁽¹⁾.

3. Om innehavaren av ett EU-varumärke inte har rätt att förbjuda användningen av ett yngre registrerat varumärke enligt punkt 1 eller 2 ska innehavaren av detta yngre registrerade varumärke inte ha rätt att förbjuda användningen av det äldre EU-varumärket i mål om varumärkesintrång.

Artikel 17

Kompletterande tillämpning av nationell rätt om intrång

1. EU-varumärkens rättsverkan ska endast fastställas utifrån bestämmelserna i denna förordning. I övrigt ska intrång i ett EU-varumärke regleras enligt nationell rätt om intrång i ett nationellt varumärke i enlighet med bestämmelserna i kapitel X.

2. Denna förordning ska inte hindra att talan väcks om ett EU-varumärke på grundval av medlemsstaternas bestämmelser om bl.a. skadeståndsansvar och illojal konkurrens.

3. Tillämpliga förfaranderegler ska bestämmas i enlighet med kapitel X.

AVSNITT 3

Bruk av EU-varumärken

Artikel 18

Bruk av EU-varumärken

1. Om innehavaren av varumärket inte inom fem år efter registrering har gjort verkligt bruk av EU-varumärket i unionen för de varor eller tjänster för vilka det registrerats, eller om sådant bruk inte skett inom en period av fem år i följd, ska EU-varumärket bli föremål för de sanktioner som bestäms i denna förordning, under förutsättning att det inte finns skälig grund för att EU-varumärket inte använts.

Även följande utgör bruk i den mening som avses i första stycket:

a) Användning av EU-varumärket i en form som skiljer sig i detaljer vilka inte förändrar märkets särskiljningsförmåga så som det registrerats, oavsett om EU-varumärket i den form det används också är registrerat i innehavarens namn.

b) Anbringande av EU-varumärket i unionen på varor eller deras förpackning endast för exportändamål.

2. Bruk av EU-varumärket med innehavarens medgivande ska anses utgöra bruk av innehavaren.

AVSNITT 4

EU-varumärken som förmögenhetsobjekt

Artikel 19

EU-varumärkens likställighet med nationella varumärken

1. Om annat inte följer av artiklarna 20–28 ska ett EU-varumärke som förmögenhetsobjekt i sin helhet och för hela unionsområdet anses som ett nationellt varumärke som registrerats i den medlemsstat i vilken enligt registret

a) innehavaren har sitt säte eller sitt hemvist vid tidpunkten i fråga, eller

b) om led a inte är tillämpligt, innehavaren har ett driftställe vid tidpunkten i fråga.

⁽¹⁾ Europaparlamentets och rådets direktiv (EU) 2015/2436 av den 16 december 2015 för tillnärmning av medlemsstaternas varumärkeslagstiftning (EUT L 336, 23.12.2015, s. 1).

2. I andra fall än de som anges i punkt 1 ska den i punkt 1 avsedda medlemsstaten vara den medlemsstat i vilken immaterialrättsmyndigheten har sitt säte.
3. Om två eller flera personer är införda i registret som gemensamma innehavare, ska punkt 1 gälla den av innehavarna som nämns först. Kan punkt 1 inte tillämpas på denna innehavare, ska den gälla för de därefter upptagna gemensamma innehavarna i den ordning som de nämns. Kan punkt 1 inte tillämpas på någon av de gemensamma innehavarna ska punkt 2 tillämpas.

Artikel 20

Överlåtelse

1. Ett EU-varumärke får, oavsett om företaget överläts, överlåtas för alla eller en del av de varor eller tjänster för vilka det är registrerat.
2. En överlåtelse av ett företag i sin helhet ska innefatta överlåtelse av EU-varumärket utom när det, i enlighet med den lag som ska tillämpas på överlåtelsen, föreligger ett avtal om det motsatta eller om detta klart framgår av omständigheterna. Denna bestämmelse ska tillämpas när det föreligger en avtalsenlig förpliktelse att överlåta företaget.
3. Utan att det påverkar tillämpningen av punkt 2 ska en överlåtelse av EU-varumärket ske skriftligen och undertecknas av de avtalslutande parterna, förutom när överlåtelsen är en följd av ett beslut av en domstol; i annat fall är överlåtelsen ogiltig.
4. En överlåtelse ska införas i registret och offentliggöras på begäran av en av parterna.
5. En ansökan om registrering av en överlåtelse ska innehålla uppgifter som gör det möjligt att fastställa EU-varumärket, den nya innehavaren, de varor och tjänster som överlåtelsen gäller samt de handlingar som i vederbörlig ordning fastställer överlåtelsen i enlighet med punkterna 2 och 3. Ansökan får också, i förekommande fall, innehålla uppgifter för att fastställa den nya ägarens företrädare.
6. Kommissionen ska anta genomförandeakter som fastställer
 - a) de närmare uppgifter som en ansökan om registrering av en överlåtelse ska innehålla,
 - b) den typ av dokumentation som krävs för att fastställa överlåtelsen, med beaktande av de samtycken som lämnats av den registrerade innehavaren och förvärvaren,
 - c) närmare uppgifter om hur ansökningar om partiella överföringar ska behandlas, med säkerställande av att varorna och tjänsterna i den återstående registreringen och i den nya registreringen inte överlappar varandra och att det upprättas en separat handling, däribland ett nytt registreringsnummer, för den nya registreringen.Dessa genomförandeakter ska antas i enlighet med det granskningsförfarande som avses i artikel 207.2.
7. Om de villkor för registrering av en överlåtelse som anges i punkterna 1, 2 och 3 eller i de genomförandeakter som avses i punkt 6 inte är uppfyllda, ska immaterialrättsmyndigheten underrätta sökanden om bristerna. Om bristerna inte åtgärdas inom en tidsperiod som ska fastställas av immaterialrättsmyndigheten ska den avvisa ansökan om registrering av överlåtelsen.
8. En samlad ansökan om registrering av en överlåtelse får lämnas in för två eller flera varumärken förutsatt att den registrerade innehavaren och förvärvaren är samma personer i varje fall.
9. Punkterna 5–8 gäller även ansökningar om EU-varumärken.
10. När det gäller partiella överlåtelser ska alla ansökningar om registrering av en överlåtelse som lämnats in av den ursprungliga innehavaren och som ännu inte har avgjorts vad gäller den ursprungliga registreringen anses vara ännu ej avgjorda vad gäller både den återstående registreringen och den nya registreringen. Om avgifter måste betalas för en sådan ansökan och dessa avgifter har betalats av den ursprungliga innehavaren ska den nya innehavaren inte vara skyldig att betala några ytterligare avgifter för en sådan ansökan.

11. Innan överlåtelsen har införts i registret kan förvärvaren inte göra gällande de rättigheter som uppstår genom EU-varumärkets registrering.

12. Om det i förhållande till immaterialrättsmyndigheten finns frister som ska iakttas kan förvärvaren avge de förklaringar som behövs till denna så snart registreringsansökan om överlåtelsen har ingetts till immaterialrättsmyndigheten.

13. Alla handlingar som i enlighet med artikel 98 ska ställas till innehavaren av EU-varumärket ska adresseras till den person som är registrerad som innehavare.

Artikel 21

Överlåtelse av ett varumärke som är registrerat i en agents namn

1. Om ett EU-varumärke är registrerat i en agents eller en företrädares namn för den som innehar det varumärket, utan dennes tillstånd, ska innehavaren ha rätt att begära att registreringen av EU-varumärket överläts till honom om inte agenten eller företrädaren visar fog för sitt handlande.
2. Innehavaren får ansöka om överlåtelse enligt punkt 1 i denna artikel till följande:
 - a) Immaterialrättsmyndigheten, i enlighet med artikel 60.1 b, i stället för en ansökan om ogiltighetsförklaring.
 - b) En domstol för EU-varumärken som avses i artikel 123, i stället för ett genkärsmål om ogiltighetsförklaring på grundval av artikel 128.1.

Artikel 22

Sakrätt

1. Ett EU-varumärke kan utan samband med företaget ställas som säkerhet eller bli föremål för en begränsad sakrätt.
2. På begäran av en av parterna ska de rättigheter som avses i punkt 1 eller överlåtelsen av dessa rättigheter införas i registret och offentliggöras.
3. En registrering som gjorts i enlighet med punkt 2 ska tas bort eller ändras på begäran av en av parterna.

Artikel 23

Exekutiva åtgärder

1. Ett EU-varumärke kan bli föremål för exekutiva åtgärder.
2. När det gäller exekutiva åtgärder som avser ett EU-varumärke ska de domstolar och myndigheter i den medlemsstat som anges i artikel 19 ha exklusiv behörighet.
3. På begäran av en av parterna ska en exekutiv åtgärd bli införd i registret och offentliggöras.
4. En registrering som gjorts i enlighet med punkt 3 ska tas bort eller ändras på begäran av en av parterna.

Artikel 24

Insolvensförfaranden

1. Ett EU-varumärke kan endast ingå i sådana insolvensförfaranden som inleds i den medlemsstat på vars territorium gäldenärens huvudsakliga intressen finns.

Om gäldenären är ett försäkringsföretag eller ett kreditinstitut enligt Europaparlamentets och rådets direktiv 2009/138/EG ⁽¹⁾ respektive Europaparlamentets och rådets direktiv 2001/24/EG ⁽²⁾ får ett EU-varumärke dock endast ingå i sådana insolvensförfaranden som inleds i den medlemsstat där företaget eller institutet har auktoriserats.

⁽¹⁾ Europaparlamentets och rådets direktiv 2009/138/EG av den 25 november 2009 om upptagande och utövande av försäkrings- och återförsäkringsverksamhet (Solvens II) (EUT L 335, 17.12.2009, s. 1).

⁽²⁾ Europaparlamentets och rådets direktiv 2001/24/EG av den 4 april 2001 om rekonstruktion och likvidation av kreditinstitut (EGTL 125, 5.5.2001, s. 15).

2. Om flera personer gemensamt innehar ett EU-varumärke ska punkt 1 tillämpas på medinnehavarens andel.
3. Om ett EU-varumärke ingår i ett insolvensförfarande, ska detta på begäran av den behöriga nationella myndigheten noteras i registret och offentliggöras i den tidning om EU-varumärken som avses i artikel 116.

Artikel 25

Licens

1. Ett EU-varumärke kan bli föremål för licens för en del av eller alla de varor eller tjänster för vilka det är registrerat samt för hela eller viss del av unionen. En licens kan vara exklusiv eller icke-exklusiv.
2. Innehavaren av ett EU-varumärke kan åberopa de till varumärket knutna rättigheterna gentemot en licenstagare som överträder en bestämmelse i licensavtalet med avseende på
 - a) licensens giltighetstid,
 - b) den av registreringen skyddade formen som varumärket får använda,
 - c) arten av de varor eller tjänster för vilka licensen är utfärdad,
 - d) området inom vilket varumärket får användas, eller
 - e) kvaliteten på de av licenstagaren tillverkade varorna eller tillhandahållna tjänsterna.
3. Utan att det påverkar tillämpningen av bestämmelserna i licensavtalet kan licenstagaren väcka talan om intrång i EU-varumärket endast om dess innehavare lämnar sitt medgivande till detta. Innehavaren av en exklusiv licens får dock väcka sådan talan om innehavaren av varumärket inte själv väcker talan om intrång i varumärket inom skälig tid efter underrättelse härom.
4. En licenstagare ska äga rätt att intervensera i det mål om intrång som innehavaren av EU-varumärket har inlett för att kunna erhålla skadestånd för den skada som han lidit.
5. På begäran av en av parterna ska uppgift om upplåtelse eller överlåtelse av en licens för ett EU-varumärke införas i registret och offentliggöras.
6. En registrering som gjorts i enlighet med punkt 5 ska tas bort eller ändras på begäran av en av parterna.

Artikel 26

Förfarande för införande av licenser och andra rättigheter i registret

1. Artikel 20.5 och 20.6, samt de bestämmelser som antas i enlighet därmed, och artikel 20.8 ska i tillämpliga delar gälla för registrering eller överlåtelse av en sakrätt som avses i artikel 22.2, sådana exekutiva åtgärder som avses i artikel 23.3, ett sådant ingående i insolvensförfaranden som avses i artikel 24.3 samt sådan registrering eller överlåtelse av en licens som avses i artikel 25.5, med förbehåll för följande:
 - a) Kravet rörande identifiering av de varor och tjänster som överlåtelsen gäller ska inte gälla för ansökningar om registrering av sakrätter, exekutiva åtgärder eller insolvensförfaranden.
 - b) Kravet rörande handlingar som styrker överlåtelsen ska inte gälla när ansökan görs av innehavaren av EU-varumärket.
2. Ansökan om registrering av de rättigheter som avses i punkt 1 ska inte anses ha lämnats in förrän den erforderade avgiften har betalats.

3. En ansökan om registrering av en licens får innehålla en begäran om att registrera licensen i registret som en eller flera av följande:

- a) En exklusiv licens.
- b) En underlicens, om licensen beviljas av en licenstagare vars licens är registrerad i registret.
- c) En licens som är begränsad till enbart en del av de varor och tjänster för vilka märket är registrerat.
- d) En licens begränsad till en del av unionen.
- e) En tillfällig licens.

När en ansökan om registrering av licensen som en licens enligt leden c, d och e i första stycket görs, ska ansökan om registrering av en licens ange de varor och tjänster, den del av unionen och den tidsperiod för vilka eller vilken licensen beviljas.

4. När de villkor som är tillämpliga för registrering, enligt artiklarna 22–25, enligt punkterna 1 och 3 i den här artikeln och enligt de övriga tillämpliga bestämmelser som antagits enligt denna förordning, inte uppfylls, ska immaterialrättsmyndigheten underrätta sökanden om bristen. Om bristen inte åtgärdas inom en tidsperiod som ska fastställas av immaterialrättsmyndigheten ska den avvisa ansökan om registrering.

5. Punkterna 1 och 3 ska i tillämpliga delar gälla ansökningar om EU-varumärken.

Artikel 27

Rättsverkan i förhållande till tredje man

1. De rättshandlingar angående ett EU-varumärke som anges i artiklarna 20, 22 och 25 ska inte äga rättsverkan i förhållande till tredje man i samtliga medlemsstater förrän efter det att de införts i registret. Emellertid ska en sådan rättshandling äga rättsverkan i förhållande till tredje man innan den införts i registret om denne har förvärvat rättigheter till varumärket efter det att rättshandlingen ägde rum men han kände till rättshandlingen vid tiden för rättigheternas förvärvande.

2. Punkt 1 ska inte tillämpas på en person som förvärvar ett EU-varumärke eller en rättighet till ett EU-varumärke genom att ett företag i sin helhet överläts eller genom en annan generell övergång.

3. De i artikel 23 angivna rättshandlingarnas rättsverkan i förhållande till tredje man ska bestämmas av lagstiftningen i den medlemsstat som följer av artikel 19.

4. Till dess att för medlemsstaterna gemensamma bestämmelser om konkurs träder i kraft ska rättsverkan i förhållande till tredje man i en konkurs eller ett liknande förfarande bestämmas av lagstiftningen i den medlemsstat där ett sådant förfarande först har inletts enligt nationell lagstiftning eller enligt de konventioner som ska tillämpas på området.

Artikel 28

Ansökan om EU-varumärke som förmögenhetsobjekt

Artiklarna 19–27 ska tillämpas på ansökningar om EU-varumärken.

Artikel 29

Förfarande för att annullera eller ändra registreringen av en licens eller andra rättigheter i registret

1. En registrering som gjorts enligt artikel 26.1 ska tas bort eller ändras på begäran av en av de berörda personerna.
2. Ansökan ska innehålla det berörda EU-varumärkets registreringsnummer och uppgifter om den rättighet för vilken det begärs att registreringen ska tas bort eller ändras.
3. Ansökan om annullering av en licens, en sakrätt eller en exekutiv åtgärd ska inte anses ha lämnats in förrän den erfordrade avgiften har betalats.

4. Ansökan ska åtföljas av handlingar som visar att den registrerade rättigheten inte längre existerar eller att licensinnehavaren eller innehavaren av en annan rättighet samtycker till att registreringen annulleras eller ändras.
5. Om kraven för att annullera eller ändra registreringen inte uppfylls, ska immaterialrättsmyndigheten underrätta sökanden om bristen. Om bristen inte åtgärdas inom en tidsperiod som ska fastställas av immaterialrättsmyndigheten ska den avvisa ansökan om att annullera eller ändra registreringen.
6. Punkterna 1–5 i denna artikel ska i tillämpliga delar gälla för uppgifter som införts i registret enligt artikel 26.5.

KAPITEL III

ANSÖKAN OM EU-VARUMÄRKE

AVSNITT 1

Ingivande av ansökan och krav beträffande sådan ansökan

Artikel 30

Ingivande av ansökan

1. En ansökan om ett EU-varumärke ska inges till immaterialrättsmyndigheten.
2. Immaterialrättsmyndigheten ska utan dröjsmål förse sökanden med en bekräftelse som åtminstone ska innefatta ärendenumret, en återgivning, beskrivning eller annan identifikation av märket, dokumentens art och antal samt datum för deras mottagande. Bekräftelsen får utfärdas på elektronisk väg.

Artikel 31

Krav på ansökan

1. En ansökan om EU-varumärke ska innehålla
 - a) en anhållan om registrering av ett EU-varumärke,
 - b) uppgifter som gör det möjligt att fastslå sökandens identitet,
 - c) en förteckning över de varor eller tjänster för vilka registrering ansöks,
 - d) en återgivning av märket som uppfyller kraven i artikel 4 b.
2. För en ansökan om EU-varumärke ska det betalas en ansökningsavgift som täcker en klass av varor eller tjänster, i förekommande fall en eller flera klassavgifter för varje klass av varor och tjänster utöver den första klassen samt, i tillämpliga fall, granskningsavgiften.
3. Utöver de krav som avses i punkterna 1 och 2 ska en ansökan om ett EU-varumärke uppfylla de formella krav som fastställs i denna förordning och i de genomförandeakter som antas i enlighet med den. Om det i dessa villkor föreskrivs att varumärket ska återges elektroniskt kan den verkställande direktören fastställa denna elektroniska fils format och maximistorlek.
4. Kommissionen ska anta genomförandeakter som fastställer de närmare uppgifter som ansökan ska innehålla. Dessa genomförandeakter ska antas i enlighet med det granskningsförfarande som avses i artikel 207.2.

Artikel 32

Ansökningsdag

Ansökningsdagen för en ansökan om ett EU-varumärke ska vara den dag då dokumenten som innehåller de uppgifter som anges i artikel 31.1 inges till immaterialrättsmyndigheten av sökanden, förutsatt att ansökningsavgiften betalas inom en period av en månad från ingivandet av de dokumenten.

Artikel 33

Beteckning och klassificering av varor och tjänster

1. De varor och tjänster för vilka det ansöks om registrering av ett varumärke ska klassificeras i enlighet med det klassificeringssystem som fastställts genom Niceöverenskommelsen om internationell klassificering av varor och tjänster vid registrering av varumärken av den 15 juni 1957 (nedan kallad *Niceklassificeringen*).
2. Sökanden ska tillräckligt tydligt och exakt ange de varor eller tjänster för vilka varumärkesskyddet söks för att de behöriga myndigheterna och de ekonomiska aktörerna enbart utifrån den informationen ska kunna avgöra omfattningen av det skydd som söks.
3. Vid tillämpningen av punkt 2 får de allmänna beteckningar som ingår i klassrubrikerna i *Niceklassificeringen* eller andra allmänna uttryck användas, förutsatt att de uppfyller de relevanta normer för tydlighet och exakthet som fastställs i denna artikel.
4. Immaterialrättsmyndigheten ska avslå en ansökan med avseende på beteckningar eller uttryck som är oklara eller otydliga, om sökanden inte föreslår en godtagbar formulering inom en tidsfrist som immaterialrättsmyndigheten fastställer.
5. Användningen av allmänna uttryck, inklusive allmänna beteckningar som återfinns i klassrubriker i *Niceklassificeringen*, ska tolkas som att de innefattar alla varor och tjänster som tydligt och klart omfattas av beteckningens eller uttryckets bokstavliga innebörd. Användningen av sådana uttryck eller beteckningar får inte tolkas som ett anspråk på varor och tjänster som inte kan uppfattas på det sättet.
6. När sökanden ansöker om registrering för mer än en klass ska sökanden gruppera varorna och tjänsterna i enlighet med klasserna i *Niceklassificeringen*, varvid varje grupp ska föregås av numret på den klass till vilken den gruppen av varor eller tjänster hör, och lägga fram dem i samma ordning som klasserna.
7. Varor och tjänster ska inte anses likna varandra av det skälet att de förekommer i samma klass enligt *Niceklassificeringen*. Varor och tjänster ska inte anses likna varandra av det skälet att de förekommer i olika klasser enligt *Niceklassificeringen*.
8. Innehavare av EU-varumärken för vilka ansökan har lämnats in före den 22 juni 2012 och vilka registrerats i fråga om hela rubriken i en *Niceklass*, får förklara att deras avsikt den dag då ansökan gjordes hade varit att söka skydd för varor eller tjänster utöver det som i bokstavlig mening omfattas av klassrubriken, under förutsättning att de varor eller tjänster som avses ingår i den alfabetiska förteckningen för den klassen i den version av *Niceklassificeringen* som gällde den dag då ansökan lämnades in.

Förklaringen ska inges till immaterialrättsmyndigheten senast den 24 september 2016, och ska på ett klart, tydligt och specifikt sätt ange vilka andra varor och tjänster som omfattas än de som bokstavligen omfattas av beteckningarna i en klassrubrik, vilka ursprungligen omfattades av innehavarens avsikt. Immaterialrättsmyndigheten ska vidta lämpliga åtgärder för att ändra registret i enlighet därmed. Möjligheten att avge en förklaring i enlighet med första stycket i denna punkt påverkar inte tillämpningen av artiklarna 18, 47.2, 58.1 a och 64.2.

EU-varumärken för vilka ingen förklaring lämnas in inom den tidsperiod som anges i andra stycket ska, räknat från utgången av den perioden, bara anses omfatta varor eller tjänster som bokstavligen omfattas av de beteckningar som ingår i den relevanta klassrubriken.

9. Om registret ändras får de ensamrätter ett EU-varumärke ger enligt artikel 9 inte hindra tredje man från att fortsätta använda varumärket för varor och tjänster om och i den mån användningen av varumärket för dessa varor eller tjänster

- a) påbörjades innan registret ändrades, och
- b) inte utgjorde ett intrång i innehavarens rättigheter på grundval av den bokstavliga betydelsen av registreringen av varorna och tjänsterna i registret vid den tidpunkten.

Dessutom ska ändringen av förteckningen över varor eller tjänster som förts in i registret inte ge innehavaren av EU-varumärket rätt att motsätta sig eller ansöka om ogiltighetsförklaring av ett yngre varumärke om och i den mån

- a) det yngre varumärket antingen användes, eller en ansökan om att registrera varumärket hade gjorts, för varor eller tjänster innan registret ändrades, och
- b) användningen av varumärket i samband med dessa varor eller tjänster inte utgjorde, eller inte skulle ha utgjort, något intrång i innehavarens rättigheter på grundval av den bokstavliga betydelsen av registreringen av varorna och tjänsterna i registret vid den tidpunkten.

AVSNITT 2

Prioritet

Artikel 34

Rätt till prioritet

1. En person som vederbörligen har ingett en ansökan om registrering av ett varumärke i eller för ett land som är anslutet till Pariskonventionen eller avtalet om upprättande av Världshandelsorganisationen, eller den till vilken rätten har övergått, ska ha rätt till prioritet för ingivande av en ansökan om EU-varumärke för samma varumärke vad avser varor eller tjänster som är identiska med eller som ingår i dem för vilka ansökan har gjorts. Denna rätt till prioritet ska gälla under en period på sex månader räknat från dagen för ingivandet av den första ansökan.
2. Varje ansökan som enligt den nationella lagstiftningen i den stat i vilken den gavs in eller enligt bilaterala eller multilaterala överenskommelser jämföras med en i vederbörlig ordning gjord nationell ansökan ska anses som prioritetsgrundande.
3. Med en i vederbörlig ordning gjord nationell ansökan ska avses varje ansökan som är tillräckligt fullständig för att den dag då ansökan gavs in ska kunna fastställas, och detta oberoende av vad som sedan sker med ansökan.
4. Som första ansökan, vars ingivande utgör utgångspunkt för beräkning av prioritetsfristen, ska även anses en senare ansökan vilken avser samma varumärke och identiska varor eller tjänster som en tidigare ansökan som ingetts i eller med verkan för samma stat, om den tidigare ansökan, då den senare ansökan ges in, har återkallats, förfallit eller avslagits utan att ha blivit allmänt tillgänglig och utan att någon rätt kvarstår på grund av denna ansökan; den tidigare ansökan får inte heller dessförinnan ha utgjort grund för yrkande om prioritet. Den tidigare ansökan får i sådant fall inte därefter utgöra grund för yrkande om prioritet.
5. Om det första ingivandet har gjorts i en stat som inte är ansluten till Pariskonventionen eller till avtalet om upprättande av Världshandelsorganisationen ska punkterna 1–4 gälla endast i den utsträckning den staten, enligt offentliggjorda resultat, beviljar ansökningar på grundval av det första ingivandet till immaterialrättsmyndigheten under de villkor och med de rättsverkningar som motsvarar dem som fastställs i denna förordning. Vid behov ska den verkställande direktören anmoda kommissionen att överväga att undersöka om en stat enligt vad som avses i första meningen medger sådan motsvarande behandling. Om kommissionen fastställer att motsvarande behandling i enlighet med första meningen medges, ska den låta offentliggöra ett meddelande om detta i *Europeiska unionens officiella tidning*.
6. Punkt 5 ska tillämpas från och med dagen för offentliggörandet i *Europeiska unionens officiella tidning* av det meddelande i vilket det fastställs att motsvarande behandling medges, såvida det inte i meddelandet anges ett tidigare datum från och med vilket den ska tillämpas. Den ska upphöra att tillämpas från och med dagen för offentliggörandet i *Europeiska unionens officiella tidning* av ett meddelande från kommissionen om att motsvarande behandling inte längre medges, såvida det inte i meddelandet anges ett tidigare datum från och med vilket den ska tillämpas.
7. De meddelanden som avses i punkterna 5 och 6 ska även offentliggöras i immaterialrättsmyndighetens officiella tidning.

Artikel 35

Yrkande om prioritet

1. Yrkande om prioritet ska lämnas tillsammans med ansökan om EU-varumärke och ska omfatta datum, nummer och land för den tidigare ansökan. Dokumentation till stöd för yrkande om prioritet ska inges inom tre månader från ansökningsdagen.
2. Kommissionen ska anta genomförandeakter som fastställer den typ av dokumentation som ska lämnas in till stöd för yrkandet om prioritet för en tidigare ansökan i enlighet med punkt 1 i denna artikel. Dessa genomförandeakter ska antas i enlighet med det granskningsförfarande som avses i artikel 207.2.
3. Den verkställande direktören får bestämma att den dokumentation som ska lämnas av sökanden till stöd för yrkandet om prioritet kan vara mindre omfattande än vad som krävs enligt de specifikationer som antagits i enlighet med punkt 2, under förutsättning att immaterialrättsmyndigheten kan få den information som behövs från andra källor.

*Artikel 36***Verkan av prioritet**

Prioritet ska medföra att dagen för prioritet ska anses som dagen för ansökan om EU-varumärke när det ska fastställas vilka rättigheter som har prioritet.

*Artikel 37***Nationell ansökan**

En ansökan om EU-varumärke för vilken det fastställs en ansökningsdag ska i medlemsstaterna likställas med en i vederbörlig ordning gjord nationell ansökan, i förekommande fall med den prioritet som yrkas för ansökan om EU-varumärke.

*AVSNITT 3***Utställningsprioritet***Artikel 38***Utställningsprioritet**

1. Om en sökande av ett EU-varumärke har förevisat varor eller tjänster under det varumärke för vilket ansökan gjorts på en officiell eller officiellt erkänd internationell utställning som uppfyller villkoren i konventionen angående internationella utställningar undertecknad i Paris den 22 november 1928 och senast reviderad den 30 november 1972, kan denne, om han ger in ansökan inom sex månader från dagen för den första utställningen av varor eller tjänster under det varumärke för vilket ansökan gjorts, från denna dag yrka prioritet enligt artikel 36. Yrkandet om prioritet ska lämnas in tillsammans med ansökan om EU-varumärke.
2. En sökande som önskar yrka prioritet i enlighet med punkt 1 ska inge bevis för att varorna eller tjänsterna förevisats under det varumärke för vilket ansökan gjorts inom tre månader från ansökningsdagen.
3. En utställningsprioritet som beviljats i en medlemsstat eller i tredjeland ska inte innebära att den prioritetsperiod som anges i artikel 34 förlängs.
4. Kommissionen ska anta genomförandeakter som fastställer typen av och innehållet i den bevisning som ska lämnas in till stöd för ett yrkande om utställningsprioritet i enlighet med punkt 2 i denna artikel. Dessa genomförandeakter ska antas i enlighet med det granskningsförfarande som avses i artikel 207.2.

*AVSNITT 4***Företräde på grund av ett nationellt varumärke***Artikel 39***Yrkande om företräde på grund av nationellt varumärke i en ansökan om EU-varumärke eller efter det att ansökan har lämnats**

1. En innehavare av ett äldre varumärke som är registrerat i en medlemsstat, inbegripet ett varumärke som är registrerat i Benelux, eller ett äldre varumärke som blivit föremål för en internationell registrering med rättsverkan i en medlemsstat, som ansöker om registrering av ett identiskt varumärke som EU-varumärke för varor eller tjänster, vilka är identiska med eller vilka ingår bland dem för vilka det äldre varumärket har registrerats, får för EU-varumärket åberopa det äldre varumärkets företräde i den medlemsstat i vilken eller för vilken det är registrerat.
2. Yrkanden om företräde ska inges antingen tillsammans med ansökan om EU-varumärke eller inom två månader från ansökningsdagen och ska inbegripa den eller de medlemsstater i vilka eller för vilka märket är registrerat, den berörda registreringens nummer och ansökningsdag samt de varor och tjänster för vilka märket är registrerat. När det yrkas om företräde för ett eller flera äldre registrerade varumärken i ansökan, ska dokumentationen till stöd för yrkandet om företräde inges inom tre månader från ansökningsdagen. Om sökanden vill yrka om företräde efter det att ansökan har lämnats in ska dokumentationen till stöd för yrkandet om företräde inges till immaterialrättsmyndigheten inom tre månader från det att yrkandet om företräde inkommit.

3. Företräde ska enligt denna förordning endast ha den rättsverkan, att om innehavaren av EU-varumärket skulle avstå från det äldre varumärket eller skulle låta det upphöra, ska han fortfarande anses ha samma rättigheter som han skulle ha haft om det äldre varumärket hade förblivit registrerat.
4. Företräde som yrkas för ett EU-varumärke upphör om det äldre varumärke som yrkandet om företräde hänför sig till förklaras vara ogiltigt eller upphävs. Om det äldre varumärket upphävs ska företrädet upphöra under förutsättning att upphävandet får verkan före EU-varumärkets ansökningsdag eller prioritetsdag.
5. Immaterialrättsmyndigheten ska informera Benelux byrå för immateriell äganderätt eller den berörda medlemsstatens centrala myndighet för industriell äganderätt om yrkandet om företräde.
6. Kommissionen ska anta genomförandeakter som fastställer den typ av dokumentation som ska inges till stöd för yrkandet om företräde för ett nationellt varumärke eller ett varumärke som inom ramen för en internationell överenskommelse blivit föremål för en internationell registrering med rättsverkan i en medlemsstat enligt punkt 2 i denna artikel. Dessa genomförandeakter ska antas i enlighet med det granskningsförfarande som avses i artikel 207.2.
7. Den verkställande direktören får bestämma att den dokumentation som ska lämnas av sökanden till stöd för yrkandet om företräde får vara mindre omfattande än vad som krävs enligt de specifikationer som antagits i enlighet med punkt 6, under förutsättning att immaterialrättsmyndigheten kan få den information som behövs från andra källor.

Artikel 40

Yrkande om företräde på grund av ett nationellt varumärke efter ett EU-varumärkes registrering

1. En innehavare av ett EU-varumärke som är innehavare av ett äldre identiskt varumärke som är registrerat i en medlemsstat, inbegripet ett varumärke som är registrerat i Benelux, eller av ett äldre identiskt varumärke som blivit föremål för en internationell registrering med rättsverkan i en medlemsstat, för varor eller tjänster som är identiska med eller ingår bland dem för vilka det äldre varumärket har registrerats, får åberopa det äldre varumärkets företräde i den medlemsstat i vilken eller för vilken det är registrerat.
2. Yrkanden om företräde som ingetts enligt punkt 1 i denna artikel ska inbegripa EU-varumärkets registreringsnummer, dess innehavares namn och adress, den eller de medlemsstater i vilka eller för vilka det äldre märket är registrerat, den berörda registreringens nummer och ansökningsdag samt de varor och tjänster för vilka märket är registrerat och de för vilka företräde yrkas samt stödjande dokumentation i enlighet med bestämmelserna i artikel 39.6.
3. Om kraven för yrkande om företräde inte uppfylls, ska immaterialrättsmyndigheten underrätta innehavaren av EU-varumärket om bristen. Om bristen inte åtgärdas inom en tidsperiod som ska fastställas av immaterialrättsmyndigheten ska immaterialrättsmyndigheten avvisa yrkandet.
4. Artikel 39.3, 39.4, 39.5 och 39.7 ska tillämpas.

KAPITEL IV

REGISTRERINGSFÖRFARANDE

AVSNITT 1

Prövning av ansökan

Artikel 41

Prövning av förutsättningarna för ansökan

1. Immaterialrättsmyndigheten ska pröva om
 - a) ansökan om EU-varumärke uppfyller de krav som uppställs för fastställelse av ansökningsdag i enlighet med artikel 32,
 - b) ansökan om EU-varumärke uppfyller de villkor och krav som avses i artikel 31.3,
 - c) klassavgifterna, i förekommande fall, har betalats inom föreskriven tid.

2. Om ansökan om EU-varumärke inte uppfyller kraven i punkt 1 ska immaterialrättsmyndigheten förelägga sökanden att inom två månader från mottagandet av delgivningen avhjälpa bristerna eller betala bristande belopp.
3. Om de brister eller betalningsförsummelse som konstaterats vid tillämpning av punkt 1 a inte avhjälpes inom denna tid ska ansökan inte behandlas som en ansökan om EU-varumärke. Om sökanden efterkommer immaterialrättsmyndighetens föreläggande ska immaterialrättsmyndigheten som ansökningsdag fastställa den dag då bristerna eller betalningsförsummelserna avhjälpes.
4. Om de brister som konstaterats enligt punkt 1 b inte har avhjälpes inom föreskriven tid, ska immaterialrättsmyndigheten avslå ansökan.
5. Om den betalningsförsummelse som konstaterats enligt punkt 1 c inte har avhjälpes inom föreskriven tid, ska ansökan anses återkallad, såvida det inte är uppenbart vilka varu- eller tjänsteklasser det inbetalda beloppet är avsett att täcka. I avsaknad av andra kriterier för bestämning av vilka klasser som avses omfattas ska immaterialrättsmyndigheten behandla klasserna i klassificeringsordningen. Ansökan ska anses ha återkallats när det gäller de klasser för vilka klassavgifterna inte har betalats eller inte har betalats i sin helhet.
6. Underlåtenhet att iaktta vad som föreskrivs i fråga om anspråk på prioritet ska medföra att rätten till prioritet för ansökan går förlorad.
7. Underlåtenhet att iaktta vad som föreskrivs i fråga om anspråk på företräde för ett nationellt varumärke ska medföra att rätten till sådant företräde går förlorad.
8. Om underlåtenheten att iaktta de krav som avses i punkt 1 b och c endast gäller vissa varor eller tjänster ska ansökan avslås av immaterialrättsmyndigheten eller rätten till prioritet eller rätten till företräde förloras, endast vad beträffar dessa varor och tjänster.

Artikel 42

Prövning av de absoluta registreringshindren

1. Om ett varumärke enligt artikel 7 inte får registreras för vissa eller samtliga varor eller tjänster för vilka en ansökan om EU-varumärke har gjorts, ska ansökan avslås för dessa varor eller tjänster.
2. Ansökan får inte avslås innan sökanden har beretts möjlighet att återkalla eller ändra sin ansökan eller yttra sig. Immaterialrättsmyndigheten ska därför delge sökanden registreringshindren och ange en period inom vilken sökanden kan återkalla eller ändra sin ansökan eller yttra sig. Om sökanden inte undanröjer registreringshindren ska immaterialrättsmyndigheten vägra registrering helt eller delvis.

AVSNITT 2

Granskning

Artikel 43

Granskningsrapport

1. Immaterialrättsmyndigheten ska, på begäran av den som ansöker om ett EU-varumärke när ansökan lämnas in, upprätta en EU-granskningsrapport med uppgift om de äldre EU-varumärken eller ansökningar om EU-varumärken som upptäckts och som enligt artikel 8 får åberopas mot en registrering av det EU-varumärke för vilket ansökan gjorts.
2. Om sökanden, när en ansökan om EU-varumärke inges, begär att medlemsstaternas centrala myndigheter för industriell äganderätt ska upprätta en granskningsrapport och om tillämplig granskningsavgift har erlagts inom den angivna tiden för betalning av ansökningsavgiften ska immaterialrättsmyndigheten utan dröjsmål överlämna en kopia av ansökan om EU-varumärke till den centrala myndigheten för industriell äganderätt i varje medlemsstat som har meddelat immaterialrättsmyndigheten att den har beslutat att granska ansökningar om EU-varumärke i sitt eget varumärkesregister.

3. Var och en av medlemsstaternas centrala myndigheter för industriell äganderätt som avses i punkt 2 ska överlämna en granskningsrapport som antingen ska innehålla en uppgift om vilka äldre nationella varumärken, nationella varumärkesansökningar eller varumärken som inom ramen för en internationell överenskommelse blivit föremål för en internationell registrering med rättsverkan i den eller de berörda medlemsstaterna som upptäckts och som kan återopas enligt artikel 8 mot registrering av det EU-varumärke för vilket ansökan gjorts, eller konstatera att det vid granskningen inte framkommit några sådana rättigheter.
4. Immaterialrättsmyndigheten ska, efter att ha hört den styrelse som föreskrivs i artikel 153 (nedan kallad styrelsen), fastställa innehållet i och närmare bestämmelser om rapporterna.
5. Immaterialrättsmyndigheten ska till varje central myndighet för industriell äganderätt betala ett visst belopp för varje granskningsrapport som tillhandahållits i enlighet med punkt 3. Detta belopp, som ska vara detsamma för varje myndighet, ska fastställas av budgetkommittén genom ett beslut som antas med tre fjärdedels majoritet av medlemsstaternas företrädare.
6. Immaterialrättsmyndigheten ska till den som ansöker om ett EU-varumärke överlämna den begärda EU-granskningsrapporten och de begärda nationella granskningsrapporter som mottagits.
7. Vid offentliggörandet av en ansökan om EU-varumärke ska immaterialrättsmyndigheten meddela innehavarna av de äldre EU-varumärken eller ansökningar om EU-varumärken som anges i EU-granskningsrapporten om offentliggörandet av ansökan om EU-varumärke. Det sistnämnda ska gälla oberoende av huruvida sökanden har begärt att få EU-granskningsrapporten, såvida inte innehavaren av en äldre registrering eller ansökan begär att inte motta underrättelsen.

AVSNITT 3

Offentliggörande av ansökan

Artikel 44

Offentliggörande av ansökan

1. Om en ansökan om ett EU-varumärke uppfyller de föreskrivna kraven ska ansökan offentliggöras med avseende på tillämpningen av artikel 46 om den inte har avslagits enligt artikel 42. Offentliggörandet av ansökan ska inte påverka information som redan gjorts tillgänglig för allmänheten på annat sätt i enlighet med denna förordning eller akter som antagits i enlighet med denna förordning.
2. Om en ansökan efter offentliggörandet avslås i enlighet med artikel 42, ska beslutet om avslag offentliggöras när det vunnit laga kraft.
3. Om offentliggörandet av ansökan innehåller ett fel som begåtts av immaterialrättsmyndigheten ska immaterialrättsmyndigheten, på eget initiativ eller på begäran av sökanden, rätta till felet och offentliggöra rättelsen.

De bestämmelser som antagits i enlighet med artikel 49.3 ska i tillämpliga delar gälla om en rättelse begärs av sökanden.

4. Artikel 46.2 ska också tillämpas om rättelsen rör förteckningen över varor eller tjänster eller återgivningen av varumärket.
5. Kommissionen ska anta genomförandeakter som specificerar de uppgifter som ska ingå i offentliggörandet av ansökan. Dessa genomförandeakter ska antas i enlighet med det granskningsförfarande som avses i artikel 207.2.

AVSNITT 4

Anmärkningar från tredje man och invändningar

Artikel 45

Anmärkningar från tredje man

1. Fysiska eller juridiska personer och sammanslutningar eller organ som företräder tillverkare, producenter, tjänsteleverantörer, näringsidkare eller konsumenter får till immaterialrättsmyndigheten ge in skriftliga anmärkningar och i dem ange på vilka grunder, enligt artiklarna 5 och 7, immaterialrättsmyndigheten på eget initiativ ska vägra registrering av varumärket.

De personer och sammanslutningar eller organ som avses i första stycket ska inte betraktas som parter i förfarandet vid immaterialrättsmyndigheten.

2. Anmärkningar från tredje man ska ges in innan invändningsperioden löper ut eller, om en invändning mot varumärket har inletts, innan det slutliga beslutet om invändningen fattas.
3. Det ingivande som avses i punkt 1 ska inte påverka immaterialrättsmyndighetens rätt att på nytt inleda en prövning av de absoluta registreringshindren på eget initiativ innan registrering skett, när så är lämpligt.
4. De anmärkningar som avses i punkt 1 ska meddelas sökanden, som får yttra sig över dem.

Artikel 46

Invändningar

1. Inom tre månader efter det att en ansökan om EU-varumärke offentliggjorts får invändningar framställas på den grunden att varumärket inte får registreras enligt artikel 8. Sådana invändningar får framställas
 - a) då fråga är om tillämpning av artikel 8.1 och 8.5, av innehavare av sådana äldre varumärken som avses i artikel 8.2 och av de licenstagare som dessa varumärkesinnehavare bemyndigat,
 - b) då fråga är om tillämpning av artikel 8.3, av innehavare av sådana varumärken som avses i samma artikel,
 - c) då fråga är om tillämpning av artikel 8.4, av innehavare av de tidigare varumärken eller tecken som avses i artikel 8.4 samt av de personer som enligt relevant nationell rätt har rätt att utöva dessa rättigheter,
 - d) av de personer som enligt relevant unionslagstiftning eller nationell rätt har rätt att utöva de rättigheter som avses i artikel 8.6.
2. Invändningar mot registrering av ett varumärke får också, på de villkor som anges i punkt 1, framställas när en ändrad ansökan offentliggörs i enlighet med artikel 49.2 andra meningen.
3. En invändning ska framställas skriftligen och ska närmare ange vilka grunder som åberopas. Den ska inte betraktas som vederbörligen framställd förrän invändningsavgiften har betalats.
4. Den som framställer en invändning får lägga fram fakta, bevisning och argument till stöd för sin talan inom en tidsperiod som ska fastställas av immaterialrättsmyndigheten.

Artikel 47

Prövning av invändning

1. Vid sin prövning av en invändning ska immaterialrättsmyndigheten vid behov anmoda parterna att inom viss tid och så ofta som det är nödvändigt avge yttrande över skrivelser som övriga parter ingett eller som immaterialrättsmyndigheten upprättat.
2. På begäran av sökanden ska en innehavare av ett äldre EU-varumärke som gjort en invändning lägga fram bevis för att det äldre EU-varumärket under en femårsperiod före ansökningsdagen eller dagen för ansökan om prioritet för EU-varumärket verkligen har använts inom unionen för de varor eller tjänster för vilka det är registrerat och som åberopas till stöd för invändningen, eller för att det finns skälig grund för att det inte använts, förutsatt att det äldre EU-varumärket vid denna tidpunkt hade varit registrerat i minst fem år. I avsaknad av sådana bevis ska invändningen avslås. Om det äldre EU-varumärket endast har använts för en del av de varor eller tjänster för vilka det registrerats, ska det vid prövning av invändningen anses vara registrerat endast för denna del av varorna eller tjänsterna.
3. Punkt 2 ska tillämpas när det gäller de äldre nationella varumärken som avses i artikel 8.2 a, varvid användningen i den medlemsstat i vilken det äldre nationella varumärket skyddas ska motsvara användning i unionen.
4. Immaterialrättsmyndigheten får, om den anser det lämpligt, föreslå parterna att de träffar förlikning.

5. Om prövningen av invändningen visar att varumärket inte kan registreras för vissa eller samtliga de varor eller tjänster för vilka ansökan om EU-varumärke har gjorts, ska ansökan avslås såvitt avser dessa varor eller tjänster. I annat fall ska invändningen avslås.
6. Ett beslut om att avslå ansökan ska offentliggöras när det vunnit laga kraft.

Artikel 48

Delegering av befogenheter

Kommissionen ges befogenhet att anta delegerade akter i enlighet med artikel 208 för att närmare fastställa förfarandet för att inge och granska en invändning enligt artiklarna 46 och 47.

AVSNITT 5

Återkallelse, begränsning, ändring och delning av ansökan

Artikel 49

Återkallelse, begränsning och ändring av ansökan

1. Sökanden kan när som helst återkalla sin ansökan om EU-varumärke eller begränsa den däri ingående förteckningen över varor eller tjänster. Om ansökan redan har offentliggjorts ska återkallelsen eller begränsningen också offentliggöras.
2. I andra avseenden kan en ansökan om EU-varumärke ändras på begäran av sökanden endast såvitt avser rättelse av sökandens namn och adress, språkliga fel, skrivfel eller andra uppenbara fel, förutsatt att sådan rättelse inte väsentligen ändrar varumärket eller utökar förteckningen över varor eller tjänster. När ändringarna påverkar återgivningen av varumärket eller förteckningen över varor eller tjänster och ändringarna sker efter offentliggörandet av ansökan, ska ansökan offentliggöras i sin ändrade lydelse.
3. Kommissionen ges befogenhet att anta delegerade akter i enlighet med artikel 208 för att närmare fastställa förfarandet för att ändra en ansökan.

Artikel 50

Delning av ansökan

1. En sökande kan dela sin ansökan genom att förklara att en del av varorna eller tjänsterna i den ursprungliga ansökan kommer att bli föremål för en eller flera delade ansökningar. Varorna eller tjänsterna i den delade ansökan får inte överlappa de varor eller tjänster som finns kvar i den ursprungliga ansökan eller som ingår i andra delade ansökningar.
2. En förklaring om delning får inte göras
 - a) om, i den händelse en invändning har gjorts mot den ursprungliga ansökan, den delade ansökan innebär en delning bland de varor eller tjänster mot vilka invändningen riktas, förrän invändningsenhetens beslut blivit slutgiltigt eller invändningsförfarandet har avslutats på annat sätt,
 - b) innan immaterialrättsmyndigheten har fastställt den ansökningsdag som avses i artikel 32 eller under den invändningsperiod som föreskrivs i artikel 46.1.
3. Vid en förklaring om delning ska en avgift erläggas. Förklaringen ska inte anses vara gjord förrän avgiften har betalats.
4. Om immaterialrättsmyndigheten finner att kraven i punkt 1 och i de bestämmelser som antagits i enlighet med punkt 9 a inte är uppfyllda ska den uppmåna sökanden att rätta till bristerna inom en tidsperiod som ska fastställas av immaterialrättsmyndigheten. Om bristerna inte åtgärdas innan tidsfristen löper ut ska immaterialrättsmyndigheten avvisa förklaringen om delning.

5. Delningen ska gälla från och med den dag då den upptagits i immaterialrättsmyndighetens handlingar om den ursprungliga ansökan.
6. Varje begäran och ansökan som gjorts samt alla avgifter som erlagts för den ursprungliga ansökan innan förklaringen om delning inkom till immaterialrättsmyndigheten ska anses ha inlämnats eller betalats för den eller de delade ansökningarna. Avgifter som vederbörligen erlagts för den ursprungliga ansökan före det datum då förklaringen om delning inkom betalas inte tillbaka.
7. Den delade ansökan ska behålla samma ansökningsdatum och samma prioritetsdatum och företräde som den ursprungliga ansökan.
8. Om förklaringen om delning avser en ansökan som redan har offentliggjorts i enlighet med artikel 44 ska delningen offentliggöras. Den delade ansökan ska offentliggöras. Offentliggörandet ska inte medföra att någon ny period för ingivande av invändning inleds.
9. Kommissionen ska anta genomförandeakter som fastställer
 - a) de närmare uppgifter som ska ingå i en förklaring om delning av en ansökan enligt punkt 1,
 - b) närmare uppgifter om hur en förklaring om delning av en ansökan ska behandlas, med säkerställande av att det upprättas en separat handling, däribland ett nytt ansökningsnummer, för den delade ansökan,
 - c) närmare uppgifter om innehållet i offentliggörandet av den delade ansökan enligt punkt 8.

Dessa genomförandeakter ska antas i enlighet med det granskningsförfarande som avses i artikel 207.2.

AVSNITT 6

Registrering

Artikel 51

Registrering

1. Om en ansökan uppfyller de krav som fastställs i denna förordning och någon invändning inte har framställts inom den tid som anges i artikel 46.1, eller om en framställd invändning har avskrivits genom återkallelse eller avslag eller på något annat sätt, ska varumärket och de uppgifter som avses i artikel 111.2 föras in i registret. Registreringen ska offentliggöras.
2. Immaterialrättsmyndigheten ska utfärda ett registreringsbevis. Registreringsbeviset får utfärdas på elektronisk väg. Immaterialrättsmyndigheten ska, mot erhållande av en avgift, tillhandahålla bestyrkta eller obestyrkta kopior av registreringsbeviset om detta inte utfärdas på elektronisk väg.
3. Kommissionen ska anta genomförandeakter som fastställer de närmare uppgifter som ska ingå i, och formen för, det registreringsbevis som avses i punkt 2 i denna artikel. Dessa genomförandeakter ska antas i enlighet med det granskningsförfarande som avses i artikel 207.2.

KAPITEL V

GILTIGHET, FÖRNYELSE, ÄNDRING OCH DELNING AV EU-VARUMÄRKEN

Artikel 52

Registreringens giltighet

EU-varumärken ska registreras för en tid om tio år räknat från den dag då ansökan gavs in. Registreringen kan i enlighet med artikel 53 förnyas för ytterligare tioårsperioder.

Artikel 53

Förnyelse

1. Registrering av ett EU-varumärke ska förnyas på begäran av innehavaren av EU-varumärket eller av någon som uttryckligen bemyndigats av denne, under förutsättning att avgifterna har betalats.

2. Immaterialrättsmyndigheten ska underrätta innehavaren av EU-varumärket, och andra personer som har en registrerad rätt med avseende på EU-varumärket, om registreringsperiodens upphörande minst sex månader dessförinnan. Underlåtenhet att lämna sådan underrättelse ska inte medföra ansvar för immaterialrättsmyndigheten och ska inte påverka registreringsperiodens upphörande.

3. Begäran om förnyelse ska ges in inom den sexmånadersperiod som föregår registreringsperiodens upphörande. Grundavgiften för förnyelse och, i tillämpliga fall, en eller flera klassavgifter för varje klass av varor eller tjänster utöver den första ska också betalas inom denna period. En begäran får dessutom ges in, och avgifterna betalas, inom en ytterligare period på sex månader räknat från registreringsperiodens upphörande, om tilläggsavgift för sen betalning av förnyelseavgiften eller sent ingivande av begäran om förnyelse betalas inom denna ytterligare period.

4. Begäran om förnyelse ska innehålla

a) namn på den person som begär förnyelse,

b) registreringsnumret för det EU-varumärke som ska förnyas,

c) om förnyelsen endast gäller en del av de registrerade varorna och tjänsterna, uppgift om de klasser av varor och tjänster för vilka förnyelse begärs eller de klasser av varor och tjänster för vilka förnyelse inte begärs, grupperade enligt klasserna i Niceklassificeringen, där varje grupp ska föregås av numret på den klass till vilken den gruppen av varor eller tjänster hör och följa samma ordning mellan klasserna som i klassificeringen.

Den ska betraktas som en begäran om förnyelse om den betalning som avses i punkt 3 har gjorts, förutsatt att den innehåller samtliga nödvändiga uppgifter för att fastställa syftet med betalningen.

5. Om en begäran har inletts, eller avgifterna betalats, endast för en del av de varor eller tjänster för vilka EU-varumärket registrerats, ska registreringen förnyas endast för dessa varor eller tjänster. Om de betalade avgifterna inte är tillräckliga för att täcka alla de klasser av varor och tjänster för vilka förnyelse begärs ska registreringen förnyas om det är uppenbart vilken klass eller vilka klasser som ska täckas. I brist på andra kriterier ska immaterialrättsmyndigheten beakta klasserna i klassificeringsordning.

6. Förnyelse ska gälla från och med dagen efter utgången av registreringsperioden. Förnyelsen ska registreras.

7. Om en begäran om förnyelse lämnas in inom de tidsperioder som anges i punkt 3, men de andra villkor för förnyelse som fastställs i denna artikel inte uppfylls, ska immaterialrättsmyndigheten informera sökanden om de konstaterade bristerna.

8. Om en begäran om förnyelse inte inges eller inges först efter upphörandet av den period som föreskrivs i punkt 3, eller om avgifterna inte betalas eller betalas först efter upphörandet av perioden i fråga, eller om de brister som avses i punkt 7 inte rättas till inom den perioden, ska immaterialrättsmyndigheten besluta att registreringen har upphört och underrätta innehavaren av EU-varumärket om detta. Då beslutet har blivit slutgiltigt ska immaterialrättsmyndigheten avföra varumärket från registret. Avförandet ska gälla från och med dagen efter den dag då den gällande registreringen upphörde. Om förnyelseavgifterna har betalats men registreringen inte förnyas ska dessa avgifter återbetalas.

9. En samlad begäran om förnyelse får lämnas in för två eller flera märken, om avgifterna betalas för vart och ett av märkena och märkena har samma innehavare eller företrädare.

Artikel 54

Ändring

1. EU-varumärket får inte ändras i registret, varken under registreringsperioden eller i samband med en förnyelse.

2. Om EU-varumärket innefattar innehavarens namn och adress får emellertid på innehavarens begäran en ändring härav registreras såvida inte ändringen väsentligen förändrar varumärkets karaktär så som det ursprungligen registrerats.

3. En begäran om ändring ska innehålla det inslag i märket som ska ändras och inslaget i dess ändrade version.

Kommissionen ska anta genomförandeakter som fastställer de närmare uppgifter som en begäran om ändring ska innehålla. Dessa genomförandeakter ska antas i enlighet med det granskningsförfarande som avses i artikel 207.2.

4. Begäran ska inte anses som ingiven förrän den erforderliga avgiften har betalats. Om avgiften inte har betalats eller inte har betalats i sin helhet ska immaterialrättsmyndigheten informera sökanden om detta. En samlad begäran får göras för ändring av samma inslag i två eller flera av en och samma innehavares registreringar. Den erforderliga avgiften ska betalas för varje registrering som ska ändras. Om kraven för en ändring av registreringen inte uppfylls ska immaterialrättsmyndigheten underrätta sökanden om bristen. Om bristen inte åtgärdas inom en tidsperiod som ska fastställas av immaterialrättsmyndigheten ska immaterialrättsmyndigheten avvisa begäran.

5. Offentliggörandet av registreringen av en ändring ska innefatta en återgivning av EU-varumärket såsom detta har ändrats. Tredje man vars rätt kan beröras av ändringen får överklaga dess registrering inom tre månader från offentliggörandet. Artiklarna 46 och 47 och de bestämmelser som antas i enlighet med artikel 48 ska tillämpas på offentliggörandet av registreringen av en ändring.

Artikel 55

Ändring av namn eller adress

1. En ändring av namn och adress för innehavaren av ett EU-varumärke, som inte är en ändring av EU-varumärket enligt artikel 54.2 och inte föranleds av en fullständig eller delvis överlåtelse av det EU-varumärket, ska på innehavarens begäran föras in i registret.

Kommissionen ska anta genomförandeakter som fastställer de närmare uppgifter som en begäran om ändring av namn eller adress enligt första stycket i den här punkten ska innehålla. Dessa genomförandeakter ska antas i enlighet med det granskningsförfarande som avses i artikel 207.2.

2. En samlad begäran får göras för ändring av namn eller adress för två eller flera registreringar för samma innehavare.

3. Om kraven för registrering av en ändring inte uppfylls, ska immaterialrättsmyndigheten meddela innehavaren av EU-varumärket denna brist. Om bristen inte åtgärdas inom en tidsperiod som ska fastställas av immaterialrättsmyndigheten ska immaterialrättsmyndigheten avvisa begäran.

4. Punkterna 1, 2 och 3 ska även tillämpas på en ändring av den registrerade företrädarens namn och adress.

5. Punkterna 1–4 ska tillämpas på ansökningar om EU-varumärke. Ändringen ska registreras i de register som immaterialrättsmyndigheten för över ansökningar om EU-varumärken.

Artikel 56

Delning av registrering

1. En innehavare av ett EU-varumärke kan dela sin registrering genom att förklara att vissa av varorna eller tjänsterna i den ursprungliga registreringen kommer att bli föremål för en eller flera delade registreringar. Varorna eller tjänsterna i den delade registreringen får inte överlappa de varor eller tjänster som finns kvar i den ursprungliga registreringen eller som ingår i andra delade registreringar.

2. En förklaring om delning får inte göras

a) om, i den händelse en ansökan om upphävande eller ogiltighetsförklaring har gjorts mot den ursprungliga registreringen, förklaringen innebär en delning bland de varor eller tjänster mot vilka ansökan om upphävande eller ogiltighetsförklaring riktas, förrän annulleringsenhetens beslut blivit slutgiltigt eller förfarandet avslutats på annat sätt,

b) om, i den händelse ett genkärsmål om upphävande eller ogiltighetsförklaring har väckts inför en domstol för EU-varumärken, förklaringen innebär en delning bland de varor eller tjänster mot vilka genkärålet riktas, förrän uppgift om avgörandet från domstolen för EU-varumärken införts i registret i enlighet med artikel 128.6.

3. Om de krav som fastställs i punkt 1 och enligt de genomförandeakter som avses i punkt 8 inte är uppfyllda, eller om förteckningen över de varor och tjänster som ingår i den delade registreringen delvis täcker de varor och tjänster som kvarstår i den ursprungliga registreringen, ska immaterialrättsmyndigheten uppmana innehavaren av EU-varumärket att rätta till bristerna inom en tidsperiod som ska fastställas av immaterialrättsmyndigheten. Om bristerna inte åtgärdas innan tidsfristen löper ut ska immaterialrättsmyndigheten avvisa förklaringen om delning.
 4. Vid en förklaring om delning ska en avgift erläggas. Förklaringen anses inte vara gjord förrän avgiften har betalats.
 5. Delningen ska gälla från och med den dag då den förs in i registret.
 6. Varje begäran och ansökan som gjorts samt alla avgifter som erlagts för den ursprungliga registreringen innan förklaringen om delning inkom till immaterialrättsmyndigheten ska anses ha inlämnats eller betalats för den eller de delade registreringarna. Avgifter som vederbörligen erlagts för den ursprungliga registreringen före det datum då förklaringen om delning inkom betalas inte tillbaka.
 7. Den delade registreringen ska behålla samma ansökningsdatum och samma prioritetsdatum och företräde som den ursprungliga registreringen.
 8. Kommissionen ska anta genomförandeakter som fastställer
 - a) de närmare uppgifter som en förklaring om delning av en registrering enligt punkt 1 ska innehålla,
 - b) uppgifterna om hur en förklaring om delning av en registrering ska behandlas, med säkerställande av att det upprättas en separat handling, däribland ett nytt registreringsnummer, för den delade registreringen.
- Dessa genomförandeakter ska antas i enlighet med det granskningsförfarande som avses i artikel 207.2.

KAPITEL VI

AVSTÅENDE, UPPHÄVANDE OCH OGILTIGHET

AVSNITT 1

Avstående

Artikel 57

Avstående

1. En innehavare kan avstå rätten till ett EU-varumärke i fråga om en del av eller alla de varor eller tjänster för vilka det är registrerat.
2. Ett avstående ska skriftligen meddelas immaterialrättsmyndigheten av varumärkets innehavare. Det ska inte ha rättsverkan förrän det har införts i registret. Giltigheten för ett avstående av ett EU-varumärke som meddelas immaterialrättsmyndigheten efter inlämning av en ansökan om upphävande av detta varumärke enligt artikel 63.1 ska bara gälla efter slutgiltigt avslag på eller återkallelse av ansökan om upphävande.
3. Ett avstående ska införas i registret endast med samtycke från innehavaren av en rättighet som avser EU-varumärket och som har införts i registret. Om en licens har registrerats ska avståendet införas i registret endast om innehavaren av EU-varumärket visar att han har underrättat licenstagaren om sin avsikt att avstå. Avståendet ska införas vid utgången av en tremånadersperiod från den dag då innehavaren övertygat immaterialrättsmyndigheten om att han har underrättat licenstagaren om sin avsikt att avstå, eller före utgången av denna period, så snart innehavaren visar att licenstagaren har gett sitt samtycke.
4. Om kraven för avstående inte uppfylls ska immaterialrättsmyndigheten underrätta sökanden om bristerna. Om bristerna inte åtgärdas inom en tidsperiod som ska fastställas av immaterialrättsmyndigheten ska immaterialrättsmyndigheten avvisa införandet av avståendet i registret.
5. Kommissionen ska anta genomförandeakter som fastställer de närmare uppgifter som en förklaring om avstående enligt punkt 2 i denna artikel ska innehålla, och den typ av dokumentation som krävs för att fastställa tredje mans samtycke enligt punkt 3 i denna artikel. Dessa genomförandeakter ska antas i enlighet med det granskningsförfarande som avses i artikel 207.2.

AVSNITT 2

Grunder för upphävande

Artikel 58

Grunder för upphävande

1. Efter ansökan till immaterialrättsmyndigheten eller på grundval av ett genkärsmål i mål om varumärkesintrång ska de rättigheter som tillhör en innehavare av ett EU-varumärke förklaras upphävda i följande fall:
 - a) Om varumärket under en sammanhängande femårsperiod inte har varit i verkligt bruk i unionen för de varor eller tjänster för vilka det är registrerat och det inte finns skälig grund för att varumärket inte använts. Ingen kan dock göra gällande att innehavarens rättigheter till ett EU-varumärke upphävs, om verklig användning av varumärket har påbörjats eller återupptagits under tiden från utgången av femårsperioden till tidpunkten för ansökan eller genkärsmålet. Användning som påbörjas eller återupptas inom en period av tre månader närmast före ansökan eller genkärsmålet och som inleds tidigast vid den sammanhängande femårsperiodens utgång, under vilken användning inte förekommit, ska dock inte beaktas om förberedelserna för påbörjande eller återupptagande görs först efter det att innehavaren blivit medveten om att en ansökan eller ett genkärsmål kan komma att inges.
 - b) Om varumärket till följd av innehavarens åtgärder eller passivitet har blivit en allmän beteckning inom handeln för en produkt eller tjänst för vilken det är registrerat.
 - c) Om varumärket, på grund av den användning av varumärket som skett av varumärkesinnehavaren eller med dennes samtycke i fråga om de varor eller tjänster för vilka det är registrerat, är ägnat att vilseleda allmänheten, särskilt vad avser art, kvalitet eller geografiskt ursprung för dessa varor eller tjänster.
2. Om det finns grund för att upphäva rättigheterna endast för en del av de varor eller tjänster för vilka EU-varumärket är registrerat, ska innehavarens rättigheter förklaras upphävda endast för berörda varor eller tjänster.

AVSNITT 3

Ogiltighetsgrunder

Artikel 59

Absoluta ogiltighetsgrunder

1. Efter ansökan till immaterialrättsmyndigheten eller på grundval av ett genkärsmål i mål om varumärkesintrång ska ett EU-varumärke förklaras ogiltigt i följande fall:
 - a) Om EU-varumärket inte har registrerats i enlighet med bestämmelserna i artikel 7.
 - b) Om sökanden var i ond tro när ansökan om varumärkesregistrering gavs in.
2. Om EU-varumärket har registrerats i strid med bestämmelserna i artikel 7.1 b, c eller d, får det ändå inte förklaras ogiltigt om det, som ett resultat av dess användning, har uppnått särskiljningsförmåga för de varor eller tjänster för vilka det är registrerat.
3. Om det finns grund för ogiltighet endast när det gäller en del av de varor eller tjänster för vilka EU-varumärket är registrerat, ska varumärket förklaras ogiltigt endast för berörda varor eller tjänster.

Artikel 60

Relativa ogiltighetsgrunder

1. Efter ansökan till immaterialrättsmyndigheten eller på grundval av ett genkärsmål i mål om varumärkesintrång ska ett EU-varumärke förklaras ogiltigt i följande fall:
 - a) Om det finns ett sådant äldre varumärke som avses i artikel 8.2 och kraven i punkt 1 eller 5 i den artikeln är uppfyllda.
 - b) Om det finns ett sådant varumärke som avses i artikel 8.3 och de krav som anges i den punkten är uppfyllda.

- c) Om det finns en sådan äldre rättighet som avses i artikel 8.4 och de krav som anges i den punkten är uppfyllda.
- d) Om det finns en äldre sådan ursprungsbeteckning eller geografisk beteckning som avses i artikel 8.6 och de krav som anges i den punkten är uppfyllda.

Samtliga krav som avses i första stycket ska vara uppfyllda på ansökningsdagen eller prioritetsdagen för EU-varumärket.

2. Efter ansökan till immaterialrättsmyndigheten eller på grund av ett genkärsmål i mål om varumärkesintrång ska ett EU-varumärke också förklaras ogiltigt om användningen av ett sådant varumärke kan förbjudas på grund av en annan äldre rättighet enligt unionslagstiftningen eller enligt den nationella rätt som ger detta skydd, särskilt

- a) rätten till namn,
- b) rätten till egen bild,
- c) upphovsrätt,
- d) industriell äganderätt.

3. Ett EU-varumärke får inte förklaras ogiltigt om innehavaren av en sådan rättighet som avses i punkt 1 eller 2 ger sitt uttryckliga medgivande till registrering av EU-varumärket före ingivandet av ansökan om ogiltighetsförklaring eller av genkärsmålet.

4. Om innehavaren av en av de rättigheter som anges i punkt 1 eller 2 tidigare har ansökt om ogiltighetsförklaring av ett EU-varumärke eller framställt ett genkärsmål i mål om varumärkesintrång, får han inte ge in en ny ansökan om ogiltighetsförklaring eller framställa genkärsmål på grundval av en annan av dessa rättigheter som han skulle ha kunnat åberopa som grund för sin första ansökan eller för sitt första genkärsmål.

5. Artikel 59.3 ska tillämpas.

Artikel 61

Rättighetsförlust till följd av passivitet

1. Om en innehavare av ett EU-varumärke under en sammanhängande femårsperiod förhållit sig passiv till att ett yngre EU-varumärke använts i unionen, och om han varit medveten om denna användning, ska han inte längre ha rätt att på grundval av det äldre varumärket ansöka om ogiltighetsförklaring av det yngre varumärket för de varor eller tjänster för vilka det yngre varumärket har använts, om inte ansökan om registrering av det yngre EU-varumärket gjorts i ond tro.

2. Om en innehavare av ett sådant äldre nationellt varumärke som avses i artikel 8.2 eller av ett sådant äldre tecken som avses i artikel 8.4 under en sammanhängande femårsperiod har förhållit sig passiv till att ett yngre EU-varumärke använts i den medlemsstat där det äldre varumärket eller tecknet åtnjuter skydd, och om han varit medveten om denna användning, ska han inte längre ha rätt att på grundval av det äldre varumärket eller tecknet ansöka om ogiltighetsförklaring av det yngre varumärket för de varor eller tjänster för vilka det yngre varumärket har använts, om inte ansökan om registrering av det yngre EU-varumärket gjorts i ond tro.

3. I de fall som avses i punkt 1 eller 2 ska innehavaren av ett yngre EU-varumärke inte ha rätt att motsätta sig användningen av den äldre rättigheten ens om den rättigheten inte längre kan åberopas mot det yngre EU-varumärket.

AVSNITT 4

Rättsverkningar av upphävande och ogiltighet

Artikel 62

Rättsverkningar av upphävande och ogiltighet

1. I den utsträckning som innehavarens rättigheter helt eller delvis förklaras upphäva ska EU-varumärket anses ha förlorat de rättsverkningar som anges i denna förordning från dagen för ansökan om upphävande eller framställan av genkärsmålet. På begäran av en av parterna kan det i beslutet fastställas en tidigare tidpunkt, vid vilken grunden för upphävande inträffade.

2. I den utsträckning som EU-varumärket helt eller delvis förklaras upphävt ska de rättsverkningar som enligt denna förordning är knutna till varumärket aldrig anses ha existerat.
3. Utan att det påverkar tillämpningen av nationella bestämmelser om skadeståndskrav i anledning av skada som orsakats genom varumärkesinnehavarens vållande eller på grund av att han var i ond tro, eller i anledning av otillåtet berikande, ska den retroaktiva verkan av varumärkets upphävande eller ogiltighet inte påverka
 - a) beslut i mål om varumärkesintrång som vunnit laga kraft och verkställts före beslutet om upphävande eller ogiltighet,
 - b) avtal som slutits före ett beslut om upphävande eller ogiltighet, i den utsträckning som avtalen har verkställts före detta beslut; belopp som betalats i enlighet med avtalet kan dock begäras bli återbetalda i den utsträckning som är skäligt med hänsyn till omständigheterna.

AVSNITT 5

Förfarandet vid immaterialrättsmyndigheten vid ärenden om upphävande och ogiltighet

Artikel 63

Ansökan om upphävande eller ogiltighetsförklaring

1. En ansökan om upphävande av innehavarens rätt till ett EU-varumärke eller om förklaring att varumärket är ogiltigt får ges in till immaterialrättsmyndigheten
 - a) då fråga är om tillämpning av artiklarna 58 och 59, av fysiska eller juridiska personer och sammanslutningar som företräder tillverkare, producenter, tjänsteproducenter, handelsmän och konsumenter, vilka sammanslutningar enligt tillämplig lagstiftning har rätt att föra talan inför domstolar och andra myndigheter,
 - b) då fråga är om tillämpning av artikel 60.1, av de personer som avses i artikel 46.1,
 - c) då fråga är om tillämpning av artikel 60.2, av innehavare av de äldre rättigheter som avses i den bestämmelsen eller av personer som enligt unionslagstiftningen eller den berörda medlemsstatens rätt får utöva rättigheterna i fråga.
2. En ansökan ska ges in skriftligen och ska ange vilka grunder som åberopas. Den ska inte anses som vederbörligen ingiven förrän avgiften har betalats.
3. En ansökan om upphävande eller om ogiltighetsförklaring ska avvisas om sakförhållandena i en ansökan rörande samma sak, som gäller samma parter, har prövats i sak av antingen immaterialrättsmyndigheten eller en sådan domstol för EU-varumärken som avses i artikel 123, och immaterialrättsmyndighetens eller domstolens beslut om den ansökan har vunnit laga kraft.

Artikel 64

Prövning av ansökan

1. Vid sin prövning av en ansökan om upphävande eller ogiltighetsförklaring ska immaterialrättsmyndigheten vid behov anmoda parterna att inom viss tid och så ofta som det är nödvändigt avge yttrande över meddelanden från immaterialrättsmyndigheten eller över skrivelser från övriga parter.
2. På begäran av innehavaren av ett EU-varumärke ska en innehavare av ett äldre EU-varumärke vilken är part i ogiltighetsförfarandet, lägga fram bevis för att det äldre EU-varumärket under en femårsperiod före dagen för ansökan om ogiltighetsförklaring verkligen har använts inom unionen för de varor eller tjänster för vilka det är registrerat och som innehavaren av det äldre varumärket åberopar som motivering för sin ansökan, eller för att det finns giltiga skäl till att det inte använts, förutsatt att det äldre EU-varumärket vid denna tidpunkt har varit registrerat i minst fem år. Om det äldre EU-varumärket den dag ansökan om EU-varumärke ingavs eller på prioritetdagen har varit registrerat i minst fem år, ska innehavaren av det äldre EU-varumärket dessutom lägga fram bevis för att de förutsättningar som anges

i artikel 47.2 var uppfyllda vid denna tidpunkt. I avsaknad av sådana bevis ska ansökan om ogiltighetsförklaring avslås. Om det äldre EU-varumärket endast har använts för en del av de varor eller tjänster för vilka det är registrerat, ska det vid prövning av ansökan om ogiltighetsförklaring anses vara registrerat endast för denna del av varorna eller tjänsterna.

3. Punkt 2 ska tillämpas när det gäller de äldre nationella varumärken som avses i artikel 8.2 a, varvid användningen i den medlemsstat i vilken det äldre nationella varumärket skyddas ska motsvara användning i unionen.
4. Immaterialrättsmyndigheten får, om den anser det lämpligt, föreslå parterna att de träffar förlikning.
5. Om prövningen av ansökan om upphävande eller ogiltighetsförklaring visar att varumärket inte borde ha registrerats för vissa eller samtliga de varor eller tjänster för vilka det är registrerat, ska innehavarens rättigheter till EU-varumärket förklaras upphäva eller varumärket förklaras ogiltigt för varorna eller tjänsterna i fråga. I annat fall ska ansökan om upphävande eller ogiltighetsförklaring avslås.
6. En anteckning om immaterialrättsmyndighetens beslut om en ansökan om upphävande eller ogiltighetsförklaring ska införas i registret när beslutet vunnit laga kraft.

Artikel 65

Delegering av befogenheter

Kommissionen ges befogenhet att anta delegerade akter i enlighet med artikel 208 som närmare fastställer förfarandena för upphävande eller ogiltighetsförklaring av ett EU-varumärke enligt artiklarna 63 och 64 samt för överlåtelse av ett EU-varumärke som är registrerat i en agents namn enligt artikel 21.

KAPITEL VII

ÖVERKLAGANDEN

Artikel 66

Beslut som kan överklagas

1. Beslut av immaterialrättsmyndighetens beslutsfattande instanser som anges i artikel 159 a–d och, i tillämpliga fall, led f i den artikeln får överklagas. Dessa beslut ska få verkan först från och med dagen för utgången av den överklagandeperiod som avses i artikel 68. Ingivandet av överklagandet ska ha suspensiv verkan.
2. Beslut som inte avslutar handläggningen för någon part får endast överklagas i samband med att det slutliga beslutet överklagas, om det inte i beslutet föreskrivs att det får överklagas särskilt.

Artikel 67

Rätt att överklaga och att vara part i överklagandeförfarande

En part får överklaga ett beslut som gått honom emot. Övriga parter i det tidigare förfarandet ska vara parter i överklagandeförfarandet.

Artikel 68

Tidsfrist och överklagandeform

1. Ett överklagande ska inges skriftligen till immaterialrättsmyndigheten inom två månader från dagen för delgivning av beslutet. Överklagandet ska inte anses ha getts in förrän överklagandeavgiften har betalats. Det ska inges på handläggningsspråket för det förfarande under vilket det överklagade beslutet fattades. Grunderna för överklagandet ska inges skriftligen inom fyra månader från dagen för delgivning av beslutet.

2. I förfaranden som berör två parter får svaranden i sitt genmäle yrka på beslut om undanröjande eller ändring av det överklagade beslutet på grundval av en punkt som inte har tagits upp i överklagandet. Sådana framställningar ska upphöra att ha verkan om klaganden avbryter förfarandet.

Artikel 69

Omprövning av beslut som endast berör en part

1. Om klaganden är den enda parten i förfarandet och om den enhet vars beslut har överklagats anser att överklagandet kan tas upp till prövning och är befogat, ska den ändra sitt beslut.
2. Om beslutet inte ändrats inom en månad från det att inlagan med angivande av grunderna inkommit, ska överklagandet genast och utan yttrande i sak överlämnas till överklagandenämnden.

Artikel 70

Prövning av överklaganden

1. Om överklagandet inte avvisas ska överklagandenämnden pröva om överklagandet är befogat.
2. Vid prövningen av överklagandet ska överklagandenämnden vid behov anmoda parterna att inom viss tid avge yttrande över skrivelser från överklagandenämnden eller inlägga från annan part.

Artikel 71

Beslut i ärenden om överklagande

1. Efter prövning av om överklagandet är befogat ska överklagandenämnden avgöra överklagandet. Överklagandenämnden får antingen vidta de åtgärder som kunnat vidtas av den enhet som meddelat det överklagade beslutet eller återförvisa ärendet till denna enhet för handläggning.
2. Om överklagandenämnden återförvisar ärendet för handläggning till den enhet som meddelat det överklagade beslutet, ska denna enhet vara bunden av den rättsliga bedömning som överklagandenämnden lagt till grund för sitt beslut, i den mån sakförhållandena är desamma.
3. Beslut av överklagandenämnden ska inte vinna laga kraft förrän efter utgången av den tidsfrist som avses i artikel 72.5 eller, om talan har väckts inför tribunalen inom denna tidsfrist, från dagen då sådan talan eller då eventuella överklaganden till domstolen av tribunalens beslut avvisats.

Artikel 72

Överklagande till Europeiska unionens domstol

1. Beslut av överklagandenämnden i fråga om överklaganden får överklagas till tribunalen.
2. Ett överklagande får grundas på bristande behörighet, åsidosättande av väsentliga formföreskrifter, åsidosättande av EUF-fördraget, åsidosättande av denna förordning eller åsidosättande av någon rättsregel som gäller deras tillämpning eller rörande maktmissbruk.
3. Tribunalen ska vara behörig att undanröja eller ändra ett överklagat beslut.
4. Var och en som varit part i förfarandet vid överklagandenämnden ska ha rätt att överklaga beslut som gått denne emot.
5. Överklagandet ska ske till tribunalen inom två månader från dagen för delgivning av överklagandenämndens beslut.
6. Immaterialrättsmyndigheten ska vidta de åtgärder som krävs för att följa tribunalens dom eller, vid överklagande av denna dom, domstolens dom.

Artikel 73

Delegering av befogenheter

Kommissionen ges befogenhet att anta delegerade akter i enlighet med artikel 208 som fastställer

- a) det formella innehållet i överklagandet enligt artikel 68 och förfarandet för att lämna in och pröva ett överklagande,
- b) det formella innehållet i och den formella formen för överklagandenämndens beslut enligt artikel 71,
- c) återbetalning av de överklagandeavgifter som avses i artikel 68.

KAPITEL VIII

SÄRSKILDA BESTÄMMELSER OM EU-KOLLEKTIVMÄRKEN OCH EU-KONTROLLMÄRKEN

AVSNITT 1

EU-kollektivmärken

Artikel 74

EU-kollektivmärken

1. Med ett *EU-kollektivmärke* avses ett EU-varumärke som vid ansökan om registrering av märket betecknas som sådant och som är ägnat att särskilja varorna eller tjänsterna som härrör från medlemmarna i den sammanslutning som innehar märket från de varor eller tjänster som härrör från andra företag. Sammanslutningar av tillverkare, producenter, tjänsteproducenter eller handelsmän som enligt den lagstiftning som reglerar dess ställning har rätt att i eget namn inneha rättigheter och skyldigheter av samtliga slag, ingå avtal eller utföra andra rättshandlingar samt föra talan inför domstolar och andra myndigheter får, liksom offentligtjuridiska juridiska personer, ansöka om EU-kollektivmärken.
2. Genom undantag från artikel 7.1 c får tecken eller uppgifter som kan användas i näringsverksamhet för att beteckna geografiskt ursprung för varor eller tjänster utgöra EU-kollektivmärken enligt punkt 1. Ett EU-kollektivmärke ger inte innehavaren rätt att förbjuda tredje man att använda sådana tecken eller uppgifter i näringsverksamhet, förutsatt att de används i enlighet med god affärsed; i synnerhet får ett sådant märke inte åberopas mot en tredje man som har rätt att använda ett geografiskt namn.
3. Kapitlen I–VII och IX–XIV ska tillämpas på EU-kollektivmärken, om inte annat föreskrivs i detta avsnitt.

Artikel 75

Bestämmelser för användning av ett EU-kollektivmärke

1. Den som ansöker om ett EU-kollektivmärke ska inge bestämmelser för varumärkets användning inom två månader från ansökningsdagen.
2. I bestämmelserna för användningen ska anges vilka personer som har rätt att använda varumärket, villkoren för medlemskap i sammanslutningen och, i förekommande fall, villkoren för märkets användning, inbegripet sanktioner. Bestämmelserna för användningen av ett sådant märke som avses i artikel 74.2 ska innefatta rätten för en person, vars varor eller tjänster har sitt ursprung i det berörda geografiska området, att bli medlem i den sammanslutning som innehar varumärket.
3. Kommissionen ska anta genomförandeakter som fastställer de närmare uppgifter som de bestämmelser som avses i punkt 2 i denna artikel ska innehålla. Dessa genomförandeakter ska antas i enlighet med det granskningsförfarande som avses i artikel 207.2.

*Artikel 76***Avslag på ansökan**

1. Förutom de grunder för avslag på ansökan om EU-varumärke som anges i artiklarna 41 och 42, ska en ansökan om ett EU-kollektivmärke avslås om den inte uppfyller villkoren i artikel 74 eller 75 eller om bestämmelserna för användning strider mot allmän ordning eller moral.
2. Ansökan om ett EU-kollektivmärke ska också avslås om det kan antas att allmänheten kan vilseledas i fråga om märkets karaktär eller innebörd, särskilt om det kan framstå som något annat än ett kollektivmärke.
3. En ansökan ska inte avslås om sökanden genom att ändra bestämmelserna för användning uppfyller kraven i punkterna 1 och 2.

*Artikel 77***Anmärkningar från tredje man**

Om skriftliga anmärkningar rörande ett EU-kollektivmärke inges till immaterialrättsmyndigheten i enlighet med artikel 45 kan dessa skriftliga anmärkningar också baseras på den särskilda grund enligt vilken ansökan om ett EU-kollektivmärke i enlighet med artikel 76 ska avslås.

*Artikel 78***Användning av varumärket**

Om ett EU-kollektivmärke används av en person som har rätt att använda det ska bestämmelserna i denna förordning anses uppfylla om de övriga villkoren om användning av EU-varumärken häri är uppfyllda.

*Artikel 79***Ändring av bestämmelserna för användning av EU-kollektivmärket**

1. Innehavaren av ett EU-kollektivmärke ska till immaterialrättsmyndigheten överlämna de bestämmelser för användning som har ändrats.
2. En ändring ska inte införas i registret om inte de ändrade bestämmelserna för användning uppfyller villkoren i artikel 75 eller om den innebär att en av grunderna för avslag i artikel 76 är uppfylld.
3. Skriftliga anmärkningar i enlighet med artikel 77 får även inges när det gäller ändrade bestämmelser för användning.
4. Vid tillämpning av denna förordning ska ändringar i bestämmelserna för användning gälla först från den dag ändringen införts i registret.

*Artikel 80***Talan om varumärkesintrång**

1. Bestämmelserna i artikel 25.3 och 25.4 om licenstagares rättigheter ska tillämpas på alla som har rätt att använda ett EU-kollektivmärke.
2. Om någon som har rätt att använda ett EU-kollektivmärke har lidit skada på grund av olovlig användning av varumärket, får innehavaren av detta varumärke kräva skadestånd på dennes vägnar.

*Artikel 81***Grunder för upphävande**

Förutom de grunder för upphävande som anges i artikel 58 ska, efter ansökan till immaterialrättsmyndigheten eller på grundval av ett genkärsmål i mål om varumärkesintrång, de rättigheter som tillhör en innehavare av ett EU-kollektivmärke förklaras upphäva om

- a) innehavaren inte vidtar rimliga åtgärder för att förhindra att varumärket används på sätt som inte är förenligt med de villkor för användning som anges i bestämmelserna för användning och de ändringar som i förekommande fall har införts i registret,
- b) innehavaren har använt varumärket på ett sådant sätt att allmänheten skulle kunna vilseledas enligt artikel 76.2,
- c) en ändring i bestämmelserna för användning har införts i registret i strid med artikel 79.2, om inte innehavaren av märket genom en ytterligare ändring av bestämmelserna för användning uppfyller kraven i dessa bestämmelser.

*Artikel 82***Ogiltighetsgrunder**

Förutom de ogiltighetsgrunder som anges i artiklarna 59 och 60 ska, efter ansökan till immaterialrättsmyndigheten eller på grundval av ett genkärsmål i mål om varumärkesintrång, ett EU-kollektivmärke som registrerats i strid med bestämmelserna i artikel 76 förklaras ogiltigt, om inte innehavaren av märket genom en ändring av bestämmelserna för användning uppfyller kraven i dessa bestämmelser.

*AVSNITT 2***EU-kontrollmärken***Artikel 83***EU-kontrollmärken**

1. Med ett *EU-kontrollmärke* avses ett EU-varumärke som vid ansökan om registrering av märket betecknas som sådant och som har förmåga att särskilja varor eller tjänster som certifierats av innehavaren av märket vad gäller material, tillverknings sätt för varor eller utförande av tjänster, kvalitet, tillförlitlighet eller andra egenskaper, med undantag av geografiskt ursprung, från varor och tjänster som inte är certifierade på detta sätt.
2. Alla fysiska eller juridiska personer, inbegripet offentligrättsliga institutioner, myndigheter och organ, får ansöka om EU-kontrollmärken under förutsättning att de inte bedriver affärsverksamhet som inbegriper tillhandahållande av varor eller tjänster av den art som är certifierad.
3. Kapitlen I–VII och IX–XIV ska tillämpas på EU-kontrollmärken, om inte annat föreskrivs i detta avsnitt.

*Artikel 84***Bestämmelser för användning av EU-kontrollmärket**

1. Den som ansöker om ett EU-kontrollmärke ska inge bestämmelser för användning av EU-kontrollmärket inom två månader från ansökningsdagen.
2. I bestämmelserna för användning ska anges vilka personer som har rätt att använda märket, de egenskaper som ska certifieras genom märket, hur det attesterande organet ska undersöka dessa egenskaper och övervaka användningen av märket. I dessa bestämmelser ska även anges villkoren för märkets användning, inbegripet sanktioner.

3. Kommissionen ska anta genomförandeakter som fastställer de närmare uppgifter som de bestämmelser som avses i punkt 2 i denna artikel ska innehålla. Dessa genomförandeakter ska antas i enlighet med det granskningsförfarande som avses i artikel 207.2.

Artikel 85

Avslag på ansökan

1. Utöver de registreringshinder för en ansökan om ett EU-varumärke som anges i artiklarna 41 och 42 ska en ansökan om ett EU-kontrollmärke avslås om den inte uppfyller villkoren i artiklarna 83 och 84, eller om bestämmelserna för användning strider mot allmän ordning eller mot allmän moral.
2. Ansökan om ett EU-kontrollmärke ska också avslås om det kan antas att allmänheten kan vilseledas i fråga om märkets karaktär eller innebörd, särskilt om det kan uppfattas som något annat än ett kontrollmärke.
3. En ansökan ska inte avslås om sökanden till följd av en ändring av bestämmelserna för användning uppfyller kraven i punkterna 1 och 2.

Artikel 86

Anmärkningar från tredje man

Om skriftliga anmärkningar om ett EU-kontrollmärke inges till immaterialrättsmyndigheten i enlighet med artikel 45 får dessa anmärkningar också baseras på de särskilda hinder enligt vilka ansökan om ett EU-kontrollmärke i enlighet med artikel 85 ska avslås.

Artikel 87

Användning av EU-kontrollmärket

Om ett EU-kontrollmärke används av en person som har rätt att använda det i enlighet med de bestämmelser för användning som avses i artikel 84 ska kraven i denna förordning anses uppfyllda, förutsatt att de övriga villkor rörande användning av EU-varumärken som fastställs i denna förordning är uppfyllda.

Artikel 88

Ändring av bestämmelserna för användning av EU-kontrollmärket

1. Innehavaren av ett EU-kontrollmärke ska till immaterialrättsmyndigheten lämna in alla eventuella ändrade bestämmelser för användning.
2. Ändringar ska inte införas i registret om de ändrade bestämmelserna för användning inte uppfyller villkoren i artikel 84 eller om de inbegriper ett av de registreringshinder som avses i artikel 85.
3. Skriftliga anmärkningar i enlighet med artikel 86 får även inges när det gäller ändrade bestämmelser för användning.
4. Vid tillämpning av denna förordning ska ändringar i bestämmelserna för användning få verkan först från den dag ändringen införts i registret.

Artikel 89

Överlåtelse

Genom undantag från artikel 20.1 får ett EU-kontrollmärke bara överlåtas till en person som uppfyller kraven i artikel 83.2.

*Artikel 90***Personer som har rätt att väcka talan om intrång**

1. Bara innehavaren av ett EU-kontrollmärke eller någon som uttryckligen har bemyndigats av denne ska ha rätt att väcka talan om intrång.
2. Om någon som har rätt att använda ett EU-kontrollmärke har lidit skada på grund av olovlig användning av märket får innehavaren av detta märke kräva skadestånd på dennes vägnar.

*Artikel 91***Grunder för upphävande**

Utöver de grunder för upphävande som anges i artikel 58 ska, efter ansökan till immaterialrättsmyndigheten eller på grundval av ett genkärsmål i mål om intrång, de rättigheter som tillhör en innehavare av ett EU-kontrollmärke förklaras upphävida om något av följande villkor är uppfyllt:

- a) Innehavaren uppfyller inte längre de krav som fastställs i artikel 83.2.
- b) Innehavaren vidtar inte rimliga åtgärder för att förhindra att EU-kontrollmärket används på ett sätt som inte är förenligt med de villkor för användning som anges i bestämmelserna för användning, av vilka ändringar i förekommande fall har införts i registret.
- c) Innehavaren har använt EU-kontrollmärket på ett sådant sätt att allmänheten kan vilseledas på det sätt som avses i artikel 85.2.
- d) En ändring av bestämmelserna för användning av EU-kontrollmärket har införts i registret i strid med artikel 88.2, om inte innehavaren av märket genom en ytterligare ändring av bestämmelserna för användning uppfyller kraven i den artikeln.

*Artikel 92***Ogiltighetsgrunder**

Utöver de ogiltighetsgrunder som anges i artiklarna 59 och 60 ska, efter ansökan till immaterialrättsmyndigheten eller på grundval av ett genkärsmål i mål om intrång, ett EU-kontrollmärke som registrerats i strid med artikel 85 förklaras ogiltigt, om inte innehavaren av EU-kontrollmärket genom en ändring av bestämmelserna för användning uppfyller kraven i artikel 85.

*Artikel 93***Omvandling**

Utan att det påverkar tillämpningen av artikel 139.2, får omvandling av en ansökan om ett EU-kontrollmärke eller av ett registrerat EU-kontrollmärke inte ske om den berörda medlemsstatens nationella rätt inte innehåller föreskrifter om registrering av garanti- eller kontrollmärken i enlighet med artikel 28 i direktiv (EU) 2015/2436.

KAPITEL IX

FÖRFARANDEBESTÄMMELSER

AVSNITT 1

Allmänna bestämmelser*Artikel 94***Beslut och underrättelser från immaterialrättsmyndigheten**

1. Immaterialrättsmyndighetens beslut ska innehålla beslutets grunder. Beslut får endast grunda sig på omständigheter eller bevis som parterna har haft tillfälle att yttra sig över. När muntliga förhandlingar hålls inför immaterialrättsmyndigheten, får beslutet meddelas muntligen. Beslutet ska senare delges parterna skriftligen.

2. Alla beslut, underrättelser eller meddelanden från immaterialrättsmyndigheten ska ange immaterialrättsmyndighetens enhet eller avdelning, samt namnet eller namnen på den ansvariga tjänstemannen eller de ansvariga tjänstemännen. De ska antingen undertecknas av nämnda tjänsteman eller tjänstemän eller vara försedda med immaterialrättsmyndighetens tryckta eller stämplade sigill. Den verkställande direktören får fastställa att andra metoder för att identifiera immaterialrättsmyndighetens enhet eller avdelning och namnet på den ansvariga tjänstemannen eller de ansvariga tjänstemännen, eller en annan identifiering än ett sigill, får användas där beslut, underrättelser eller meddelanden från immaterialrättsmyndigheten överförs per fax eller annat tekniskt kommunikationsmedel.

3. Beslut av immaterialrättsmyndigheten som kan överklagas ska åtföljas av ett skriftligt meddelande om att ett överklagande ska inges skriftligen till immaterialrättsmyndigheten inom två månader från dagen för delgivning av beslutet i fråga. Meddelandet ska även rikta parternas uppmärksamhet på bestämmelserna i artiklarna 66, 67 och 68. Parterna kan inte som grund för överklagandet åberopa den omständigheten att immaterialrättsmyndigheten underlåtit att informera om möjligheten att överklaga.

Artikel 95

Prövning av sakförhållandena på eget initiativ

1. Vid förfarande inför immaterialrättsmyndigheten ska denna utan särskilt yrkande pröva sakförhållandena; dock ska i ärenden om relativa registreringshinder prövningen vara begränsad till vad parterna åberopat och yrkat. I ogiltighetsförfaranden enligt artikel 59 ska immaterialrättsmyndigheten begränsa sin prövning till de grunder och argument som parterna åberopat.

2. Immaterialrättsmyndigheten behöver inte beakta omständigheter eller bevis som part inte åberopat eller ingett i rätt tid.

Artikel 96

Muntlig förhandling

1. Under förutsättning att den anser att det är lämpligt, ska immaterialrättsmyndigheten hålla muntlig förhandling antingen på eget initiativ eller om part yrkar det.

2. Muntlig förhandling inför granskarna, invändningsenheten och avdelningen med ansvar för att föra registret ska inte vara offentlig.

3. Muntlig förhandling, inbegripet avkunnande av beslut, inför annulleringsenheten och överklagandenämnden ska vara offentlig, om inte den enhet vid vilken förhandlingen äger rum beslutar annat i fall då offentlighet skulle kunna medföra allvarliga och oskäligen olägenheter, särskilt för någon part.

4. Kommissionen ges befogenhet att anta delegerade akter i enlighet med artikel 208 som närmare fastställer förfarandet för muntlig förhandling, inbegripet de närmare bestämmelserna för språkanvändning enligt artikel 146.

Artikel 97

Bevisupptagning

1. Vid förfarande inför immaterialrättsmyndigheten ska bland annat följande bevismedel vara tillåtna:

a) Hörande av part.

b) Inhämtande av upplysningar.

c) Företeende av handlingar och bevis.

d) Hörande av vittnen.

e) Sakkunnigutlåtande.

f) Beedigat eller intygat skriftligt utlåtande eller annat skriftligt utlåtande som har liknande rättsverkan enligt lagstiftningen i den medlemsstat där utlåtandet upprättades.

2. Den berörda enheten får uppdra åt en av sina ledamöter att pröva den återopade bevisningen.
3. Om immaterialrättsmyndigheten anser att muntligt förhör med part, vittne eller sakkunnig erfordras, ska denne kallas till förhör vid immaterialrättsmyndigheten. Kallelsetiden till sådana förhör ska vara minst en månad såvida inte de berörda personerna samtycker till en kortare tid.
4. Parterna ska underrättas om hörandet av ett vittne eller en sakkunnig vid immaterialrättsmyndigheten. De ska tillåtas vara närvarande och ställa frågor till vittnet eller den sakkunnige.
5. Den verkställande direktören ska bestämma de belopp för omkostnader, inklusive förskott, som ska betalas med avseende på kostnaderna för sådan bevisupptagning som avses i denna artikel.
6. Kommissionen ges befogenhet att anta delegerade akter i enlighet med artikel 208 som närmare fastställer förfarandet för bevisupptagning.

Artikel 98

Delgivning

1. Immaterialrättsmyndigheten ska på eget initiativ delge de berörda alla beslut och kallelser, alla förelägganden eller andra underrättelser från vilka en tidsfrist ska räknas samt alla underrättelser som de berörda ska delges enligt andra bestämmelser i denna förordning eller i akter som antagits i enlighet med denna förordning, eller enligt beslut av den verkställande direktören.
2. Den verkställande direktören får avgöra vilka andra handlingar än beslut som omfattas av en tidsgräns för överklagande och kallelser som ska delges genom rekommenderat brev med mottagningsbevis.
3. Delgivning får ske via olika medel, bland annat elektroniska medel. Närmare bestämmelser om elektroniska medel ska fastställas av den verkställande direktören.
4. Om delgivning ska ske genom kungörelse ska den verkställande direktören bestämma hur offentliggörandet ska ske och bestämma början av den period på en månad efter vilken dokumentet ska anses ha delgetts.
5. Kommissionen ges befogenhet att anta delegerade akter i enlighet med artikel 208 som närmare fastställer förfarandet för delgivning.

Artikel 99

Meddelande om förlust av rättigheter

Om immaterialrättsmyndigheten, utan att något beslut har fattats, konstaterar att denna förordning eller akter som antagits i enlighet med denna förordning medför en förlust av rättigheter ska den underrätta den berörda personen om detta i enlighet med artikel 98. Den senare får, om denne anser att immaterialrättsmyndighetens konstaterande är felaktigt, inom två månader från och med delgivningen av underrättelsen begära att ett beslut fattas i frågan. Immaterialrättsmyndigheten ska endast anta ett sådant beslut när den inte delar sökandens åsikt; i annat fall ska immaterialrättsmyndigheten ompröva sitt konstaterande och underrätta sökanden om detta.

Artikel 100

Meddelanden till immaterialrättsmyndigheten

1. Meddelanden till immaterialrättsmyndigheten får lämnas på elektronisk väg. Den verkställande direktören ska fastställa i vilken mån och på vilka tekniska villkor dessa meddelanden kan lämnas in elektroniskt.
2. Kommissionen ges befogenhet att anta delegerade akter i enlighet med artikel 208 som fastställer bestämmelser om de kommunikationsmedel, inbegripet elektroniska kommunikationsmedel, som ska användas av parterna i förfaranden inför immaterialrättsmyndigheten samt de blanketter som immaterialrättsmyndigheten ska tillgängliggöra.

*Artikel 101***Tidsfrister**

1. Tidsfrister ska fastställas som hela år, månader, veckor eller dagar. Beräkningen ska börja dagen efter den dag då den relevanta händelsen inträffade. Tidsfristerna får inte vara kortare än en månad och inte längre än sex månader.
2. Den verkställande direktören ska före början av varje kalenderår fastställa de dagar då immaterialrättsmyndigheten inte är öppen för mottagande av handlingar eller då reguljärpost inte delas ut på den ort där immaterialrättsmyndigheten har sitt säte.
3. Den verkställande direktören ska fastställa avbrottsperiodens varaktighet i fall av ett allmänt avbrott i postgången i den medlemsstat där immaterialrättsmyndigheten har sitt säte eller i fall av ett faktiskt avbrott i immaterialrättsmyndighetens anslutning till tillåtna elektroniska kommunikationsmedel.
4. Om den normala kommunikationen från parterna i förfarandet till immaterialrättsmyndigheten, eller tvärtom, avbryts eller störs av exceptionella händelser, som en naturkatastrof eller en strejk, får den verkställande direktören fastställa att, för de parter i förfarandet som har sin bostad eller sitt säte i den berörda medlemsstaten eller som har utsett en företrädare med driftställe i den berörda medlemsstaten, alla tidsfrister som annars skulle löpa ut den dag eller efter den dag då en sådan händelse inträffade på hans beslut ska förlängas till ett datum som fastställs av honom. När detta datum fastställs ska han bedöma när denna exceptionella händelse upphör. Om händelsen berör immaterialrättsmyndighetens säte ska det av den verkställande direktörens fastställande framgå att det är tillämpligt på samtliga parter i förfarandet.
5. Kommissionen ges befogenhet att anta delegerade akter i enlighet med artikel 208 som närmare fastställer bestämmelser om beräkning och varaktighet av tidsfrister.

*Artikel 102***Rättelse av fel och uppenbara förbiseenden**

1. Immaterialrättsmyndigheten ska, på eget initiativ eller på begäran av en part, rätta till språkfel, skrivfel och uppenbara förbiseenden i sina beslut eller tekniska fel som den gjort vid registreringen av ett EU-varumärke eller vid offentliggörandet av registreringen.
2. När innehavaren begär en rättelse av fel som gjorts vid registreringen av ett EU-varumärke eller offentliggörandet av registreringen ska artikel 55 gälla i tillämpliga delar.
3. Rättelser av fel som gjorts vid registreringen av ett EU-varumärke eller offentliggörandet av registreringen ska offentliggöras av immaterialrättsmyndigheten.

*Artikel 103***Återkallelse av beslut**

1. Om immaterialrättsmyndigheten har fört in en uppgift i registret eller fattat ett beslut som är behäftat med ett uppenbart fel som immaterialrättsmyndigheten har gjort, ska den se till att den införda uppgiften tas bort eller att beslutet återkallas. Om det bara finns en part i ärendet och införandet eller beslutet påverkar denna parts rätt, ska borttagande eller återkallelse ske även om felaktigheten inte var uppenbar för parten.
2. Borttagande eller återkallelse som avses i punkt 1 ska, självmant eller på begäran av en av parterna i ärendet, beslutas av den enhet som förde in uppgiften eller fattade beslutet. Borttagande av en uppgift i registret eller återkallelse av beslutet ska ske inom ett år från den dag då uppgiften infördes i registret eller beslutet fattades, sedan parterna i ärendet och de eventuella innehavare av rätten till det aktuella EU-varumärket som är införd i registret har hörts. Immaterialrättsmyndigheten ska föra protokoll över sådana borttaganden eller återkallelser.

3. Kommissionen ges befogenhet att anta delegerade akter i enlighet med artikel 208 som fastställer förfarandet för återkallelse av ett beslut eller för borttagande av en uppgift i registret.
4. Denna artikel ska inte inverka på parternas möjlighet att överklaga enligt artiklarna 66 och 72 eller möjligheten att rätta till fel och uppenbara förbiseenden enligt artikel 102. Om ett överklagande har inletts mot ett av immaterialrättsmyndigheten fattat beslut som är behäftat med ett fel förlorar överklagandeförfarandet sitt föremål när immaterialrättsmyndigheten återkallar sitt beslut i enlighet med punkt 1 i den här artikeln. I det senare fallet ska avgiften för överklagande återbetalas till klaganden.

Artikel 104

Återställande av försutten tid

1. En sökande eller innehavare av ett EU-varumärke eller annan part i ett förfarande vid immaterialrättsmyndigheten som, trots att han har iakttagit all omsorg som har betingats av omständigheterna, inte har kunnat iaktta en frist i förhållande till immaterialrättsmyndigheten, ska på ansökan därom få sin rätt återställd, om underlåtenheten enligt denna förordning har haft till omedelbar följd att en rättighet eller rätt att överklaga gått förlorad.
2. Ansökan ska ges in skriftligen inom två månader från det förfallet upphörde. Den åtgärd som försumrats ska vidtas inom denna frist. Ansökan får inte göras senare än ett år från utgången av den frist som inte iakttagits. Har förnyelse av registrering inte gjorts eller förnyelseavgift inte betalats ska den ytterligare period om sex månader som anges i artikel 53.3 tredje meningen inräknas i fristen på ett år.
3. I ansökan ska anges grunderna för denna och de omständigheter som åberopas till stöd för densamma. Den ska inte anses ingiven förrän avgiften för återställande av försutten tid har betalats.
4. Beslut om ansökan ankommer på den enhet som är behörig att besluta i anledning av underlåtenheten.
5. Denna artikel ska inte gälla i fråga om de tidsfrister som anges i punkt 2 i denna artikel eller de som anges i artikel 46.1, 46.3 eller 105.
6. Om en sökande eller innehavare av ett EU-varumärke får den försuttna tiden återställd, kan han inte åberopa sina rättigheter gentemot en tredje man som i god tro har släppt ut varor på marknaden eller tillhandahållit tjänster under ett tecken som är identiskt med eller liknar EU-varumärket under tiden mellan förlusten av rättigheterna till ansökan eller till EU-varumärket och offentliggörandet av beslutet om återställande av rättigheten.
7. Tredje man som kan göra bestämmelserna i punkt 6 gällande får som sådan föra talan mot beslutet om återställande av rättigheten för sökanden eller innehavaren av ett EU-varumärke inom två månader från dagen för offentliggörandet av beslutet om återställande av rättigheten.
8. Denna artikel påverkar inte en medlemsstats rätt att bevilja återställande av försutten tid i fråga om de frister som avses i denna förordning och som ska iakttas gentemot den statens myndigheter.

Artikel 105

Fortsatt behandling

1. Sökanden eller innehavaren av ett EU-varumärke eller varje annan part i ett förfarande vid immaterialrättsmyndigheten som har underlåtit att iaktta en tidsfrist gentemot immaterialrättsmyndigheten, kan på begäran få till stånd en fortsatt behandling av ärendet, under förutsättning att den åtgärd som tidsfristen avsåg har vidtagits när begäran görs. En ansökan om fortsatt behandling får inte göras senare än två månader från utgången av den tidsfrist som inte iakttagits. Ansökan ska inte anses ingiven förrän avgiften för fortsatt behandling har betalats.
2. Denna artikel ska inte gälla för de tidsfrister som anges i artiklarna 32, 34.1, 38.1, 41.2, 46.1, 46.3, 53.3, 68, 72.5, 104.2 och 139 eller de som föreskrivs i punkt 1 i den här artikeln eller tidsfristen för yrkande om företräde i enlighet med artikel 39 efter det att ansökan har inletts.

3. Den enhet som är behörig att fatta beslut på grund av underlåtenheten ska fatta beslut om ansökan.
4. Om immaterialrättsmyndigheten bifaller ansökan ska följderna av att tidsfristen inte iakttagits inte anses ha inträffat. Om ett beslut har fattats mellan utgången av den tidsfristen och en begäran om fortsatt behandling ska den avdelning som är behörig att fatta beslut om den underlåtna handlingen ompröva beslutet och, om fullgörandet av den underlåtna handlingen är tillräckligt, fatta ett annat beslut. Om immaterialrättsmyndigheten efter omprövning fastställer att det ursprungliga beslutet inte behöver ändras ska det beslutet bekräftas skriftligen.
5. Om immaterialrättsmyndigheten avvisar begäran återbetalas avgiften.

Artikel 106

Avbrott i förfarandet

1. Förfarandet vid immaterialrättsmyndigheten ska avbrytas i följande fall:
 - a) I händelse av dödsfall eller förlust av den rättsliga handlingsförmågan för sökanden eller innehavaren av ett EU-varumärke eller för den person som enligt nationell rätt är bemyndigad att agera för dennes räkning. I den utsträckning som ovanstående händelser inte påverkar behörigheten för en sådan företrädare som utsetts enligt artikel 120, ska förfarandet avbrytas endast på anmodan av en sådan företrädare.
 - b) I händelse av att sökanden eller innehavaren av ett EU-varumärke förhindras att fortsätta förfarandet vid immaterialrättsmyndigheten på grund av att rättsliga åtgärder har vidtagits mot dennes egendom.
 - c) I händelse av dödsfall eller förlust av den rättsliga handlingsförmågan för företrädaren för en sökande eller innehavare av ett EU-varumärke eller om företrädaren förhindras att fortsätta förfarandet vid immaterialrättsmyndigheten på grund av att rättsliga åtgärder har vidtagits mot företrädarens egendom.
2. Förfarandet vid immaterialrättsmyndigheten ska återupptas så snart identiteten på den person som är bemyndigad att fortsätta förfarandet har fastställts.
3. Kommissionen ges befogenhet att anta delegerade akter i enlighet med artikel 208 som närmare fastställer förfarandet för återupptagande av förfarandet vid immaterialrättsmyndigheten.

Artikel 107

Tillämpning av allmänna principer

I den mån denna förordning eller akter som antagits i enlighet med denna förordning inte innehåller förfarandebestämmelser ska immaterialrättsmyndigheten beakta de processrättsliga principer som är allmänt erkända i medlemsstaterna.

Artikel 108

Preskription av betalningsskyldighet

1. Immaterialrättsmyndighetens rätt att kräva betalning av avgift ska upphöra när fyra år förflutit från utgången av det kalenderår under vilket avgiften förföll till betalning.
2. Rätt till återbetalning från immaterialrättsmyndigheten av avgift eller av överskjutande belopp som inbetalats då avgift erlagts ska upphöra när fyra år förflutit från utgången av det kalenderår under vilket rätten uppkom.
3. Den frist som anges i punkterna 1 och 2 avbryts i fall som avses i punkt 1 genom en anmodan att betala avgiften, och i fall som avses i punkt 2 genom skriftligt krav på återbetalning. Efter avbrottet börjar fristen omedelbart löpa på nytt och löper ut senast när sex år förflutit från utgången av det år under vilket den ursprungligen började löpa om inte dessförinnan talan väckts för att göra rätten gällande, i vilket fall fristen löper ut tidigast när ett år förflutit från det att domen vann laga kraft.

AVSNITT 2

Kostnader

Artikel 109

Fördelning av kostnaderna

1. Den förlorande parten i invändningsförfaranden, förfaranden om upphävande, förfaranden om ogiltighetsförklaring eller överklagandeförfaranden ska bära den andra partens avgifter. Utan att det påverkar tillämpningen av artikel 146.7 ska den förlorande parten även bära alla den andra partens kostnader som är nödvändiga för förfarandet, däribland kostnader för resor och uppehälle samt ersättning till en företrädare i den mening som avses i artikel 120.1, inom ramen för de belopp som är fastställda för varje kostnadskategori i de genomförandeakter som antagits i enlighet med punkt 2 i den här artikeln. De avgifter som ska bäras av den förlorande parten ska begränsas till de avgifter som åsamkas den andra parten för invändning, för ansökan om upphävande eller ogiltighetsförklaring av EU-varumärket och för överklaganden.

2. Kommissionen ska anta genomförandeakter som fastställer maximinivåerna för de kostnader som är nödvändiga för förfarandet och som faktiskt uppkommit för den vinnande parten. Dessa genomförandeakter ska antas i enlighet med det granskningsförfarande som avses i artikel 207.2.

Kommissionen ska då den fastställer sådana belopp för kostnader för resor och uppehälle ta hänsyn till avståndet mellan partens, företrädarens, vittnets eller den sakkunniges bostad eller driftställe och den plats där den muntliga förhandlingen hålls samt i vilket skede av förfarandet kostnaderna har uppkommit samt, när det gäller kostnader för företrädarna enligt artikel 120.1, behovet av att säkerställa att den andra parten inte av taktiska skäl missbrukar skyldigheten att bära kostnaderna. Kostnader för uppehälle ska beräknas i enlighet med tjänsteföreskrifterna för tjänstemännen vid unionen och anställningsvillkoren för övriga anställda vid unionen, som fastställs i rådets förordning (EEG, Euratom, EKSG) nr 259/68 ⁽¹⁾ (nedan kallade *tjänsteföreskrifterna* respektive *anställningsvillkoren*).

Den förlorande parten ska bära kostnaderna för en enda invändande part och, i förekommande fall, en enda företrädare.

3. Invändningsenheten, annulleringsenheten eller överklagandenämnden kan emellertid, i den mån som parterna förlorar på vissa punkter och vinner på andra, eller om det är motiverat av rättviseskäl, fatta beslut om en annan fördelning av kostnaderna.

4. Den part som avslutar ett förfarande genom att återkalla en ansökan om EU-varumärke, en invändning, en ansökan om upphävande eller ogiltighetsförklaring eller ett överklagande eller genom att inte förnya registreringen av EU-varumärket eller genom att avstå från EU-varumärket, ska bära den andra partens avgifter och kostnader enligt bestämmelserna i punkterna 1 och 3.

5. Om frågan inte slutligt avgörs ska kostnaderna fördelas efter vad invändningsenheten, annulleringsenheten eller överklagandenämnden finner skäligt.

6. Om parterna inför invändningsenheten, annulleringsenheten eller överklagandenämnden kommer överens om en annan fördelning av kostnaderna än den som följer av punkterna 1–5 ska den berörda enheten beakta denna överenskommelse.

7. Invändningsenheten, annulleringsenheten eller överklagandenämnden ska fastställa det belopp som ska återbetalas i enlighet med punkterna 1–6 i denna artikel då de avgifter som ska betalas endast omfattar avgifter till immaterialrättsmyndigheten och kostnader för företrädarna. I alla andra fall ska registratören vid överklagandenämnden eller en anställd vid invändningsenheten eller annulleringsenheten på begäran fastställa det belopp som ska återbetalas. Begäran får inte göras senare än två månader från det datum då det beslut för vilket ansökan om fastställande av kostnaderna gjorts har vunnit laga kraft och ska åtföljas av en faktura och handlingar som styrker detta. När det gäller kostnader för företrädarna enligt artikel 120.1 ska det räcka med en försäkran från företrädaren att kostnaderna har uppkommit. För övriga kostnader ska det vara tillräckligt att de fastställs som rimliga. Om beloppet fastställs enligt första meningen i denna punkt ska kostnaderna för företrädarna utgå på den nivå som fastställs i den genomförandeakt som antagits enligt punkt 2 i den här artikeln, oavsett om de verkligen har uppkommit.

⁽¹⁾ EGT L 56, 4.3.1968, s. 1.

8. Beslutet om fastställande av kostnader, med angivande av de skäl på vilka det grundas, får omprövas genom ett beslut från invändningsenheten, annulleringsenheten eller överklagandenämnden, efter en begäran som ska göras inom en månad från det datum då beslutet om ersättning för kostnader delgavs. Begäran ska inte anses som ingiven förrän avgiften för omprövning av kostnadsbeloppet har betalats. Invändningsenheten, annulleringsenheten eller överklagandenämnden ska, i tillämpliga fall, fatta beslut om begäran om omprövning av beslutet om fastställande av kostnader utan muntliga förfaranden.

Artikel 110

Verkställighet av beslut om kostnadsbelopp

1. Ett slutligt beslut av immaterialrättsmyndigheten om fastställande av kostnadsbelopp kan verkställas.
2. Verkställighet ska ske i enlighet med de civilrättsliga bestämmelser som gäller i den stat där den äger rum. Varje medlemsstat ska utse en myndighet som ansvarar för att pröva äktheten i det beslut som avses i punkt 1 och lämna myndighetens kontaktuppgifter till immaterialrättsmyndigheten, domstolen och kommissionen. Beslutet om verkställighet av beslutet ska av den myndigheten fogas till beslutet, utan andra formaliteter än prövningen av beslutets äkthet.
3. När dessa formkrav har uppfyllts får den berörda parten, efter ansökan, begära verkställighet i enlighet med nationell lagstiftning genom att ansöka direkt hos den behöriga myndigheten.
4. Verkställighet kan skjutas upp endast genom beslut av Europeiska unionens domstol. Prövning av lagligheten av verkställighetsåtgärderna ska emellertid åligga domstolarna i det berörda landet.

AVSNITT 3

Information till allmänheten och till medlemsstaternas myndigheter

Artikel 111

Register över EU-varumärken

1. Immaterialrättsmyndigheten ska föra och uppdatera ett register över EU-varumärken.
2. Registret ska innehålla följande uppgifter om ansökningar om och registreringar av EU-varumärken:
 - a) Ansökningsdag.
 - b) Ansökans ärendenummer.
 - c) Datum då ansökan offentliggjordes.
 - d) Sökandens namn och adress.
 - e) Företrädarens namn och tjänsteadress, utom för en företrädare som avses i artikel 119.3 första meningen.
 - f) Återgivning av märket, med uppgift om dess art, och i tillämpliga fall en beskrivning av märket.
 - g) Namnen på varorna och tjänsterna.
 - h) Uppgifter om yrkanden om prioritet i enlighet med artikel 35.
 - i) Uppgifter om yrkanden om utställningsprioritet i enlighet med artikel 38.
 - j) Uppgifter om yrkanden om sådant företräde för ett äldre registrerat varumärke som avses i artikel 39.
 - k) En förklaring om att märket som ett resultat av dess användning har uppnått särskiljningsförmåga, i enlighet med artikel 7.3.
 - l) Uppgift om att märket är ett kollektivmärke.
 - m) Uppgift om att märket är ett kontrollmärke.
 - n) Det språk som ansökan ingavs på och det andra språk som sökanden har angett i sin ansökan, i enlighet med artikel 146.3.

- o) Datum för registreringen av märket i registret och registreringsnumret.
- p) En förklaring om att ansökan härrör från en omvandling av en internationell registrering som designerar unionen enligt artikel 204 i den här förordningen jämte datum för den internationella registreringen enligt artikel 3.4 i Madridprotokollet eller datum då utsträckning av den territoriella verkan till unionen efter den internationella registreringen enligt artikel 3ter.2 i Madridprotokollet registrerades och, i tillämpliga fall, prioritetsdag för den internationella registreringen.
3. Registret ska även innehålla följande uppgifter, med angivelse av datum för införandet av var och en av uppgifterna:
- a) Ändringar av namn, adress eller nationalitet för innehavaren av ett EU-varumärke eller en ändring av den stat där denne har sin hemvist, sitt säte eller sitt driftställe.
- b) Ändringar av företrädarens namn eller tjänsteadress, utom för en företrädare som avses i första meningen i artikel 119.3.
- c) När en ny företrädare utses, denna företrädares namn och tjänsteadress.
- d) Ändringar av märket enligt artiklarna 49 och 54 och rättelser av fel.
- e) Meddelande om ändringar av bestämmelserna för användning av kollektivmärket, i enlighet med artikel 79.
- f) Uppgifter om yrkanden om sådant företräde för ett äldre registrerat varumärke som avses i artikel 39, i enlighet med artikel 40.
- g) Totala eller delvisa överlåtelse i enlighet med artikel 20.
- h) Skapande eller överlåtelse av en sakrätt i enlighet med artikel 22 och typ av sakrätt.
- i) Exekutiva åtgärder enligt artikel 23 och insolvensförfaranden enligt artikel 24.
- j) Utfärdande eller överlåtelse av en licens enligt artikel 25 och, i tillämpliga fall, typ av licens.
- k) Förnyelse av en registrering i enlighet med artikel 53, datum från och med vilket den gäller och eventuella begränsningar i enlighet med artikel 53.4.
- l) En anteckning om fastställande av registreringsperiodens upphörande enligt artikel 53.
- m) Förklaringar från innehavaren av märket om återkallelse eller avstående i enlighet med artiklarna 49 respektive 57.
- n) Inlämningsdag och uppgifter avseende en invändning enligt artikel 46, en ansökan enligt artikel 63, ett genkärsmål enligt artikel 128.4 om upphävande eller ogiltighetsförklaring, eller ett överklagande enligt artikel 68.
- o) Datum för och innehåll i ett beslut om en invändning, om en ansökan eller ett genkärsmål enligt artikel 64.6 eller artikel 128.6 tredje meningen eller om ett överklagande enligt artikel 71.
- p) Anteckningar om mottagandet av en begäran om omvandling i enlighet med artikel 140.2.
- q) Avförande från registret av en företrädare som förts in i registret enligt punkt 2 e i denna artikel.
- r) Annullering av företräde för ett äldre nationellt märke.
- s) Ändringen eller avförandet från registret av de uppgifter som avses i leden h, i och j i denna punkt.
- t) Utbyte av ett EU-varumärke mot en internationell registrering enligt artikel 197.
- u) Datum och nummer för internationella registreringar som grundas på en ansökan om EU-varumärke som har registrerats som ett EU-varumärke enligt artikel 185.1.
- v) Datum och nummer för internationella registreringar som grundas på EU-varumärket enligt artikel 185.2.
- w) Delning av en ansökan enligt artikel 50 och delning av en registrering enligt artikel 56, tillsammans med de poster som avses i punkt 2 i den här artikeln vad gäller den delade registreringen, samt förteckningen över varor och tjänster i den ursprungliga registreringen i dess ändrade form.

- x) Återkallelse av ett beslut eller en uppgift i registret enligt artikel 103, om återkallelsen rör ett beslut eller en uppgift som har offentliggjorts.
- y) Meddelande om ändringar av bestämmelserna för användning av EU-kontrollmärket enligt artikel 88.
4. Den verkställande direktören får besluta att andra uppgifter än de som avses i punkterna 2 och 3 i denna artikel ska införas i registret, med förbehåll för artikel 149.4.
5. Registret får föras i elektronisk form. Immaterialrättsmyndigheten ska samla in, organisera, offentliggöra och lagra de uppgifter som avses i punkterna 2 och 3, inklusive eventuella personuppgifter, för de ändamål som anges i punkt 8. Immaterialrättsmyndigheten ska se till att registret är lättillgängligt för allmän granskning.
6. Innehavaren av ett EU-varumärke ska delges alla ändringar i registret.
7. Immaterialrättsmyndigheten ska på begäran och mot betalning av en avgift tillhandahålla bestyrkta eller obestyrkta utdrag ur registret.
8. Behandling av data rörande de uppgifter som anges i punkterna 2 och 3, inklusive eventuella personuppgifter, ska ske i följande syften:
- a) Administrering av ansökningarna och/eller registreringarna enligt vad som anges i denna förordning och i akter som antagits i enlighet därmed.
- b) Förande av ett offentligt register som offentliga myndigheter och ekonomiska aktörer kan granska och ta del av, så att de kan utöva de rättigheter som de tilldelas genom denna förordning och informera sig om huruvida det finns äldre rättigheter tillhörande tredje man.
- c) Framställning av rapporter och statistik så att immaterialrättsmyndigheten kan optimera sin verksamhet och förbättra systemets funktionssätt.
9. Samtliga data, inklusive personuppgifter, rörande uppgifterna i punkterna 2 och 3 ska anses vara av allmänintresse och ska vara tillgängliga för tredje man. För rättssäkerhetens skull ska uppgifterna i registret bevaras på obestämd tid.

Artikel 112

Databas

1. Utöver skyldigheten att föra ett register i den mening som avses i artikel 111 ska immaterialrättsmyndigheten samla in och i en elektronisk databas lagra samtliga uppgifter som lämnas in av sökande eller andra parter i förfaranden inom ramen för denna förordning eller akter som antas i enlighet därmed.
2. Den elektroniska databasen får innehålla personuppgifter, utöver sådana som införs i registret i enlighet med artikel 111, i den mån sådana uppgifter krävs enligt denna förordning eller akter som antas i enlighet därmed. Insamlingen, lagringen och behandlingen av sådana uppgifter ska syfta till följande:
- a) Administrering av ansökningarna och/eller registreringarna enligt vad som anges i denna förordning och i akter som antas i enlighet därmed.
- b) Tillgång till information som krävs för att de relevanta förfarandena ska kunna genomföras lättare och mer effektivt.
- c) Kommunikation med sökande och andra parter i förfarandet.
- d) Framställning av rapporter och statistik så att immaterialrättsmyndigheten kan optimera sin verksamhet och förbättra systemets funktionssätt.
3. Den verkställande direktören ska fastställa villkoren för tillgång till den elektroniska databasen och på vilket sätt dess innehåll, exklusive de personuppgifter som avses i punkt 2 i denna artikel men inklusive de som förtecknas i artikel 111, kan göras tillgängligt i maskinläsbar form, inbegripet avgiften för sådan tillgång.
4. Tillgången till de personuppgifter som avses i punkt 2 ska begränsas och sådana uppgifter får inte göras tillgängliga för allmänheten såvida inte den berörda parten har gett sitt uttryckliga samtycke.

5. Alla uppgifter ska bevaras på obestämd tid. Den berörda parten får dock begära att personuppgifter tas bort från databasen när det har gått 18 månader från utgången av EU-varumärket eller avslutandet av det relevanta förfarandet mellan parter. Den berörda parten ska alltid ha rätt att få oriktiga eller felaktiga uppgifter rättade.

Artikel 113

Tillgång online till beslut

1. Immaterialrättsmyndighetens beslut ska tillgängliggöras online för allmänheten för information och konsultation så att öppenhet och förutsägbarhet värnas. En part i det förfarande som ledde till antagandet av beslutet får begära att personuppgifter i beslutet tas bort.
2. Immaterialrättsmyndigheten får erbjuda tillgång online till domar vid nationella domstolar och EU-domstolar som rör dess uppgifter, i syfte att öka allmänhetens kunskap om immaterialrättsliga frågor och främja enhetlig praxis. Immaterialrättsmyndigheten ska respektera villkoren för det första offentliggörandet vad gäller personuppgifter.

Artikel 114

Handlingars offentlighet

1. Handlingar i ärenden om ansökningar om EU-varumärken som ännu inte offentliggjorts får endast göras tillgängliga för allmänheten om sökanden medger detta.
2. Den som kan visa att sökanden av ett EU-varumärke har uttalat att sökanden efter registrering av varumärket kommer att åberopa dessa rättigheter gentemot den förstnämnde ska ha rätt att utan sökandens medgivande ta del av handlingarna innan ansökan offentliggjorts.
3. Sedan en ansökan om EU-varumärke har offentliggjorts ska var och en som så begär ha rätt att ta del av handlingarna rörande denna ansökan och det på grundval därav meddelade varumärket.
4. När någon tar del av handlingar i enlighet med punkt 2 eller 3 i denna artikel får handlingar rörande jäv enligt artikel 169, utkast till beslut och yttranden och alla andra interna handlingar som använts vid utarbetandet av beslut och yttranden samt delar av handlingen som den berörda parten särskilt har önskat hålla konfidentiella innan det gjordes en begäran om att få ta del av handlingarna, såvida inte tillgång till sådana delar är motiverad p.g.a. överordnade legitima intressen hos den part som begär att få ta del av handlingarna, undantas.
5. Tillgång till handlingarna med ansökningar om EU-varumärken och med de registrerade EU-varumärkena ska gälla originaldokumenten, kopior av dessa eller andra tekniska metoder för förvaring om handlingarna förvaras på sådant sätt. Den verkställande direktören ska fastställa på vilket sätt man ska få ta del av handlingar.
6. Begäran om att få ta del av handlingar enligt punkt 7 ska inte anses vara gjord förrän den erforderade avgiften har betalats. Ingen avgift ska betalas för tillgång online via tekniska lagringsmedier.
7. Tillgång till handlingarna ska ges i immaterialrättsmyndighetens lokaler. På begäran ska tillgång till handlingarna ges genom utfärdande av kopior av registrerade dokument. Utfärdandet av sådana kopior ska endast ske mot betalning av en avgift. Immaterialrättsmyndigheten ska även på begäran tillhandahålla bestyrkta eller obestyrkta kopior av ansökan om ett EU-varumärke, mot betalning av en avgift.
8. Tillgång till immaterialrättsmyndighetens handlingar om internationella registreringar som designerar unionen får på begäran ges från och med dagen för offentliggörandet enligt artikel 190.1 och i enlighet med de villkor som fastställs i punkterna 1, 3 och 4 i den här artikeln.
9. Med förbehåll för de begränsningar som föreskrivs i punkt 4 får immaterialrättsmyndigheten på begäran förmedla information från handlingar rörande sökta eller registrerade EU-varumärken, mot betalning av en avgift. Immaterialrättsmyndigheten får dock kräva utnyttjande av möjligheten att ta del av själva handlingarna om den skulle anse att detta är lämpligt med beaktande av mängden information som ska tillhandahållas.

*Artikel 115***Arkivering av handlingar**

1. Immaterialrättsmyndigheten ska arkivera handlingar rörande förfaranden som avser ansökningar om eller registreringar av EU-varumärken. Den verkställande direktören ska bestämma i vilken form dessa handlingar ska arkiveras.
2. Om handlingarna arkiveras i elektronisk form ska de elektroniska handlingarna eller backupkopiorna av dessa förvaras under obegränsad tid. Originaldokument som ingetts av parter i förfarandet och som ligger till grund för sådana elektroniska handlingar ska förstöras efter en viss tid, som ska fastställas av den verkställande direktören, efter det att de mottagits av immaterialrättsmyndigheten.
3. Om och i den mån som handlingar eller delar av handlingar arkiveras i någon annan form än elektronisk form, ska dokument eller bevis som utgör en del av sådana handlingar arkiveras i minst fem år från utgången av det år då ansökan avslås eller återkallas eller anses som återkallad, eller EU-varumärkets registreringsperiod fullständigt upphör enligt artikel 53, eller fullständigt avstående från EU-varumärket registreras enligt artikel 57 eller EU-varumärket helt avförs från registret enligt artikel 64.6 eller 128.6.

*Artikel 116***Regelbundet utkommande publikationer**

1. Immaterialrättsmyndigheten ska regelbundet utge
 - a) en tidning om EU-varumärken, vilken ska innehålla offentliggöranden av ansökningar och uppgifter som antecknats i registret och andra uppgifter om ansökningar eller registreringar av EU-varumärken vars offentliggörande föreskrivs i denna förordning eller i akter som antagits i enlighet därmed,
 - b) immaterialrättsmyndighetens officiella tidning som innehåller allmänna upplysningar och meddelanden från den verkställande direktören samt andra upplysningar om denna förordning eller tillämpningen av den.

De publikationer som avses i leden a och b i första stycket får utges på elektronisk väg.

2. Tidningen om EU-varumärken ska offentliggöras på ett sätt och med en frekvens som fastställs av den verkställande direktören.
3. Immaterialrättsmyndighetens officiella tidning ska offentliggöras på immaterialrättsmyndighetens språk. Den verkställande direktören får dock besluta att vissa poster ska offentliggöras i immaterialrättsmyndighetens officiella tidning på unionens alla officiella språk.
4. Kommissionen ska anta genomförandeakter som fastställer
 - a) det datum som ska vara dagen för offentliggörandet i tidningen om EU-varumärken,
 - b) sättet att offentliggöra uppgifter om registreringen av ett varumärke som inte innehåller några ändringar i förhållande till offentliggörandet av ansökan,
 - c) i vilka former upplagorna av immaterialrättsmyndighetens officiella tidning får göras tillgängliga för allmänheten.

Dessa genomförandeakter ska antas i enlighet med det granskningsförfarande som avses i artikel 207.2.

*Artikel 117***Administrativt samarbete**

1. Om inte annat föreskrivs i denna förordning eller i nationell lagstiftning ska immaterialrättsmyndigheten samt domstolar och andra behöriga myndigheter i medlemsstaterna på begäran biträda varandra genom att lämna uppgifter eller låta varandra ta del av innehållet i handlingar. Låter immaterialrättsmyndigheten domstol, åklagarmyndighet eller centrala organ för industriell äganderätt ta del av innehållet i handlingar gäller inte begränsningarna i artikel 114.
2. Immaterialrättsmyndigheten får inte ta ut avgifter för information eller tillgång som ges.

3. Kommissionen ska anta genomförandeakter som närmare fastställer förfarandena för informationsutbytet mellan immaterialrättsmyndigheten och medlemsstaternas myndigheter och för tillgång till handlingar med beaktande av de begränsningar som gäller för att få ta del av handlingar om ansökningar om eller registreringar av EU-varumärken enligt artikel 114 när tillgång är öppen för tredje man. Dessa genomförandeakter ska antas i enlighet med det granskningsförfarande som avses i artikel 207.2.

Artikel 118

Utbyte av publikationer

1. Immaterialrättsmyndigheten och de centrala organen för industriell äganderätt i medlemsstaterna ska på begäran kostnadsfritt till varandra översända ett eller flera exemplar av sina publikationer att användas inom respektive myndighet.
2. Immaterialrättsmyndigheten får ingå avtal om utbyte eller översändande av publikationer.

AVSNITT 4

Ombud

Artikel 119

Allmänna principer för ombud

1. Om inte annat följer av punkt 2 är inte någon skyldig att låta sig företrädas inför immaterialrättsmyndigheten.
2. Utan att det påverkar tillämpningen av punkt 3 andra meningen i denna artikel ska en fysisk eller juridisk person som varken har sin hemvist eller sitt säte i Europeiska ekonomiska samarbetsområdet eller där bedriver verklig och faktisk industriell eller kommersiell verksamhet vara företrädare inför immaterialrättsmyndigheten, i enlighet med artikel 120.1, vid alla förfaranden som föreskrivs i denna förordning utom vid ingivande av en ansökan om ett EU-varumärke.
3. En fysisk eller juridisk person som har sitt hemvist eller säte i Europeiska ekonomiska samarbetsområdet eller där bedriver verklig och faktisk industriell eller kommersiell verksamhet får inför immaterialrättsmyndigheten låta sig företrädas av en anställd. En anställd hos en sådan juridisk person får företräda även andra juridiska personer som har ekonomisk anknytning till den förstnämnda juridiska personen, även om dessa andra juridiska personer varken har sitt hemvist eller säte i Europeiska ekonomiska samarbetsområdet eller där bedriver verklig industriell eller kommersiell verksamhet. Anställda som företräder personer i den mening som avses i denna punkt ska, på begäran av immaterialrättsmyndigheten, eller i tillämpliga fall av parten i förfarandet, hos immaterialrättsmyndigheten registrera ett skriftligt tillstånd som ska införas i handlingarna.
4. Om fler än en sökande eller fler än en tredje man agerar gemensamt ska en gemensam företrädare utses.

Artikel 120

Auktoriserade ombud

1. En fysisk eller juridisk person får inför immaterialrättsmyndigheten endast företrädas av
 - a) en utövande jurist som har rätt att verka i en av Europeiska ekonomiska samarbetsområdets medlemsstater och som bedriver verksamhet i Europeiska ekonomiska samarbetsområdet, i den mån juristen i den medlemsstaten är behörig att uppträda som ombud i varumärkesfrågor,
 - b) ett auktoriserat ombud som är upptaget i immaterialrättsmyndighetens förteckning.

En person som är ombud inför immaterialrättsmyndigheten ska på begäran av immaterialrättsmyndigheten eller, i förekommande fall, av den andra parten i förfarandet inge en skriftlig fullmakt som ska läggas till akten.

2. I förteckningen över auktoriserade ombud får upptas en fysisk person som
 - a) är medborgare i en medlemsstat i Europeiska ekonomiska samarbetsområdet,

- b) driver rörelse i eller har anställning i Europeiska ekonomiska samarbetsområdet,
- c) har behörighet att företräda fysiska eller juridiska personer i varumärkesfrågor vid Benelux byrå för immateriell äganderätt eller vid den centrala myndigheten för industriell äganderätt i en medlemsstat i Europeiska ekonomiska samarbetsområdet. Om sådan behörighet i den berörda staten inte är beroende av särskilda yrkesmässiga kvalifikationer, måste den som ansöker om att bli upptagen i förteckningen under minst fem år varaktigt ha uppträtt som ombud i varumärkesfrågor vid Benelux byrå för immateriell äganderätt eller vid dessa centrala myndigheter för industriell äganderätt. Det ska emellertid inte krävas att personer vars yrkesmässiga kvalifikationer att företräda fysiska eller juridiska personer i varumärkesfrågor vid Benelux byrå för immateriell äganderätt eller vid dessa centrala myndigheter för industriell äganderätt är officiellt erkända i enlighet med den berörda statens bestämmelser, ska ha utövat yrket.
3. Ett ombud ska tas upp i förteckningen efter ansökan, till vilken ska fogas ett intyg från det centrala organet för industriell äganderätt i medlemsstaten som anger att villkoren i punkt 2 är uppfyllda.
4. Den verkställande direktören får medge undantag från
- a) kraven i punkt 2 c andra meningen om sökanden lämnar bevis på att han förvärvat erforderlig kompetens på något annat sätt,
- b) kraven i punkt 2 a i fall av högt kvalificerade yrkesmän, under förutsättning att kraven i punkt 2 b och c är uppfyllda.
5. En person får avföras från förteckningen över auktoriserade ombud på egen begäran eller om personen inte längre har förmåga att företräda. Ändringar i förteckningen över auktoriserade ombud ska offentliggöras i immaterialrättsmyndighetens officiella tidning.

Artikel 121

Delegering av befogenheter

Kommissionen ges befogenhet att anta delegerade akter i enlighet med artikel 208 som fastställer

- a) villkoren och förfarandet för att utse ett gemensamt ombud enligt artikel 119.4,
- b) de villkor på vilka anställda enligt artikel 119.3 och auktoriserade ombud enligt artikel 120.1 ska inge en skriftlig fullmakt till immaterialrättsmyndigheten för att kunna genomföra representationen samt fullmaktens innehåll,
- c) under vilka omständigheter någon kan avföras från förteckningen över auktoriserade ombud enligt artikel 120.5.

KAPITEL X

BEHÖRIGHET OCH FÖRFARANDE I MÅL OM EU-VARUMÄRKEN

AVSNITT 1

Tillämpning av unionens bestämmelser om domstols behörighet och om erkännande och verkställighet av domar på privaträttens område

Artikel 122

Tillämpning av unionens bestämmelser om domstols behörighet och om erkännande och verkställighet av domar på privaträttens område

1. Om inte annat anges i denna förordning ska unionens bestämmelser om domstols behörighet och om erkännande och verkställighet av domar på privaträttens område tillämpas i mål om EU-varumärken och på ansökningar om EU-varumärken samt i mål i samband med litispensens och konnexitet i fråga om EU-varumärken och nationella varumärken.

2. Vad avser mål i fråga om talan och genkärsmål som avses i artikel 124
 - a) ska artiklarna 4, 6, 7.1, 7.2, 7.3, 7.5 och 35 i förordning (EU) nr 1215/2012 inte tillämpas,
 - b) ska artiklarna 25 och 26 i förordning (EU) nr 1215/2012 tillämpas med de begränsningar som följer av artikel 125.4 i den här förordningen,
 - c) ska de bestämmelser i kapitel II i förordning (EU) nr 1215/2012 vilka ska tillämpas på personer med hemvist i en medlemsstat också tillämpas på de personer som inte har sitt hemvist i någon medlemsstat men som har ett driftställe där.
3. Hänvisningar i denna förordning till förordning (EU) nr 1215/2012 ska när det är lämpligt inkludera avtalet mellan Europeiska gemenskapen och Konungariket Danmark om domstols behörighet och om erkännande och verkställighet av domar på privaträttens område, som ingicks den 19 oktober 2005.

AVSNITT 2

Twister om intrång i och giltighet av EU-varumärken

Artikel 123

Domstolar för EU-varumärken

1. Medlemsstaterna ska inom sina territorier utse så få nationella domstolar i första och andra instans som möjligt, vilka ska utöva de funktioner som tilldelats dem enligt denna förordning.
2. Alla ändringar som görs rörande antalet domstolar, deras beteckning eller deras geografiska behörighet, i den förteckning över domstolar för EU-varumärken som överlämnats av en medlemsstat i enlighet med artikel 95.2 i förordning (EG) nr 207/2009 ska utan dröjsmål meddelas kommissionen av den berörda medlemsstaten.
3. De upplysningar som avses i punkt 2 ska av kommissionen meddelas medlemsstaterna och ska offentliggöras i *Europeiska unionens officiella tidning*.

Artikel 124

Behörighet i fråga om intrång och giltighet

Domstolarna för EU-varumärken ska ha exklusiv behörighet i fråga om

- a) talan om intrång och – om sådan talan är tillåten enligt nationell lag – talan om försök eller förberedelse till intrång i rätten till EU-varumärken,
- b) fastställsetalan om att det inte föreligger något intrång, om sådan talan är tillåten enligt nationell lag,
- c) talan på grund av sådana handlingar som avses i artikel 11.2,
- d) genkärsmål om upphävande eller ogiltighetsförklaring av ett EU-varumärke enligt artikel 128.

Artikel 125

Internationell behörighet

1. Om inte annat följer av bestämmelserna i denna förordning eller av de bestämmelser i förordning (EU) nr 1215/2012 som enligt artikel 122 ska tillämpas, ska sådan talan som avses i artikel 124 väckas vid domstol i den medlemsstat där svaranden har sitt hemvist eller, om han inte har hemvist i någon medlemsstat, i den medlemsstat i vilken han har ett driftställe.
2. Om svaranden varken har hemvist eller driftställe i någon medlemsstat ska sådan talan väckas vid domstol i den medlemsstat i vilken käranden har sitt hemvist eller, om denne saknar hemvist i någon medlemsstat, i den medlemsstat i vilken han har ett driftställe.

3. Om varken svaranden eller kändanden har hemvist eller driftställe i någon medlemsstat ska talan väckas vid domstol i den medlemsstat där immaterialrättsmyndigheten har sitt säte.
4. Trots bestämmelserna i punkterna 1, 2 och 3 ska
 - a) artikel 25 i förordning (EU) nr 1215/2012 tillämpas, om parterna är överens om att en annan domstol för EU-varumärken ska ha behörighet,
 - b) artikel 26 i förordning (EU) nr 1215/2012 tillämpas, om svaranden uppträder vid en annan domstol för EU-varumärken.
5. Sådan talan som avses i artikel 124, med undantag av fastställsetalan om att det inte föreligger något intrång i ett EU-varumärke, får även väckas vid domstol i den medlemsstat i vilken intrång redan förekommer eller i vilken det finns risk för intrång, eller i vilken en sådan handling som avses i artikel 11.2 har begåtts.

Artikel 126

Behörighetsområde

1. En domstol för EU-varumärken vars behörighet grundar sig på artikel 125.1–125.4 är behörig i fråga om
 - a) intrång som redan förekommer, eller som det finns risk för, inom en medlemsstats territorium,
 - b) sådana handlingar som avses i artikel 11.2, vilka begåtts inom en medlemsstats territorium.
2. En domstol för EU-varumärken vars behörighet grundar sig på artikel 125.5 är endast behörig i fråga om handlingar som begåtts, eller som det finns risk för, inom den medlemsstats territorium i vilken denna domstol är belägen.

Artikel 127

Giltighetspresumtion – Invändningar

1. Domstolarna för EU-varumärken ska anse ett EU-varumärke vara giltigt, om inte dess giltighet bestrids av svaranden genom ett genkärsmål om upphävande eller om ogiltighetsförklaring.
2. Ett EU-varumärkes giltighet får inte bestridas i en fastställsetalan om att det inte föreligger något intrång.
3. En sådan talan som avses i artikel 124 a och c, som avser upphävande av ett EU-varumärke och som inte utgör ett genkärsmål kan tas upp i den mån svaranden hävdar att EU-varumärket skulle kunna upphävas på grund av bristande verkligt bruk vid den tidpunkt när talan om intrång väcktes.

Artikel 128

Genkärsmål

1. Ett genkärsmål om upphävande eller ogiltighetsförklaring får endast grunda sig på de grunder för upphävande eller ogiltighet som anges i denna förordning.
2. En domstol för EU-varumärken ska avvisa ett genkärsmål om upphävande eller ogiltighetsförklaring, om ett beslut av immaterialrättsmyndigheten i ett mål om samma sak mellan samma parter redan har vunnit laga kraft.
3. Om ett genkärsmål väcks i ett mål i vilket varumärkesinnehavaren inte redan är part, ska han underrättas om detta och han ska ha rätt att intervensera i målet i enlighet med bestämmelserna i den nationella lagstiftningen.

4. En domstol för EU-varumärken vid vilken ett genkärsmål om upphävande eller ogiltighetsförklaring av EU-varumärket har anhängiggjorts ska inte fortsätta prövningen av genkärsmålet förrän antingen den berörda parten eller domstolen har underrättat immaterialrättsmyndigheten om vilken dag genkärsmålet ingetts. Immaterialrättsmyndigheten ska införa uppgiften i registret. Om en ansökan om upphävande eller om ogiltighetsförklaring av EU-varumärket redan har getts in till immaterialrättsmyndigheten innan genkärsmålet ingavs ska domstolen underrättas om detta av immaterialrättsmyndigheten och förklara målet vilande i enlighet med artikel 132.1 till dess beslutet om ansökan är slutgiltigt eller ansökan dras tillbaka.

5. Artikel 64.2–64.5 ska tillämpas.

6. När en domstol för EU-varumärken har avgjort ett genkärsmål om upphävande eller en ogiltighetsförklaring av ett EU-varumärke och avgörandet har vunnit laga kraft, ska utan dröjsmål en kopia av avgörandet översändas till immaterialrättsmyndigheten, antingen av domstolen eller av någon av parterna i målet vid den nationella domstolen. Immaterialrättsmyndigheten eller någon annan berörd part får begära upplysningar om detta översändande. Immaterialrättsmyndigheten ska införa en uppgift om avgörandet i registret och vidta nödvändiga åtgärder för att rätta sig efter domslutet.

7. En domstol för EU-varumärken, vid vilken har anhängiggjorts ett genkärsmål om upphävande eller ogiltighetsförklaring, får på ansökan av innehavaren av EU-varumärket, och efter att ha hört de övriga parterna, förklara målet vilande och förelägga svaranden att inom viss tid ansöka hos immaterialrättsmyndigheten om upphävande eller ogiltighetsförklaring. Om ansökan inte görs inom denna tid ska målet tas upp igen och genkärsmålet anses ha återkallats. Artikel 132.3 ska tillämpas.

Artikel 129

Tillämplig lag

1. Domstolarna för EU-varumärken ska tillämpa bestämmelserna i denna förordning.
2. I de varumärkesfrågor som inte regleras av denna förordning ska den relevanta domstolen för EU-varumärken tillämpa den tillämpliga nationella lagstiftningen.
3. Om inte annat föreskrivs i denna förordning ska domstolen för EU-varumärken tillämpa de rättegångsregler som gäller i fråga om ett nationellt varumärke i den medlemsstat där domstolen har sitt säte.

Artikel 130

Sanktioner

1. När en domstol för EU-varumärken finner att svaranden har gjort intrång eller riskerar att göra intrång i ett EU-varumärke ska domstolen, om det inte föreligger särskilda skäl, förbjuda svaranden att fortsätta intrånget eller de handlingar som skulle kunna innebära intrång i EU-varumärket. Den ska också, i enlighet med sin nationella lagstiftning, vidta åtgärder som syftar till att säkerställa att detta förbud efterlevs.
2. Domstolen för EU-varumärken får också tillämpa åtgärder eller beslut som är tillgängliga enligt den tillämpliga lagstiftningen och som den anser lämpliga med hänsyn till omständigheterna i det enskilda fallet.

Artikel 131

Interimistiska åtgärder och skyddsåtgärder

1. De interimistiska åtgärder och skyddsåtgärder som enligt en medlemsstats lagstiftning är möjliga vad beträffar ett nationellt varumärke ska för ett EU-varumärke eller en ansökan om EU-varumärke kunna begäras vid den statens domstolar, däribland domstolarna för EU-varumärken, även om en domstol för EU-varumärken i en annan medlemsstat enligt denna förordning är behörig att avgöra själva saken.

2. En domstol för EU-varumärken, vars behörighet grundas på artikel 125.1, 125.2, 125.3 eller 125.4, är behörig att besluta om interimistiska åtgärder och skyddsåtgärder, vilka, förutsatt att förfarandet för erkännande och verkställighet sker i enlighet med bestämmelserna i kapitel III i förordning (EU) nr 1215/2012, ska äga giltighet inom vart och ett av medlemsstaternas territorium. Ingen annan domstol har sådan behörighet.

Artikel 132

Särskilda regler för konnexa mål

1. En domstol för EU-varumärken som ska avgöra ett sådant mål som avses i artikel 124, bortsett från fastställsetalan om att det inte föreligger något intrång ska, om det inte finns särskilda skäl att fortsätta förfarandet, antingen på eget initiativ efter att ha hört parterna, eller på begäran av någon part efter att ha hört övriga parter, förklara målet vilande om EU-varumärkets giltighet är föremål för prövning på grund av genkärsmål vid en annan domstol för EU-varumärken, eller om en ansökan om upphävande eller ogiltighetsförklaring redan gjorts hos immaterialrättsmyndigheten.

2. Immaterialrättsmyndigheten ska förklara en ansökan om upphävande eller ogiltighetsförklaring vilande om det inte finns särskilda skäl att fortsätta förfarandet, antingen på eget initiativ efter att ha hört parterna, eller på begäran av någon part efter att ha hört övriga parter, om EU-varumärkets giltighet är föremål för prövning på grund av ett genkärsmål vid en domstol för EU-varumärken. Om en av parterna i målet vid domstolen för EU-varumärken begär det, kan dock domstolen efter att ha hört övriga parter förklara målet vilande. Immaterialrättsmyndigheten ska i så fall återuppta den vilandeförklarade ansökan.

3. Om en domstol för EU-varumärken förklarar ett mål vilande får den förordna om interimistiska åtgärder och skyddsåtgärder att gälla under den tid som målet är vilande.

Artikel 133

Behörighet för domstolarna för EU-varumärken i andra instans – fullföljd av talan

1. Ett avgörande av en domstol för EU-varumärken i första instans i fråga om sådan talan som avses i artikel 124 får överklagas till en domstol för EU-varumärken i andra instans.

2. De villkor under vilka ett överklagande till en domstol för EU-varumärken i andra instans kan ske ska bestämmas av den nationella lagstiftningen i den medlemsstat i vilken domstolen är belägen.

3. Nationella bestämmelser om fullföljd av talan ska tillämpas på avgöranden av en domstol för EU-varumärken i andra instans.

AVSNITT 3

Andra tvister om EU-varumärken

Artikel 134

Kompletterande bestämmelser om behörighet för andra nationella domstolar än domstolar för EU-varumärken

1. I den medlemsstat vars domstolar är behöriga enligt artikel 122.1 ska annan talan än sådan som avses i artikel 124 föras vid de domstolar som skulle ha haft geografisk och materiell behörighet i fråga om talan om nationella varumärken som är registrerade i den staten.

2. Om enligt artikel 122.1 och punkt 1 i den här artikeln ingen domstol är behörig att avgöra en annan talan än sådan som avses i artikel 124, men som angår ett EU-varumärke, kan denna talan väckas vid domstolarna i den medlemsstat i vilken immaterialrättsmyndigheten har sitt säte.

Artikel 135

Skyldighet för nationella domstolar

En nationell domstol som ska avgöra en annan talan om ett EU-varumärke än sådan som avses i artikel 124 ska anse EU-varumärket vara giltigt.

KAPITEL XI

INVERKAN PÅ MEDLEMSSTATERNAS RÄTT

AVSNITT 1

Mål som grundar sig på flera varumärken

Artikel 136

Litispensens och konnexitet beträffande mål om EU-varumärken och nationella varumärken

1. Om det väcks en talan om intrång mellan samma parter om samma sak vid domstolar i olika medlemsstater, i det ena fallet på grundval av ett EU-varumärke och i det andra på grundval av ett nationellt varumärke, ska följande gälla:
 - a) Den domstol vid vilken talan inte anhängiggjorts först ska på eget initiativ förklara sig sakna behörighet till förmån för den domstol vid vilken talan anhängiggjorts först, om varumärkena i fråga är identiska och gäller för identiska varor eller tjänster. Den domstol som ska förklara sig sakna behörighet får vilandeförklara målet om den andra domstolens behörighet bestrids.
 - b) Den domstol vid vilken talan inte anhängiggjorts först får vilandeförklara målet om de berörda varumärkena är identiska och gäller för varor eller tjänster av liknande slag liksom om de berörda varumärkena liknar varandra och gäller för varor eller tjänster som är identiska eller av liknande slag.
2. Den domstol vid vilken en talan om intrång i ett EU-varumärke anhängiggjorts ska avvisa talan, om en domstol har slutgiltigt avgjort ett mål mellan samma parter, om samma sak avseende ett identiskt nationellt varumärke som gäller för identiska varor eller tjänster.
3. Den domstol vid vilken en talan om intrång i ett nationellt varumärke anhängiggjorts ska avvisa talan, om en domstol har slutgiltigt avgjort ett mål mellan samma parter om samma sak avseende ett identiskt EU-varumärke som gäller för identiska varor eller tjänster.
4. Punkterna 1, 2 och 3 ska inte tillämpas i fråga om interimistiska åtgärder och skyddsåtgärder.

AVSNITT 2

Tillämpning av nationell rätt för att förbjuda användning av EU-varumärken

Artikel 137

Förbud mot användning av EU-varumärken

1. Om inte annat föreskrivs, ska denna förordning inte påverka rätten i medlemsstaternas lagstiftning att väcka sådan talan om intrång i äldre rättigheter som avses i artikel 8 eller artikel 60.2 i förhållande till användning av ett yngre EU-varumärke. En sådan talan om intrång i äldre rättigheter som avses i artikel 8.2 och 8.4 får dock inte längre väckas, om innehavaren av den äldre rättigheten i enlighet med artikel 61.2 inte längre kan ansöka om en ogiltighetsförklaring av EU-varumärket.
2. Om inte annat föreskrivs, ska denna förordning inte påverka rätten att enligt en medlemsstats civilrättsliga, förvaltningsrättsliga eller straffrättsliga lagstiftning, eller enligt unionsrätten, väcka talan om att förbjuda användning av ett EU-varumärke, i den utsträckning som användning av ett nationellt varumärke kan förbjudas enligt denna medlemsstats lagstiftning eller enligt unionsrätten.

Artikel 138

Äldre rättigheter som gäller lokalt

1. Innehavaren av en äldre rättighet som gäller lokalt får motsätta sig användning av EU-varumärket inom det område där denna rättighet åtnjuter skydd, i den mån lagstiftningen i den berörda medlemsstaten tillåter detta.
2. Punkt 1 ska inte tillämpas om innehavaren av den äldre rättigheten under en sammanhängande femårsperiod har förhållit sig passiv till att EU-varumärket använts inom det område där denna rättighet åtnjuter skydd, och han under samma tid varit medveten om användningen, såvida inte ansökan om registrering av EU-varumärket gjorts i ond tro.
3. Innehavaren av ett EU-varumärke ska inte vara berättigad att motsätta sig användning av en sådan rättighet som avses i punkt 1 även om den rättigheten inte längre kan göras gällande mot EU-varumärket.

AVSNITT 3

Omvandling till nationell varumärkesansökan

Artikel 139

Begäran om omvandling

1. Sökanden eller innehavaren av ett EU-varumärke får begära omvandling av sin ansökan om EU-varumärke eller av sitt EU-varumärke till en ansökan om nationellt varumärke
 - a) i den mån ansökan om EU-varumärket avslås, återkallas, eller anses återkallad,
 - b) i den mån EU-varumärket upphör att ha rättsverkan.
2. Omvandling får inte ske
 - a) om rättigheterna för innehavaren av EU-varumärket har upphävts på grund av underlåten användning, med mindre EU-varumärket i den medlemsstat för vilken omvandlingen begärs har använts på ett sådant sätt som kan anses som verkligt bruk enligt den medlemsstatens lagstiftning,
 - b) för skydd i en medlemsstat där det i enlighet med immaterialrättsmyndighetens beslut eller beslut av nationell domstol föreligger ett registreringshinder för eller grund för att upphäva eller ogiltighetsförklara ansökan om EU-varumärke eller EU-varumärket.
3. För den nationella varumärkesansökan som är resultatet av en omvandling av ett EU-varumärke eller en ansökan om EU-varumärke, ska i den berörda medlemsstaten dagen för ansökan av EU-varumärket i fråga eller prioritetdagen för ansökan i fråga gälla, samt i förekommande fall det företräde för ett i denna stat befintligt varumärke, som i enlighet med artikel 39 eller 40 yrkas.
4. Om en ansökan om EU-varumärke anses återkallad ska immaterialrättsmyndigheten underrätta sökanden om att begäran om omvandling får göras inom tre månader från dagen för denna underrättelse.
5. Om en ansökan om ett EU-varumärke återkallas eller EU-varumärket upphör att gälla på grund av ett avstående eller underlåtenhet att förnya registreringen, ska begäran om omvandling ges in inom tre månader räknat från den dag när ansökan om EU-varumärket återkallades eller EU-varumärket upphörde att gälla.
6. Om en ansökan om EU-varumärke avslås genom ett beslut av immaterialrättsmyndigheten eller om EU-varumärket upphör att gälla till följd av ett beslut av immaterialrättsmyndigheten eller en domstol för EU-varumärken, ska begäran om omvandling ges in inom tre månader räknat från den dag då beslutet vann laga kraft.
7. Den rättsverkan som avses i artikel 37 ska förfalla om begäran inte ges in i rätt tid.

*Artikel 140***Framställan, offentliggörande och överlämnande av begäran om omvandling**

1. En begäran om omvandling ska ges in till immaterialrättsmyndigheten inom den relevanta tidsperioden enligt artikel 139.4, 139.5 eller 139.6 och innehålla en angivelse av grunderna för omvandling i enlighet med artikel 139.1 a eller b, den medlemsstat för vilken omvandling begärs och de varor och tjänster som är föremål för omvandling. Om omvandling begärs därför att registreringen inte har förnyats, ska den period på tre månader som föreskrivs i artikel 139.5 börja löpa från den dag som följer på den sista dag då ansökan om förnyelse kan ges in enligt artikel 53.3. Begäran om omvandling ska inte anses ingiven förrän omvandlingsavgiften har betalats.
2. Om begäran om omvandling gäller en ansökan om ett EU-varumärke som redan har offentliggjorts, eller om begäran om omvandling gäller ett EU-varumärke, ska mottagandet av en sådan begäran föras in i registret och begäran om omvandling ska offentliggöras.
3. Immaterialrättsmyndigheten ska kontrollera om den begärda omvandlingen uppfyller villkoren i denna förordning, särskilt artikel 139.1, 139.2, 139.4, 139.5 och 139.6 samt punkt 1 i den här artikeln, samt de formella villkoren i de genomförandeakter som antas i enlighet med punkt 6 i den här artikeln. Om villkoren för begäran inte är uppfyllda ska immaterialrättsmyndigheten underrätta sökanden om bristerna. Om bristerna inte åtgärdas inom den tidsperiod som fastställs av immaterialrättsmyndigheten ska immaterialrättsmyndigheten avvisa begäran om omvandling. När artikel 139.2 är tillämplig ska immaterialrättsmyndigheten avslå begäran om omvandling endast vad gäller de medlemsstater som är uteslutna från omvandling enligt den bestämmelsen. Om avgiften för omvandling inte har betalats inom den relevanta tremånadersperioden, ska immaterialrättsmyndigheten i enlighet med artikel 139.4, 139.5 eller 139.6 meddela sökanden att begäran om omvandling inte anses ha lämnats in.
4. Om immaterialrättsmyndigheten eller en domstol för EU-varumärken har vägrat godkänna ansökan om EU-varumärke eller har förklarat EU-varumärket ogiltigt på absoluta grunder med hänvisning till en medlemsstats språk, ska omvandling vara utesluten enligt artikel 139.2 för alla de medlemsstater där det språket är ett av de officiella språken. Om immaterialrättsmyndigheten eller en domstol för EU-varumärken har vägrat godkänna ansökan om EU-varumärke eller har förklarat EU-varumärket ogiltigt på absoluta grunder som gäller i hela unionen eller på grund av ett äldre EU-varumärke eller en annan industriell rättighet inom unionen, ska omvandling enligt artikel 139.2 vara utesluten för alla medlemsstater.
5. Om begäran om omvandling uppfyller de krav som avses i punkt 3 i denna artikel ska immaterialrättsmyndigheten överlämna begäran om omvandling och de uppgifter som avses i artikel 111.2 till centrala myndigheten för industriell äganderätt i medlemsstaternas myndigheter, inklusive Benelux byrå för immateriell äganderätt, för vilka begäran har godkänts. Immaterialrättsmyndigheten ska informera sökanden om dagen för överlämnandet.

6. Kommissionen ska anta genomförandeakter som fastställer
 - a) de närmare uppgifter som en begäran om omvandling av en ansökan om EU-varumärke, eller av ett EU-varumärke, till en ansökan om nationellt varumärke enligt punkt 1 ska innehålla,
 - b) de uppgifter som ska ingå i ett offentliggörande av en begäran om omvandling enligt punkt 2.

Dessa genomförandeakter ska antas i enlighet med det granskningsförfarande som avses i artikel 207.2.

*Artikel 141***Formella krav för omvandling**

1. Varje central myndighet för industriell äganderätt till vilket begäran om omvandling översänds kan från immaterialrättsmyndigheten få alla de ytterligare uppgifter om begäran som behövs för att myndigheten ska kunna besluta om det nationella varumärke som följer av omvandlingen.
2. En ansökan om EU-varumärke eller ett EU-varumärke som överlämnats i enlighet med artikel 140 får inte underkastas sådana formella krav i nationell rätt som avviker från eller går utöver dem som föreskrivs i denna förordning eller i akter som antagits i enlighet med denna förordning.

3. Det centrala organ för industriell äganderätt till vilken begäran överlämnats får kräva att sökanden inom viss tid, minst två månader, ska
 - a) betala den nationella ansökningsavgiften,
 - b) ge in en översättning till ett av den berörda statens officiella språk av ansökan och bifogade handlingar,
 - c) uppge en adress i staten i fråga där han kan delges,
 - d) tillhandahålla en återgivning av varumärket i det antal kopior som staten i fråga bestämmer.

KAPITEL XII

IMMATERIALRÄTTSMYNDIGHETEN

AVSNITT 1

Allmänna bestämmelser

Artikel 142

Rättslig ställning

1. Immaterialrättsmyndigheten ska vara en unionsbyrå. Den ska vara en juridisk person.
2. Immaterialrättsmyndigheten ska i varje medlemsstat ha den mest vittgående rättskapacitet som tillerkänns juridiska personer enligt den nationella lagstiftningen; den ska särskilt kunna förvärva eller avyttra fast och lös egendom samt föra talan inför domstolar och andra myndigheter.
3. Immaterialrättsmyndigheten ska företrädas av sin verkställande direktör.

Artikel 143

Personal

1. Tjänsteföreskrifterna, anställningsvillkoren samt de bestämmelser som har antagits gemensamt av institutionerna inom unionen för tillämpningen av dessa tjänsteföreskrifter och anställningsvillkor ska gälla för immaterialrättsmyndighetens personal, med undantag för ledamöterna i överklagandenämnderna, för vilka artikel 166 i denna förordning ska gälla.
2. Utan att det påverkar tillämpningen av punkt 1 får immaterialrättsmyndigheten använda sig av utstationerade nationella experter eller annan personal som inte är anställd av immaterialrättsmyndigheten. Styrelsen ska anta ett beslut om bestämmelser för utstationering av nationella experter till immaterialrättsmyndigheten.

Artikel 144

Privilegier och immuniteter

Protokollet om unionens privilegier och immuniteter ska gälla för immaterialrättsmyndigheten och dess anställda.

Artikel 145

Skadeståndsansvar

1. Immaterialrättsmyndighetens avtalsrättsliga ansvar ska regleras av den lagstiftning som är tillämplig på avtalet i fråga.
2. Europeiska unionens domstol ska vara behörig att träffa avgöranden med stöd av en skiljedoms klausul i ett avtal som ingåtts av immaterialrättsmyndigheten.

3. Vad beträffar utomobligatoriskt ansvar ska immaterialrättsmyndigheten ersätta skada som orsakats av dess enheter eller av dess anställda under tjänsteutövning, i enlighet med de allmänna principer som är gemensamma för medlemsstaternas rättsordningar.
4. Europeiska unionens domstol ska vara behörig att pröva tvister om ersättning för de skador som avses i punkt 3.
5. De anställdas personliga ansvar gentemot immaterialrättsmyndigheten ska regleras av de bestämmelser i tjänsteföreskrifterna eller anställningsvillkoren som gäller för dem.

Artikel 146

Språk

1. Ansökan om registrering av ett EU-varumärke ska ges in på ett av unionens officiella språk.
2. Immaterialrättsmyndighetens språk ska vara engelska, franska, italienska, spanska och tyska.
3. Sökanden ska ange ett andra språk, som ska vara ett av immaterialrättsmyndighetens språk, och som den sökande kan godkänna som handläggningsspråk vid eventuella invändnings-, upphävande- eller ogiltighetsförfaranden.

Om ansökan inte har ingetts på ett av immaterialrättsmyndighetens språk ska immaterialrättsmyndigheten sörja för att ansökan, som beskrivs i artikel 31.1, översätts till det språk som sökanden har angett.

4. När den som ansöker om registrering av ett EU-varumärke är ensam part inför immaterialrättsmyndigheten ska handläggningsspråket vara det språk på vilket ansökan har ingetts. Om ansökan inte har ingetts på ett av immaterialrättsmyndighetens språk kan immaterialrättsmyndigheten sända skriftliga meddelanden till den sökande på det andra språk som denne har angett i ansökan.
5. Anmälningar om invändning och ansökningar om upphävande eller ogiltighetsförklaring ska inges på något av immaterialrättsmyndighetens språk.
6. Utan att det påverkar tillämpningen av punkt 5 får
 - a) ansökningar eller förklaringar som avser en ansökan om EU-varumärke inges på det språk på vilket ansökan om EU-varumärke getts in, eller på det andra språk som sökanden angett i sin ansökan,
 - b) ansökningar eller förklaringar som avser ett registrerat EU-varumärke inges på något av immaterialrättsmyndighetens språk.

Om ansökan ges in med hjälp av en blankett som immaterialrättsmyndigheten tillhandahåller enligt artikel 100.2, får de blanketterna användas på vilket som helst av unionens officiella språk, förutsatt att blanketten fylls i på något av immaterialrättsmyndighetens språk, vad gäller textavsnitten.

7. Om det språk som i enlighet med punkt 5 har valts för ansökan om invändning, upphävande eller ogiltighet är det språk på vilket ansökan om varumärke har ingetts eller det andra språk som har angetts i ansökan, ska detta språk vara handläggningsspråk.

Om det språk som i enlighet med punkt 5 har valts för ansökan om invändning, upphävande eller ogiltighet varken är det språk på vilket ansökan om varumärke har ingetts eller det andra språk som har angetts i ansökan, är den som ansöker om invändning, upphävande eller ogiltighet skyldig att på egen bekostnad låta översätta sin ansökan antingen till det språk som används i ansökan om varumärke, om det är ett av immaterialrättsmyndighetens språk, eller till det andra språk som har angetts i ansökan. Översättningen ska ges in inom en månad från det att invändningsperioden löper ut eller från den dag då en ansökan om upphävande eller ogiltighetsförklaring ingavs. Det språk till vilket handlingen har översatts ska därefter bli handläggningsspråk.

8. Parterna i invändnings-, upphävande-, ogiltighets- och överklagandeförfaranden kan enas om att använda något annat av unionens officiella språk som handläggningsspråk.

9. Utan att det påverkar tillämpningen av punkterna 4 och 8 och om inte annat anges, får parterna i skriftliga förfaranden vid immaterialrättsmyndigheten använda vilket som helst av immaterialrättsmyndighetens språk. Om det valda språket inte är detsamma som handläggningsspråket ska parten tillhandahålla en översättning till det språket inom en månad från den dag då det ursprungliga dokumentet gavs in. Om den som ansöker om ett EU-varumärke är ensam part inför immaterialrättsmyndigheten och det språk på vilket ansökan har ingetts inte är något av immaterialrättsmyndighetens språk får översättningen även ges in på det andra språk som sökanden angett i sin ansökan.

10. Den verkställande direktören ska fastställa hur översättningarnas riktighet ska bestyrkas.

11. Kommissionen ska anta genomförandeakter som fastställer

a) i vilken utsträckning de stödjande handlingar som ska användas i skriftliga förfaranden vid immaterialrättsmyndigheten får inges på valfritt EU-språk och behovet av att tillhandahålla en översättning,

b) relevanta standarder för översättningar som ska ges in till immaterialrättsmyndigheten.

Dessa genomförandeakter ska antas i enlighet med det granskningsförfarande som avses i artikel 207.2.

Artikel 147

Offentliggörande och införande i registret

1. En ansökan om registrering av ett EU-varumärke, som beskrivs i artikel 31.1, och alla övriga uppgifter som ska offentliggöras i enlighet med denna förordning eller en akt som antagits enligt denna förordning ska offentliggöras på alla unionens officiella språk.

2. Alla uppgifter i registret ska införas på alla unionens officiella språk.

3. Vid bristande överensstämmelse ska texten på det av immaterialrättsmyndigheten språk på vilket ansökan om registrering av ett EU-varumärke har ingetts gälla. Om ansökan har ingetts på ett av unionens officiella språk, som inte är ett av immaterialrättsmyndighetens språk, ska texten på det andra språk som den sökande har angett gälla.

Artikel 148

Översättningsarbete

Det översättningsarbete som krävs för att immaterialrättsmyndigheten ska kunna bedriva sin verksamhet ska utföras av Översättningscentrum för Europeiska unionens organ.

Artikel 149

Insyn

1. Europaparlamentets och rådets förordning (EG) nr 1049/2001⁽¹⁾ ska tillämpas på de handlingar som finns hos immaterialrättsmyndigheten.

2. Styrelsen ska anta tillämpningsföreskrifter för förordning (EG) nr 1049/2001.

3. De beslut som fattas av immaterialrättsmyndigheten inom ramen för artikel 8 i förordning (EG) nr 1049/2001 får överklagas hos Europeiska ombudsmannen eller ligga till grund för en talan inför Europeiska unionens domstol på de villkor som anges i artiklarna 228 respektive 263 i EUF-fördraget.

⁽¹⁾ Europaparlamentets och rådets förordning (EG) nr 1049/2001 av den 30 maj 2001 om allmänhetens tillgång till Europaparlamentets, rådets och kommissionens handlingar (EGT L 145, 31.5.2001, s. 43).

4. Immaterialrättsmyndighetens behandling av personuppgifter ska ske i enlighet med Europaparlamentets och rådets förordning (EG) nr 45/2001 ⁽¹⁾.

Artikel 150

Säkerhetsbestämmelser om skydd av säkerhetsskyddsklassificerade uppgifter och känsliga icke-säkerhetsskyddsklassificerade uppgifter

Immaterialrättsmyndigheten ska tillämpa de säkerhetsprinciper som ingår i kommissionens säkerhetsbestämmelser för skydd av säkerhetsskyddsklassificerade EU-uppgifter och känsliga icke-säkerhetsskyddsklassificerade uppgifter som anges i kommissionens beslut (EU, Euratom) 2015/443 ⁽²⁾ och 2015/444 ⁽³⁾. Tillämpningen av säkerhetsbestämmelserna ska bland annat omfatta bestämmelser om utbyte, behandling och lagring av sådana uppgifter.

AVSNITT 2

Immaterialrättsmyndighetens uppgifter och samarbete för att främja samsynen

Artikel 151

Immaterialrättsmyndighetens uppgifter

1. Immaterialrättsmyndigheten ska ha följande uppgifter:
 - a) Att administrera och främja det EU-varumärkessystem som inrättas genom denna förordning.
 - b) Att administrera och främja det EU-system för formgivning som inrättas genom rådets förordning (EG) nr 6/2002 ⁽⁴⁾.
 - c) Att främja samsyn vad gäller praxis och verktyg på områdena för varumärken och formgivning, i samarbete med medlemsstaternas centrala myndigheter för industriell äganderätt, inklusive Benelux byrå för immateriell äganderätt.
 - d) De uppgifter som avses i Europaparlamentets och rådets förordning (EU) nr 386/2012/EU ⁽⁵⁾.
 - e) De uppgifter som den tilldelas genom Europaparlamentets och rådets direktiv 2012/28/EU ⁽⁶⁾.
2. Immaterialrättsmyndigheten ska samarbeta med institutioner, myndigheter, myndigheter för industriell äganderätt, internationella och icke-statliga organisationer när det gäller de uppgifter som den åläggs enligt punkt 1.
3. Immaterialrättsmyndigheten får tillhandahålla frivilliga förmedlingstjänster för att hjälpa parterna att nå en uppgörelse i godo.

Artikel 152

Samarbete för att främja samsyn vad gäller praxis och verktyg

1. Immaterialrättsmyndigheten och medlemsstaternas centrala myndigheter för industriell äganderätt och Benelux byrå för immateriell äganderätt ska samarbeta med varandra för att främja samsyn vad gäller praxis och verktyg på området för varumärken och formgivning.

⁽¹⁾ Europaparlamentets och rådets förordning (EG) nr 45/2001 av den 18 december 2000 om skydd för enskilda då gemenskapsinstitutionerna och gemenskapsorganen behandlar personuppgifter och om den fria rörligheten för sådana uppgifter (EGT L 8, 12.1.2001, s. 1).

⁽²⁾ Kommissionens beslut (EU, Euratom) 2015/443 av den 13 mars 2015 om säkerhet inom kommissionen (EUT L 72, 17.3.2015, s. 41).

⁽³⁾ Kommissionens beslut (EU, Euratom) 2015/444 av den 13 mars 2015 om säkerhetsbestämmelser för skydd av säkerhetsskyddsklassificerade EU-uppgifter (EUT L 72, 17.3.2015, s. 53).

⁽⁴⁾ Rådets förordning (EG) nr 6/2002 av den 12 december 2001 om gemenskapsformgivning (EGT L 3, 5.1.2002, s. 1).

⁽⁵⁾ Europaparlamentets och rådets förordning (EU) nr 386/2012 av den 19 april 2012 om tilldelning till Byrån för harmonisering inom den inre marknaden (varumärken, mönster och modeller) av uppgifter i samband med säkerställande av skydd för immateriella rättigheter, inbegripet sammanförande av företrädare för offentlig och privat sektor i ett europeiskt observatorium avseende intrång i immateriella rättigheter (EUT L 129, 16.5.2012, s. 1).

⁽⁶⁾ Europaparlamentets och rådets direktiv 2012/28/EU av den 25 oktober 2012 om viss tillåten användning av föräldralösa verk (EUT L 299, 27.10.2012, s. 5).

Utan att det påverkar tillämpningen av punkt 3 ska detta samarbete ska särskilt omfatta följande områden:

- a) Utveckling av gemensamma standarder för prövning.
- b) Inrättandet av gemensamma eller sammankopplade databaser och portaler för unionsomfattande konsulterings-, sök- och klassificeringsändamål.
- c) Kontinuerligt tillhandahållande och utbyte av data och information, inklusive i syfte att mata in uppgifter i de databaser och portaler som avses i led b.
- d) Fastställande av gemensamma standarder och gemensam praxis, i syfte att säkerställa kompatibilitet mellan förfaranden och system i hela unionen och att göra dem mer konsekventa, effektiva och ändamålsenliga.
- e) Utbyte av information om industriell äganderätt och därmed sammanhängande förfaranden, inklusive ömsesidigt stöd till hjälpcentraler och informationscentrum.
- f) Utbyte av teknisk sakkunskap och tekniskt bistånd med anknytning till de områden som avses i leden a–e.

2. Styrelsen ska på grundval av ett förslag från den verkställande direktören definiera och samordna projekt av intresse för unionen och medlemsstaterna när det gäller de områden som avses i punkterna 1 och 6 och uppmana medlemsstaternas centrala myndigheter för industriell äganderätt och Benelux byrå för immateriell äganderätt att delta i dessa projekt.

Projektdefinitionen ska innehålla de särskilda skyldigheter och ansvarsområden som gäller för varje medlemsstats deltagande centrala myndighet för industriell äganderätt, Benelux byrå för immateriell äganderätt och immaterialrättsmyndigheten. Immaterialrättsmyndigheten ska samråda med företrädare för användarna, särskilt vid projektdefinitionen och utvärderingen av resultat.

3. Medlemsstaternas centrala myndigheter för industriell äganderätt och Benelux byrå för immateriell äganderätt får välja att inte samarbeta eller att begränsa eller tillfälligt avbryta sitt samarbete när det gäller de projekt som avses i punkt 2 första stycket.

Vid utnyttjande av de möjligheter som anges i första stycket ska medlemsstaternas centrala myndigheter för industriell äganderätt och Benelux byrå för immateriell äganderätt lämna en skriftlig motivering till sitt beslut.

4. Medlemsstaternas centrala myndigheter för industriell äganderätt och Benelux byrå för immateriell äganderätt ska, när de väl har åtagit sig att delta i vissa projekt, utan att det påverkar tillämpningen av punkt 3, effektivt delta i de projekt som avses i punkt 2 för att se till att de utvecklas, fungerar, är kompatibla och uppdateras.

5. Immaterialrättsmyndigheten ska ge ekonomiskt stöd till de projekt som avses i punkt 2 i den mån detta är nödvändigt för att med avseende på tillämpningen av punkt 4 se till att medlemsstaternas centrala myndigheter för industriell äganderätt och Benelux byrå för immateriell äganderätt effektivt deltar i de projekten. Det ekonomiska stödet kan ges i form av bidrag och naturabidrag. Det totala finansieringsbeloppet får inte överstiga 15 % av immaterialrättsmyndighetens årsintäkter. Bidragsmottagarna ska vara medlemsstaternas centrala myndigheter för industriell äganderätt och Benelux byrå för immateriell äganderätt. Bidrag får beviljas utan någon inbjudan att lämna förslag i enlighet med de finansiella bestämmelser som gäller för immaterialrättsmyndigheten och i enlighet med de principer för beviljande av bidrag som anges i Europaparlamentets och rådets förordning (EU, Euratom) nr 966/2012 ⁽¹⁾ och kommissionens delegerade förordning (EU) nr 1268/2012 ⁽²⁾.

6. Immaterialrättsmyndigheten och medlemsstaternas relevanta behöriga myndigheter ska samarbeta med varandra på frivillig basis för att främja kunskapsspridning om varumärkesystemet och bekämpning av varumärkesförfalskning. Sådant samarbete ska omfatta projekt som i synnerhet syftar till genomförande av etablerade standarder och etablerad praxis samt anordnande av utbildningsverksamhet. Det ekonomiska stödet till dessa projekt ska utgöra en del av det totala finansieringsbelopp som avses i punkt 5. Punkterna 2–5 ska också gälla i tillämpliga delar.

⁽¹⁾ Europaparlamentets och rådets förordning (EU, Euratom) nr 966/2012 av den 25 oktober 2012 om finansiella regler för unionens allmänna budget och om upphävande av rådets förordning (EG, Euratom) nr 1605/2002 (EUT L 298, 26.10.2012, s. 1).

⁽²⁾ Kommissionens delegerade förordning (EU) nr 1268/2012 av den 29 oktober 2012 om tillämpningsföreskrifter för Europaparlamentets och rådets förordning (EU, Euratom) nr 966/2012 om finansiella regler för unionens allmänna budget (EUT L 362, 31.12.2012, s. 1).

AVSNITT 3

Styrelse

Artikel 153

Styrelsens uppgifter

1. Utan att det påverkar de funktioner som tilldelas budgetkommittén i avsnitt 6 ska styrelsen ha följande uppgifter, nämligen
- a) anta immaterialrättsmyndighetens årliga arbetsprogram för det kommande året på grundval av ett förslag som lagts fram av den verkställande direktören i enlighet med artikel 157.4 c, med beaktande av kommissionens yttrande, och vidarebefordra det antagna årliga arbetsprogrammet till Europaparlamentet, rådet och kommissionen,
 - b) anta ett flerårigt strategiskt program för immaterialrättsmyndigheten, inklusive immaterialrättsmyndighetens strategi för internationellt samarbete, på grundval av ett förslag som lagts fram av den verkställande direktören i enlighet med artikel 157.4 e och med beaktande av kommissionens yttrande, efter en diskussion mellan den verkställande direktören och det berörda utskottet i Europaparlamentet, och vidarebefordra det antagna fleråriga strategiska programmet till Europaparlamentet, rådet och kommissionen,
 - c) anta en årsrapport på grundval av ett förslag som lagts fram av den verkställande direktören i enlighet med artikel 157.4 g och vidarebefordra den antagna årsrapporten till Europaparlamentet, rådet, kommissionen och revisionsrätten,
 - d) anta en flerårig plan för personalpolitiken på grundval av ett förslag som lagts fram av den verkställande direktören i enlighet med artikel 157.4 h,
 - e) utöva de befogenheter som den tilldelas enligt artikel 152.2,
 - f) utöva de befogenheter som den tilldelas enligt artikel 172.5,
 - g) anta bestämmelser om förebyggande och hantering av intressekonflikter inom immaterialrättsmyndigheten,
 - h) i enlighet med punkt 2, med avseende på immaterialrättsmyndighetens personal utöva de befogenheter som enligt tjänsteföreskrifterna tillkommer tillsättningsmyndigheten och som enligt anställningsvillkoren tillkommer den myndighet som är behörig att sluta anställningsavtal (nedan kallade *befogenheter för tillsättningsmyndigheten*),
 - i) i enlighet med artikel 110 i tjänsteföreskrifterna anta lämpliga genomförandebestämmelser för tjänsteföreskrifterna och anställningsvillkoren,
 - j) upprätta den förteckning över kandidater som föreskrivs i artikel 158.2,
 - k) säkerställa en lämplig uppföljning av de resultat och rekommendationer som utgår från de interna eller externa revisionsrapporter och utvärderingar som avses i artikel 210 samt från utredningar som utförs av Europeiska byrån för bedrägeribekämpning (Olaf),
 - l) höras innan riktlinjer antas för prövning inom immaterialrättsmyndigheten samt i de övriga fall som anges i denna förordning,
 - m) avge yttranden till och begära upplysningar från den verkställande direktören och kommissionen när den anser det nödvändigt.
2. Styrelsen ska, i enlighet med artikel 110 i tjänsteföreskrifterna och artikel 142 i anställningsvillkoren, anta ett beslut som grundar sig på artikel 2.1 i tjänsteföreskrifterna och artikel 6 i anställningsvillkoren, om delegering av relevanta befogenheter för tillsättningsmyndigheten till den verkställande direktören och om fastställande av på vilka villkor denna delegering av befogenheter för tillsättningsmyndigheten kan dras in.

Den verkställande direktören får vidaredelegera dessa befogenheter.

Om exceptionella omständigheter kräver det får styrelsen genom ett beslut tillfälligt dra in delegeringen till den verkställande direktören av befogenheter för tillsättningsmyndigheten samt de befogenheter som denne vidaredelegerat, och själv utöva dem eller delegera dem till en av sina ledamöter eller till någon annan anställd än den verkställande direktören.

*Artikel 154***Styrelsens sammansättning**

1. Styrelsen ska bestå av en företrädare för varje medlemsstat, två företrädare för kommissionen och en företrädare för Europaparlamentet samt suppleanter för dessa.
2. Styrelseledamöterna får biträdas av rådgivare eller experter, om inte annat sägs i styrelsens arbetsordning.

*Artikel 155***Styrelsens ordförande**

1. Styrelsen ska välja en ordförande och en vice ordförande bland sina ledamöter. Vice ordföranden ska ex officio ersätta ordföranden om denne har förhinder.
2. Mandatperioden för ordföranden och vice ordföranden ska vara fyra år. Mandatet ska kunna förnyas en gång. Om emellertid uppdraget som styrelseledamot upphör någon gång under mandatperioden upphör också mandatperioden automatiskt vid denna tidpunkt.

*Artikel 156***Sammanträden**

1. Styrelsens sammanträden ska sammankallas av dess ordförande.
2. Den verkställande direktören ska delta i överläggningarna om inte annat beslutas av styrelsen.
3. Styrelsen ska hålla ordinarie sammanträde minst en gång om året. I övrigt ska den sammanträda på ordförandens initiativ eller på begäran av kommissionen eller av en tredjedel av medlemsstaterna.
4. Styrelsen ska själv anta sin arbetsordning.
5. Styrelsen ska fatta beslut med absolut majoritet bland sina ledamöter. En majoritet av två tredjedelar av dess ledamöter krävs emellertid för beslut som styrelsen har befogenhet att fatta inom ramen för artiklarna 153.1 a och b, 155.1, 158.2 och 158.4. I båda fallen har varje ledamot en röst.
6. Styrelsen får bjuda in observatörer att delta i dess sammanträden.
7. Styrelsens sekretariat ska tillhandahållas av immaterialrättsmyndigheten.

*AVSNITT 4***Den verkställande direktören***Artikel 157***Den verkställande direktörens funktioner**

1. Immaterialrättsmyndigheten ska ledas av den verkställande direktören. Den verkställande direktören är ansvarig inför styrelsen.
2. Utan att det påverkar befogenheterna för kommissionen, styrelsen och budgetkommittén ska den verkställande direktören vara oberoende i tjänsteutövningen och får varken begära eller ta emot instruktioner från någon regering eller något annat organ.
3. Den verkställande direktören ska i rättsligt hänseende vara immaterialrättsmyndighetens företrädare.
4. Den verkställande direktören ska särskilt ha följande funktioner, vilka får delegeras:
 - a) Vidta alla nödvändiga åtgärder för att immaterialrättsmyndighetens verksamhet ska kunna bedrivas, däribland att utfärda interna administrativa föreskrifter och att offentliggöra meddelanden.
 - b) Genomföra styrelsens beslut.

- c) Utarbeta ett utkast till årligt arbetsprogram med beräknade personal- och budgetresurser för varje verksamhet, och lägga fram det för styrelsen efter samråd med kommissionen.
- d) Förelägga styrelsen förslag i enlighet med artikel 152.2.
- e) Utarbeta ett utkast till det fleråriga strategiska programmet, inklusive immaterialrättsmyndighetens strategi för internationellt samarbete, och lägga fram det för styrelsen efter samråd med kommissionen och efter att ha utbytt åsikter med det berörda utskottet inom Europaparlamentet.
- f) Genomföra det årliga arbetsprogrammet och det fleråriga strategiska programmet och för styrelsen redovisa hur dessa genomförs.
- g) Utarbeta årsrapporten om immaterialrättsmyndighetens verksamhet och lägga fram den för styrelsen för godkännande.
- h) Utarbeta ett utkast till den fleråriga planen för personalpolitiken och lägga fram den för styrelsen efter samråd med kommissionen.
- i) Utarbeta en handlingsplan för uppföljning av slutsatserna i interna eller externa revisionsrapporter och utvärderingar samt för uppföljning av utredningar som utförs av Olaf, samt rapportera om framstegen två gånger om året till kommissionen och styrelsen.
- j) Skydda unionens ekonomiska intressen genom att vidta förebyggande åtgärder mot bedrägeri, korruption och annan olaglig verksamhet med hjälp av effektiva kontroller och, om oriktigheter upptäcks, genom att betalningar som skett på felaktig grund återkrävs samt, när så krävs, genom effektiva, proportionella och avskräckande administrativa sanktioner och böter.
- k) Förbereda en bedrägeribekämpningsstrategi för immaterialrättsmyndigheten och lägga fram den för budgetkommittén för godkännande.
- l) Hänskjuta spörsmål som avser en rättsfråga till den stora besvärskammaren (nedan kallad *besvärskammaren*) i syfte att säkerställa en enhetlig tillämpning av förordningen, särskilt om överklagandenämnderna har utfärdat motstridiga beslut i den frågan.
- m) Göra en beräkning av immaterialrättsmyndighetens inkomster och utgifter och genomföra budgeten.
- n) Utöva de befogenheter som styrelsen tilldelat honom när det gäller personalen enligt artikel 153.1 h.
- o) Utöva de befogenheter som har tilldelats honom enligt artiklarna 31.3, 34.5, 35.3, 94.2, 97.5, 98, 100, 101, 111.4, 112.3, 114.5, 115, 116, 120.4, 146.10, 178, 179.1, 180.2 och 181 i enlighet med kriterierna i denna förordning och i de akter som antagits i enlighet med denna förordning.

5. Den verkställande direktören ska biträdas av en eller flera biträdande verkställande direktörer. Om den verkställande direktören är frånvarande eller har förhinder ska den biträdande verkställande direktören eller en av de biträdande verkställande direktörerna ersätta honom i enlighet med det förfarande som fastställs av styrelsen.

Artikel 158

Utnämning och avsättande av den verkställande direktören samt förlängning av mandatperioden

1. Den verkställande direktören ska vara tillfälligt anställd vid immaterialrättsmyndigheten i enlighet med artikel 2 a i anställningsvillkoren.
2. Den verkställande direktören ska utnämnas av rådet med enkel majoritet från en förteckning över kandidater som föreslås av styrelsen på grundval av ett öppet och transparent urvalsförfarande. Innan den verkställande direktören utnämns kan den kandidat som styrelsen valt ut bli ombedd att göra ett uttalande inför behöriga utskott i Europaparlamentet och besvara frågor från utskottsledamöter. I det avtal som sluts med den verkställande direktören ska immaterialrättsmyndigheten företrädas av styrelsens ordförande.

Den verkställande direktören får bara avsättas från sin post efter beslut av rådet på förslag av styrelsen.

3. Den verkställande direktörens mandatperiod ska vara fem år. Vid periodens utgång ska styrelsen göra en utvärdering i vilken man särskilt bedömer den verkställande direktörens arbetsinsats och immaterialrättsmyndighetens framtida uppgifter och utmaningar.

4. Rådet får, med beaktande av den utvärdering som avses i punkt 3, förlänga den verkställande direktörens mandatperiod en gång med högst fem år.
5. En verkställande direktör vars mandatperiod har förlängts får inte delta i ett annat urvalsförfarande för samma befattning vid slutet på den sammantagna mandatperioden.
6. Den biträdande verkställande direktören eller de biträdande verkställande direktörerna ska utnämnas eller avsättas från sin post på det sätt som anges i punkt 2, efter samråd med den verkställande direktören och, i förekommande fall, den tillträdande verkställande direktören. Den biträdande verkställande direktörens mandatperiod ska vara fem år. Den kan förlängas en gång med högst fem år av rådet efter samråd med den verkställande direktören.

AVSNITT 5

Tillämpning av förfaranden

Artikel 159

Behörighet

Följande ska vara behöriga att besluta i samband med de förfaranden som anges i denna förordning:

- a) Granskarna.
- b) Invändningsenheterna.
- c) En avdelning som är ansvarig för att föra registret.
- d) Annulleringsenheterna.
- e) Överklagandenämnderna.
- f) En annan enhet eller person som utses av den verkställande direktören för detta ändamål.

Artikel 160

Granskare

Granskarna svarar för att på immaterialrättsmyndighetens vägnar fatta beslut om ansökningar om registrering av ett EU-varumärke, inbegripet de frågor som anges i artiklarna 41, 42, 76 och 85, utom när frågorna ligger inom en invändningsenhets befogenhet.

Artikel 161

Invändningsenheter

1. Invändningsenheterna svarar för att fatta beslut om invändningar mot ansökningar om registrering av ett EU-varumärke.
2. Invändningsenheternas beslut ska fattas av tre ledamöter. Minst en ledamot ska vara jurist. I vissa särskilda fall, som anges i tillämpningsföreskrifterna, ska beslutet fattas av en ledamot. Beslut om kostnader eller förfaranden ska fattas av en enda ledamot.

Kommissionen ska anta genomförandeakter som exakt fastställer vilka typer av beslut som ska fattas av en enda ledamot. Dessa genomförandeakter ska antas i enlighet med det granskningsförfarande som avses i artikel 207.2.

Artikel 162

Avdelning med ansvar för att föra registret

1. Den avdelning som är ansvarig för att föra registret ska svara för att fatta beslut om uppgifter i registret.

2. Den ska också svara för att föra den förteckning över auktoriserade ombud som avses i artikel 120.2.
3. Avdelningens beslut ska fattas av en enda ledamot.

Artikel 163

Annuleringsenheter

1. En annulleringsenhet ska svara för att fatta beslut om följande:
 - a) Ansökningar om upphävande eller ogiltighetsförklaring av ett EU-varumärke.
 - b) Begäran om överlåtelse av ett EU-varumärke enligt artikel 21.
2. Annulleringsenheternas beslut ska fattas av tre ledamöter. Minst en ledamot ska vara jurist. Beslut om kostnader eller förfaranden som anges i de akter som antas i enlighet med artikel 161.2 ska fattas av en enda ledamot.

Artikel 164

Allmän behörighet

Beslut som krävs enligt denna förordning och som inte ligger inom behörigheten för en granskare, invändningsenhet, annulleringsenhet eller avdelningen med ansvar för att föra registret ska fattas av en tjänsteman eller en enhet som utses av den verkställande direktören för detta ändamål.

Artikel 165

Överklagandenämnder

1. Överklagandenämnderna ska svara för att besluta om överklaganden av beslut som fattats enligt artiklarna 160–164.
2. Överklagandenämndernas beslut ska fattas av tre ledamöter, varav minst två ska vara jurister. I vissa särskilda fall ska besluten fattas av besvärskammaren med direktören för överklagandenämnderna, eller en enda ledamot som ska vara jurist, som ordförande.
3. Vid fastställandet av vilka särskilda fall som faller inom besvärskammarens behörighet ska den juridiska svårighetsgraden, ärendets betydelse eller andra särskilda omständigheter beaktas. Sådana ärenden får hänskjutas till besvärskammaren
 - a) av myndigheten för de överklagandenämnder som avses i artikel 166.4 a, eller
 - b) av den nämnd som handlägger ärendet.
4. Besvärskammaren svarar också för att avge motiverade yttranden om rättsfrågor som hänskjuts till den av den verkställande direktören i enlighet med artikel 157.4 l.
5. Vid avgörande av i vilka särskilda fall en ledamot själv får besluta i ett ärende ska hänsyn tas till att rättsfrågorna och sakomständigheterna inte innefattar några svårigheter, att ärendet är av begränsad betydelse eller att särskilda omständigheter i övrigt inte föreligger. Beslut att i dessa fall överlåta ett ärende på en ledamot ska fattas av den nämnd som handlägger ärendet.

Artikel 166

Ledamöternas oavhängighet i överklagandenämnderna

1. Direktören för överklagandenämnderna och ordföranden för varje nämnd ska utnämnas för en period på fem år i enlighet med förfarandet i artikel 158 för utnämning av den verkställande direktören. De får under den perioden inte avsättas från sin post om det inte finns tungt vägande skäl för detta och domstolen, på anmodan av den institution som utnämnde dem, har beslutat att så ska ske.

2. Mandatperioden för direktören för överklagandenämnderna får förnyas en gång med ytterligare en femårsperiod, eller fram till dennes pensionering om pensionsåldern uppnås under det nya mandatet, efter en positiv utvärdering av resultatet av styrelsen.
3. Mandatet för ordföranden för varje nämnd får förlängas för ytterligare perioder på fem år eller fram till deras pensionering om pensionsåldern uppnås under den nya mandatperioden, efter en positiv utvärdering av deras resultat av styrelsen och efter samråd med direktören för överklagandenämnderna.
4. Direktören för överklagandenämnderna ska ha följande ledningsfunktioner och organisatoriska funktioner:
 - a) Att leda presidiet för överklagandenämnderna (nedan kallat *presidiet*), vars uppgift är att fastställa nämndernas regler och organisera arbetet i nämnderna.
 - b) Att ombesörja genomförandet av presidiets beslut.
 - c) Att fördela ärendena till nämnderna på grundval av objektiva kriterier som presidiet har fastställt.
 - d) Att för den verkställande direktören redovisa nämndernas behov av medel, för att möjliggöra en beräkning av utgifterna.

Direktören för överklagandenämnderna ska leda besvärskammaren.

5. Ledamöterna i överklagandenämnderna ska utnämnas av styrelsen för en period av fem år. Deras mandatperiod kan förlängas med ytterligare perioder av fem år eller fram till deras pensionering om pensionsåldern uppnås under den nya mandatperioden, efter en positiv utvärdering av deras resultat av styrelsen, sedan direktören för överklagandenämnderna har hörts.
6. Ledamöterna i överklagandenämnderna får inte avsättas från sin post om det inte finns tungt vägande skäl för detta och domstolen, i mål som anhängiggjorts av styrelsen på rekommendation av direktören för överklagandenämnderna, sedan ordföranden för den nämnd som ledamoten tillhör har hörts, har beslutat att så ska ske.
7. Direktören för överklagandenämnderna samt ordföranden för varje nämnd och ledamöterna i överklagandenämnderna ska vara oavhängiga. Vid beslutsfattandet ska de inte vara bundna av några instruktioner.
8. Beslut som fattas av besvärskammaren om överklaganden eller yttranden om rättsfrågor som hänskjuts till den av den verkställande direktören i enlighet med artikel 165 ska vara bindande för de av immaterialrättsmyndighetens beslutsfattande instanser som anges i artikel 159.
9. Direktören för överklagandenämnderna samt ordföranden för varje nämnd och ledamöterna i överklagandenämnderna får inte vara granskare eller ledamöter i invändningsenheterna, avdelningen med ansvar för att föra registret eller annulleringsenheterna.

Artikel 167

Presidiet för överklagandenämnderna och besvärskammaren

1. Presidiet ska omfatta direktören för överklagandenämnderna, som ska vara dess ordförande, nämndordförandena och ett antal ledamöter i nämnderna, vilka för varje kalenderår ska väljas av och bland samtliga ledamöter i nämnderna utom direktören för överklagandenämnderna och nämndordförandena. Antalet sålunda valda ledamöter i nämnderna ska utgöra en fjärdedel av alla andra ledamöter i nämnderna än direktören för överklagandenämnderna och nämndordförandena, och det antalet ska vid behov avrundas uppåt.
2. Den besvärskammare som avses i artikel 165.2 ska omfatta nio ledamöter, varav direktören för överklagandenämnderna, nämndordförandena, den föredragande som utsetts före hänskjutningen till besvärskammaren, om sådan finns, och övriga ledamöter tagna i turordning från en förteckning över samtliga ledamöter i överklagandenämnderna utom direktören för överklagandenämnderna och nämndordförandena.

*Artikel 168***Delegering av befogenheter**

Kommissionen ges befogenhet att anta delegerade akter i enlighet med artikel 208 som närmare fastställer överklagandenämndernas organisation, inbegripet inrättande av presidiet och dess roll, sammansättningen av besvärskammaren och bestämmelserna för att hänskjuta ärenden till den, samt de förutsättningar under vilka beslut ska fattas av en enda ledamot i enlighet med artikel 165.2 och 165.5.

*Artikel 169***Jäv**

1. Granskarna och ledamöterna i enheterna inom immaterialrättsbyrån samt i överklagandenämnderna får inte delta i handläggningen av ett ärende om de har något personligt intresse av saken eller om de tidigare har företrätt någon av parterna i saken. Två av de tre ledamöterna i en invändningsenhet får inte ha deltagit i behandlingen av ansökan. Ledamöterna i annulleringsenheterna får inte delta i handläggningen av ett ärende om de har deltagit i det slutliga beslutet i denna sak i samband med registrering av varumärket eller en invändning. Ledamöterna i överklagandenämnderna får inte delta i handläggningen av överklaganden om de har deltagit i det beslut som överklagas.

2. Om en ledamot i en enhet inom immaterialrättsmyndigheten eller i en överklagandenämnd anser att han inte bör delta i handläggningen av ett ärende, på grund av något av de skäl som anges i punkt 1 eller av någon annan anledning, ska han underrätta sin enhet om detta.

3. Varje part i ett överklagande, som anser att en granskare eller en ledamot i en enhet inom immaterialrättsmyndigheten eller i en överklagandenämnd är jävig på grund av något av de skäl som anges i punkt 1 eller vars opartiskhet i övrigt kan ifrågasättas, kan invända mot att denne deltar i handläggningen av överklagandet. Invändningen ska avvisas om parten i ett överklagande har vidtagit åtgärder i ärendet trots tidigare dom om att grund för jäv förelåg. Invändning får inte göras på grund av en granskares eller ledamots nationalitet.

4. Enheterna inom immaterialrättsmyndigheten och överklagandenämnderna ska, i de fall som anges i punkterna 2 och 3, fatta beslut utan att den berörda ledamoten deltar. Vid beslutsfattandet ska suppleanten träda i den ledamots ställe som inte anser sig kunna delta i handläggningen eller mot vilken jäv har invänts.

*Artikel 170***Medlingscentrum**

1. För tillämpningen av artikel 151.3 får immaterialrättsmyndigheten inrätta ett medlingscentrum (nedan kallat *centrumet*).

2. Alla fysiska och juridiska personer får utnyttja centrumets tjänster på frivillig basis i syfte att i samförstånd nå förlikning i tvister som grundar sig på denna förordning eller förordning (EG) nr 6/2002.

3. För att få tillgång till medling ska parterna göra en gemensam ansökan. Ansökan ska inte anses ingiven förrän motsvarande avgift har betalats. Den verkställande direktören ska fastställa det belopp som ska tas ut i enlighet med artikel 178.1.

4. Vid tvister som är föremål för pågående förfaranden inför invändningsenheterna, annulleringsenheterna eller immaterialrättsmyndighetens överklagandenämnder får en gemensam ansökan om medling lämnas in när som helst efter ingivandet av en anmälan om invändning, en ansökan om upphävande, en ansökan om ogiltighetsförklaring eller ett överklagande av beslut fattade av invändnings- eller annulleringsenheterna.

5. Förfarandet i fråga ska avbrytas och tidsfristerna, med undantag av tidsfristen för betalning av tillämplig avgift, ska avbrytas från och med den dag då en gemensam ansökan om medling inges. Tidsfristerna ska börja löpa från och med den dag då förfarandet återupptas.

6. Parterna ska uppmanas att från den förteckning som avses i punkt 12 gemensamt utse en medlare som förklarat sig behärska medlingspråket i fråga. Om parterna inte utser en medlare inom 20 dagar från uppmaningen att göra detta, ska medlingen anses ha misslyckats.
7. Parterna ska tillsammans med medlaren komma överens om de närmare bestämmelserna för medling i en medlingsöverenskommelse.
8. Medlaren ska avsluta medlingsförfarandet så snart parterna nått förlikning eller en av parterna förklarar att den vill avsluta medlingen eller medlaren fastställer att parterna har misslyckats med att nå förlikning.
9. Medlaren ska informera parterna och den relevanta instansen vid immaterialrättsmyndigheten så snart medlingsförfarandet avslutas.
10. De diskussioner och förhandlingar som förs inom ramen för medlingen ska vara konfidentiella för samtliga personer som är inblandade i medlingen, särskilt för medlaren, parterna och deras företrädare. Dokument och uppgifter som lämnas in under medlingen ska hållas åtskilda från handlingar rörande andra förfaranden vid immaterialrättsmyndigheten och får inte utgöra en del av dessa.
11. Medlingen ska ske på ett av unionens officiella språk som parterna enas om. Om medlingen avser pågående tvister inför immaterialrättsmyndigheten, ska den ske på handläggningspråket vid immaterialrättsmyndigheten, såvida inte parterna kommer överens om något annat.
12. Immaterialrättsmyndigheten ska upprätta en förteckning över medlare som ska hjälpa parterna att lösa tvister. Medlarna ska vara oberoende och ha relevant kompetens och erfarenhet. Förteckningen får innehålla såväl medlare som är anställda vid immaterialrättsmyndigheten som medlare som inte är det.
13. Medlare ska vara opartiska i utförandet av sina uppgifter och ska då de utses uppge eventuella verkliga eller förmodade intressekonflikter. Ledamöter i de beslutsfattande instanser vid immaterialrättsmyndigheten som förtecknas i artikel 159 får inte delta i medling som avser ett ärende i vilket de
 - a) har haft någon tidigare inblandning i de förfaranden som är föremål för medling,
 - b) har personliga intressen i dessa förfaranden, eller
 - c) tidigare har varit inblandade som företrädare för någon av parterna.
14. Medlarna får inte delta som ledamöter i de beslutsfattande instanser vid immaterialrättsmyndigheten som förtecknas i artikel 159 i förfaranden som återupptas till följd av att medling misslyckas.
15. Immaterialrättsmyndigheten får samarbeta med andra erkända nationella eller internationella organ som arbetar med medling.

AVSNITT 6

Budget och finansiell kontroll

Artikel 171

Budgetkommitté

1. Budgetkommittén ska ha de funktioner som den tilldelas i detta avsnitt.
2. Artiklarna 154, 155, 156.1–156.4 och 156.5, i den mån den avser val av ordförande och vice ordförande, 156.6 och 156.7 ska i tillämpliga delar gälla för budgetkommittén.
3. Budgetkommittén ska fatta beslut med absolut majoritet bland sina ledamöter. En majoritet med två tredjedelar av ledamöterna krävs emellertid för beslut som budgetkommittén är bemyndigad att fatta enligt artiklarna 173.3 och 177. I båda fallen har varje ledamot en röst.

Artikel 172

Budget

1. Immaterialrättsmyndighetens samtliga inkomster och utgifter ska beräknas för varje budgetår och redovisas i immaterialrättsmyndighetens budget. Varje budgetår ska motsvara kalenderåret.

2. Inkomster och utgifter i budgeten ska balansera varandra.
 3. Inkomsterna ska, förutom eventuella övriga inkomster, bestå av de avgifter som ska betalas enligt bilaga I till denna förordning, de avgifter som avses i förordning (EG) nr 6/2002, de avgifter som ska betalas enligt Madridprotokollet för en internationell registrering där unionen designeras och andra betalningar till de avtalsslutande parterna i Madridprotokollet, de avgifter som ska betalas enligt den i artikel 106c i förordning (EG) nr 6/2002 nämnda Genèveakten för en internationell registrering där unionen designeras och andra betalningar till de avtalsslutande parterna i Genèveakten samt, i den utsträckning det är nödvändigt, ett bidrag från kommissionens avsnitt av unionens allmänna budget, under en särskild budgetrubrik.
 4. Immaterialrättsmyndigheten ska varje år ersätta de kostnader som uppstått för medlemsstaternas centrala myndigheter för industriell äganderätt, Benelux byrå för immateriell äganderätt och andra berörda myndigheter som medlemsstaterna ska utse, för de särskilda uppgifter de genomför i egenskap av funktionella delar av EU:s varumärkessystem i samband med följande tjänster och förfaranden:
 - a) Förfaranden för invändning och ogiltighetsförklaring vid medlemsstaternas centrala myndigheter för industriell äganderätt och Benelux byrå för immateriell äganderätt som rör EU-varumärken.
 - b) Tillhandahållande av information om hur EU-varumärkessystemet fungerar genom hjälpcentraler och informationscentrum.
 - c) Säkerställande av skydd av EU-varumärken, inbegripet åtgärder i enlighet med artikel 9.4.
 5. Den totala ersättning som fastställs i punkt 4 ska motsvara 5 % av immaterialrättsmyndighetens årsintäkter. Utan att det påverkar tillämpningen av tredje stycket i denna punkt ska styrelsen, på förslag av immaterialrättsmyndigheten och efter samråd med budgetkommittén, fastställa en fördelningsnyckel på grundval av följande rättvisa, skäligena och relevanta kriterier:
 - a) Det årliga antal EU-varumärkesansökningar som härrör från sökande i varje medlemsstat.
 - b) Det årliga antalet nationella varumärkesansökningar i varje medlemsstat.
 - c) Det årliga antal invändningar och ansökningar om ogiltighetsförklaring som lämnats in av innehavare av EU-varumärken i varje medlemsstat.
 - d) Det årliga antal ärenden som anhängiggjorts vid de domstolar för EU-varumärken som utsetts av varje medlemsstat i enlighet med artikel 123.
- För att styrka de kostnader som avses i artikel 4 ska medlemsstaterna senast den 31 mars varje år till immaterialrättsmyndigheten inkomma med statistik som visar de uppgifter som avses i leden a–d i första stycket i denna punkt för det föregående året, och denna statistik ska ingå i det förslag som läggs fram för styrelsen.
- Av rättviseskäl bör de kostnader som uppstår för de myndigheter som avses i punkt 4 i varje medlemsstat anses motsvara minst 2 % av den totala ersättning som fastställs i enlighet med denna punkt.
6. Immaterialrättsmyndighetens skyldighet att ersätta de kostnader som avses i punkt 4 och som uppstår ett givet år ska endast gälla om det inte uppstår något budgetunderskott det året.
 7. I händelse av budgetöverskott och utan att det påverkar tillämpningen av punkt 10 får styrelsen, på förslag av immaterialrättsmyndigheten och efter samråd med budgetkommittén, öka den procentsats som fastställs i punkt 5 till högst 10 % av immaterialrättsmyndighetens årsintäkter.
 8. Utan att det påverkar tillämpningen av punkterna 4–7 och 10 i denna artikel samt artiklarna 151 och 152 och om ett avsevärt överskott uppstår fem år i följd, ska budgetkommittén, på förslag av immaterialrättsmyndigheten och i enlighet med det årliga arbetsprogram och det fleråriga strategiska program som avses i artikel 153.1 a och b, med två tredjedels majoritet besluta att till unionens budget överföra ett överskott som genereras från och med den 23 mars 2016.
 9. Immaterialrättsmyndigheten ska två gånger om året utarbeta en rapport till Europaparlamentet, rådet och kommissionen om sin ekonomiska situation, inbegripet om de ekonomiska transaktioner som avses i artikel 152.5 och 152.6 samt punkterna 5 och 7 i den här artikeln. På grundval av denna rapport ska kommissionen se över immaterialrättsmyndighetens ekonomiska situation.
 10. Immaterialrättsmyndigheten ska sörja för en reservfond som täcker ett år av immaterialrättsmyndighetens driftskostnader för att säkerställa en kontinuerlig verksamhet och se till att immaterialrättsmyndigheten kan utföra sina uppgifter.

*Artikel 173***Upprättande av budget**

1. Den verkställande direktören ska varje år göra en beräkning av immaterialrättsmyndighetens inkomster och utgifter för följande budgetår och senast den 31 mars varje år överlämna den till budgetkommittén tillsammans med en förteckning över tjänsterna.
2. Om budgetberäkningen innefattar bidrag från unionen ska budgetkommittén omedelbart vidarebefordra beräkningen till kommissionen, som i sin tur ska vidarebefordra den till unionens budgetansvariga myndighet. Kommissionen får bifoga ett eget yttrande tillsammans med en alternativ beräkning.
3. Budgetkommittén ska anta budgeten som också ska innehålla immaterialrättsmyndighetens tjänsteförteckning. Om beräkningen innefattar bidrag från unionens allmänna budget ska immaterialrättsmyndighetens budget vid behov justeras.

*Artikel 174***Revision och kontroll**

1. Inom immaterialrättsmyndigheten ska en funktion för intern revision införas, och dess verksamhet ska bedrivas under beaktande av relevanta internationella normer. Internrevisorn, som utses av den verkställande direktören, ska ansvara inför honom för kontrollen av att systemen och förfarandena för genomförandet av immaterialrättsmyndighetens budget fungerar väl.
2. Internrevisorn ska bistå den verkställande direktören med råd vid hanteringen av risker genom självständiga synpunkter på utvärderings- och kontrollsystemens kvalitet och genom att lämna rekommendationer om hur villkoren för att utföra olika uppgifter kan förbättras, samt främja en sund ekonomisk förvaltning.
3. Ansvaret för att inrätta system och förfaranden för interna kontroller anpassade till uppgifterna ska ligga hos utanordnaren.

*Artikel 175***Bedrägeribekämpning**

1. För att underlätta kampen mot bedrägerier, korrupktion och annan olaglig verksamhet inom ramen för Europaparlamentets och rådets förordning (EU, Euratom) nr 883/2013 ⁽¹⁾ ska immaterialrättsmyndigheten ansluta sig till det interinstitutionella avtalet av den 25 maj 1999 om interna utredningar som utförs av Olaf och anta lämpliga bestämmelser som gäller för alla anställda vid immaterialrättsmyndigheten med hjälp av mallen i bilagan till det avtalet.
2. Revisionsrätten ska ha befogenhet att utföra revision, på grundval av handlingar och kontroller på plats, hos alla stödmottagare, uppdragstagare och underleverantörer som erhållit EU-finansiering från immaterialrättsmyndigheten.
3. Olaf får göra utredningar, däribland kontroller på platsen och inspektioner, i enlighet med bestämmelserna och förfarandena i förordning (EU, Euratom) nr 883/2013 och rådets förordning (Euratom, EG) nr 2185/96 ⁽²⁾ i syfte att fastställa om det har förekommit bedrägeri, korrupktion eller annan olaglig verksamhet som påverkar unionens ekonomiska intressen i samband med bidrag eller kontrakt som finansierats av immaterialrättsmyndigheten.
4. Utan att det påverkar tillämpningen av punkterna 1, 2 och 3 ska befogenheten att i enlighet med deras respektive befogenheter utföra revision och utredningar uttryckligen tillerkännas revisionsrätten och Olaf i samarbetsavtal med tredjeland eller internationella organisationer, kontrakt, bidragsavtal och bidragsbeslut som ingås av immaterialrättsmyndigheten.
5. Budgetkommittén ska anta en bedrägeribekämpningsstrategi som står i proportion till risken för bedrägerier med hänsyn till lönsamheten i de åtgärder som ska vidtas.

⁽¹⁾ Europaparlamentets och rådets förordning (EU, Euratom) nr 883/2013 av den 11 september 2013 om utredningar som utförs av Europeiska byrån för bedrägeribekämpning (Olaf) och om upphävande av Europaparlamentets och rådets förordning (EG) nr 1073/1999 och rådets förordning (Euratom) nr 1074/1999 (EUT L 248, 18.9.2013, s. 1).

⁽²⁾ Rådets förordning (Euratom, EG) nr 2185/96 av den 11 november 1996 om de kontroller och inspektioner på platsen som kommissionen utför för att skydda Europeiska gemenskapernas finansiella intressen mot bedrägerier och andra oegentligheter (EGTL 292, 15.11.1996, s. 2).

*Artikel 176***Revision av räkenskaper**

1. Den verkställande direktören ska senast den 31 mars varje år överlämna immaterialrättsmyndighetens räkenskaper över totala inkomster och utgifter under föregående budgetår till kommissionen, Europaparlamentet, budgetkommittén och revisionsrätten. Revisionsrätten ska granska dem i enlighet med artikel 287 i EUF-fördraget.
2. Budgetkommittén ska bevilja immaterialrättsmyndighetens verkställande direktör ansvarsfrihet för genomförandet av budgeten.

*Artikel 177***Finansiella bestämmelser**

Budgetkommittén ska, efter samråd med kommissionen och revisionsrätten, anta interna finansiella bestämmelser i vilka särskilt ska anges förfarandet för att upprätta och genomföra immaterialrättsmyndighetens budget. I den utsträckning det är förenligt med immaterialrättsmyndighetens särskilda karaktär ska de finansiella bestämmelserna vägledas av de budgetbestämmelser som gäller för andra organ som har inrättats av unionen.

*Artikel 178***Avgifter och förfallodag**

1. Den verkställande direktören ska fastställa det belopp som ska tas ut för andra tjänster som utförs av immaterialrättsmyndigheten än de som anges i bilaga I, samt det belopp som ska tas ut för tidningen om EU-varumärken, immaterialrättsmyndighetens officiella tidning samt andra publikationer som ges ut av immaterialrättsmyndigheten. Avgiftsbeloppen ska fastställas i euro och offentliggöras i immaterialrättsmyndighetens officiella tidning. Avgiftsbeloppet får inte överstiga vad som är nödvändigt för att täcka kostnaderna för den specifika tjänst som utförs av immaterialrättsmyndigheten.
2. De avgifter för vilka en förfallodag inte är fastställd i denna förordning ska förfalla den dag då begäran inkommer om den tjänst som ger upphov till avgiften.

Med budgetkommitténs samtycke får den verkställande direktören bestämma vilka av de tjänster som avses i första stycket som inte ska omfattas av förskottsbetalning av de motsvarande avgifterna.

*Artikel 179***Betalning av avgifter**

1. Avgifter till immaterialrättsmyndigheten ska erläggas genom inbetalning eller överföring till ett bankkonto som innehas av immaterialrättsmyndigheten.

Med budgetkommitténs samtycke får den verkställande direktören fastställa vilka andra särskilda betalningsmetoder än dem som anges i första stycket som får användas, särskilt genom insättning på löpande konton som innehas av immaterialrättsmyndigheten.

Beslut som fattas enligt andra stycket ska offentliggöras i immaterialrättsmyndighetens officiella tidning.

Alla betalningar, inbegripet genom någon metod som fastställts i enlighet med andra stycket, ska göras i euro.

2. Varje betalning ska ange namnet på den person som gör betalningen och innehålla de uppgifter som behövs för att göra det möjligt för immaterialrättsmyndigheten att omedelbart fastställa syftet med betalningen. Särskilt följande uppgifter ska lämnas:
 - a) Om en ansökningsavgift ska betalas, syftet med betalningen, dvs. "ansökningsavgift".

- b) Om en invändningsavgift ska betalas, ärendenummer för ansökan, namnet på den person som gjort ansökan om det EU-varumärke som invändningen avser och syftet med betalningen, dvs. "invändningsavgift".
- c) Om en avgift för upphävande och ogiltighetsförklaring ska betalas, registreringsnumret och namnet på innehavaren av det EU-varumärke som ansökan gäller och syftet med betalningen, dvs. "upphävandeavgift" eller "ogiltighetsförklaringsavgift".
3. Om syftet med den betalning som avses i punkt 2 inte omedelbart kan avgöras, ska immaterialrättsmyndigheten kräva att den som gör betalningen skriftligen meddelar immaterialrättsmyndigheten detta syfte inom en tid som immaterialrättsmyndigheten ska fastställa. Om personen inte efterkommer begäran i vederbörlig tid, ska betalningen inte anses ha skett. Det betalda beloppet ska återbetalas.

Artikel 180

Dag som ska anses vara betalningsdagen

1. När det gäller de fall som avses i artikel 179.1 första stycket, ska den dag då betalningen ska anses ha gjorts till immaterialrättsmyndigheten vara den dag då betalnings- eller överföringsbeloppet faktiskt krediteras ett bankkonto som innehas av immaterialrättsmyndigheten.
2. När de betalningsmetoder som anges i artikel 179.1 andra stycket får användas ska den verkställande direktören fastställa den dag när dessa betalningar ska anses ha gjorts till immaterialrättsmyndigheten.
3. Om betalningen av en avgift, enligt punkterna 1 och 2, anses ha gjorts först efter det att betalningsperioden löpt ut, ska det anses att denna period har iakttagits, om immaterialrättsmyndigheten föreläggs bevis för att den som gjorde betalningen i en medlemsstat inom den period då betalningen skulle ha gjorts, vederbörligen gav en bankinrättning i uppdrag att överföra betalningsbeloppet och betalade en extraavgift på 10 % av den eller de berörda avgifterna, dock högst 200 EUR. Ingen extra avgift ska betalas, om det berörda uppdraget till bankinrättningen gavs senast tio dagar före utgången av betalningsperioden.
4. Immaterialrättsmyndigheten får begära att den person som gjorde betalningen lägger fram bevis för den dag då det uppdrag till bankinrättningen som avses i punkt 3 gavs och, när så krävs, betalar en tilläggsavgift inom en tidsperiod som ska fastställas av immaterialrättsmyndigheten. Om personen underlåter att efterkomma denna begäran eller om bevismaterialet är otillräckligt eller om den krävda tilläggsavgiften inte betalas i rätt tid, ska betalningsperioden inte anses ha iakttagits.

Artikel 181

Otillräckliga betalningar och återbetalning av obetydliga belopp

1. En betalningsfrist ska i princip anses ha iakttagits endast om hela avgiftsbeloppet har betalats i rätt tid. Om avgiften inte till fullo betalas, ska det betalda beloppet betalas tillbaka efter det att betalningsperioden har löpt ut.
2. Immaterialrättsmyndigheten får emellertid, i den mån detta är möjligt innan perioden löper ut, ge den person som gör betalningen möjlighet att betala det belopp som saknas eller, när detta anses berättigat, bortse från mindre belopp som saknas utan att det påverkar rättigheterna för den person som gör betalningen.
3. Den verkställande direktören får, med budgetkommitténs samtycke, avstå från åtgärder för indrivning av en fordran om det belopp som ska indrivnas är minimalt eller då sådan indrivning är alltför oviss.
4. Om ett för stort belopp betalas för att täcka en avgift, ska överskottet inte betalas tillbaka om beloppet är obetydligt och den berörda parten inte uttryckligen har begärt återbetalning.

Den verkställande direktören får, med budgetkommitténs samtycke, fastställa det belopp under vilket ett för stort belopp som betalats in för att täcka en avgift inte ska återbetalas.

Beslut i enlighet med andra stycket ska offentliggöras i immaterialrättsmyndighetens officiella tidning.

KAPITEL XIII

INTERNATIONELL REGISTRERING AV VARUMÄRKEN

AVSNITT 1

Allmänna bestämmelser

Artikel 182

Tillämpning av bestämmelser

Denna förordning och de akter som antagits i enlighet med denna förordning ska, om inte annat föreskrivs i detta kapitel, tillämpas på ansökningar om internationella registreringar enligt Madridprotokollet (nedan kallade *internationella ansökningar*) som grundas på en ansökan om EU-varumärke eller på ett EU-varumärke, och på registreringar av varumärken i det internationella register som förs av den internationella byrån vid Världsoorganisationen för den intellektuella äganderätten (nedan kallade *internationella registreringar* respektive *den internationella byrån*) vilka designerar unionen.

AVSNITT 2

Internationell registrering som grundas på en ansökan om EU-varumärke eller på ett EU-varumärke

Artikel 183

Ingivande av en internationell ansökan

1. Internationella ansökningar enligt artikel 3 i Madridprotokollet som grundas på en ansökan om EU-varumärke eller på ett EU-varumärke ska ges in till immaterialrättsmyndigheten.
2. Om en internationell ansökan ges in innan det varumärke på vilket den internationella registreringen ska grundas har registrerats som ett EU-varumärke, ska den som ansöker om den internationella registreringen ange huruvida den internationella registreringen ska grundas på en ansökan om EU-varumärke eller på en registrering av ett EU-varumärke. Om den internationella registreringen ska grundas på ett EU-varumärke när detta har registrerats ska den internationella ansökan anses ha inkommit till immaterialrättsmyndigheten den dag då EU-varumärket registrerades.

Artikel 184

Den internationella ansökans form och innehåll

1. Den internationella ansökan ska inges på något av unionens officiella språk på ett formulär som immaterialrättsmyndigheten tillhandahåller. Immaterialrättsmyndigheten ska meddela den som inger en internationell ansökan det datum då de handlingar på vilka den internationella ansökan grundar sig inkom till immaterialrättsmyndigheten. Om sökanden inte anger något annat på formuläret när denne inger den internationella ansökan, ska immaterialrättsmyndighetens korrespondens med sökanden ske på ansökningsspråket med användning av ett standardformulär.
2. Om en internationell ansökan inges på ett språk som inte är något av de språk som är tillåtna enligt Madridprotokollet, ska sökanden ange ett andra språk bland dessa. Detta andra språk ska vara det på vilket immaterialrättsmyndigheten överlämnar den internationella ansökan till den internationella byrån.
3. Om en internationell ansökan inges på ett annat språk än något av de språk som enligt Madridprotokollet är tillåtna för ingivande av internationella ansökningar, får sökanden tillhandahålla en översättning av förteckningen över varor eller tjänster och av varje annan text som ingår i den internationella ansökan till det språk på vilket den internationella ansökan ska överlämnas till den internationella byrån enligt punkt 2. Om ansökan inte åtföljs av en sådan översättning, ska sökanden tillåta immaterialrättsmyndigheten att bifoga översättningen i den internationella ansökan. Om översättningen ännu inte har gjorts under förfarandet för registrering av den ansökan om EU-varumärke på vilken den internationella ansökan grundas, ska immaterialrättsmyndigheten utan dröjsmål ombesörja översättningen.
4. Vid ingivandet av en internationell ansökan ska en avgift betalas till immaterialrättsmyndigheten. Om den internationella registreringen ska grundas på ett EU-varumärke när detta har registrerats ska avgiften betalas senast den dag då EU-varumärket registreras. Ansökan ska inte anses som ingiven förrän den erfordrade avgiften har betalats. Om avgiften inte har betalats ska immaterialrättsmyndigheten informera sökanden om detta. Om ansökan lämnas in elektroniskt får immaterialrättsmyndigheten tillåta den internationella byrån att ta ut avgiften på dess vägnar.

5. Om någon av följande brister upptäcks vid granskningen av den internationella ansökan ska immaterialrättsmyndigheten uppmana sökanden att åtgärda bristerna inom en period som den ska fastställa:
- Den internationella ansökan har inte getts in med användning av det formulär som avses i punkt 1 och innehåller inte alla upplysningar och uppgifter som krävs för det formuläret.
 - Förteckningen över varor och tjänster i den internationella ansökan omfattas inte av förteckningen över varor och tjänster i den ursprungliga ansökan om EU-varumärke eller det ursprungliga EU-varumärket.
 - Det varumärke som är föremål för den internationella ansökan är inte identiskt med varumärket i den ursprungliga ansökan om EU-varumärke eller det ursprungliga EU-varumärket.
 - Upplysningar i den internationella ansökan om varumärket, andra än undantag från skyddet eller färganspråk, saknas i den ursprungliga ansökan om EU-varumärke eller det ursprungliga EU-varumärket.
 - Det görs ett färganspråk i den internationella ansökan som ett särskiljande kännetecken för märket, och färgen eller färgerna överensstämmer inte med den ursprungliga ansökan om EU-varumärke eller det ursprungliga EU-varumärket.
 - Sökanden har, enligt de uppgifter som anges i det internationella formuläret, inte rätt att inge en internationell ansökan genom immaterialrättsmyndigheten i enlighet med artikel 2.1 ii i Madridprotokollet.
6. Om sökanden har underlåtit att tillåta immaterialrättsmyndigheten att bifoga en översättning enligt punkt 3, eller om det råder annan oklarhet om vilken förteckning över varor och tjänster som den internationella ansökan ska grundas på, ska immaterialrättsmyndigheten uppmana sökanden att lämna de nödvändiga upplysningarna inom en tidsperiod som immaterialrättsmyndigheten ska fastställa.
7. Om de brister som avses i punkt 5 inte åtgärdas eller de nödvändiga upplysningar som avses i punkt 6 inte lämnas inom den tid som fastställts av immaterialrättsmyndigheten, ska immaterialrättsmyndigheten vägra att översända den internationella ansökan till den internationella byrån.
8. Immaterialrättsmyndigheten ska översända den internationella ansökan till den internationella byrån åtföljd av det intyg som föreskrivs i artikel 3.1 i Madridprotokollet så snart den internationella ansökan uppfyller kraven i denna artikel, i de genomförandeakter som antagits i enlighet med punkt 9 i denna artikel och i artikel 183 i den här förordningen.
9. Kommissionen ska anta genomförandeakter som exakt fastställer det formulär, däribland uppgifterna i detta, som ska användas för att ge in en internationell ansökan enligt punkt 1. Dessa genomförandeakter ska antas i enlighet med det granskningsförfarande som avses i artikel 207.2.

Artikel 185

Anteckning i akterna och i registret

- Datum och nummer för en internationell registrering som grundas på en ansökan om EU-varumärke ska antecknas i akten för den ansökan. Om ansökan leder till ett EU-varumärke ska den internationella registreringens datum och nummer antecknas i registret.
- Datum och nummer för en internationell registrering som grundas på ett EU-varumärke ska antecknas i registret.

Artikel 186

Delgivning av den ursprungliga ansökans eller den ursprungliga registreringens ogiltighet

- Inom fem år från dagen för den internationella registreringen ska immaterialrättsmyndigheten delge den internationella byrån de sakförhållanden och beslut som påverkar giltigheten av den EU-varumärkesansökan eller EU-varumärkesregistrering på vilken den internationella registreringen grundas.
- Kommissionen ska anta genomförandeakter som fastställer vilka enskilda sakförhållanden och beslut som måste delges i enlighet med artikel 6.3 i Madridprotokollet samt den relevanta tidpunkten för sådana underrättelser. Dessa genomförandeakter ska antas i enlighet med det granskningsförfarande som avses i artikel 207.2 i denna förordning.

*Artikel 187***Begäran om territoriell utsträckning efter en internationell registrering**

1. En begäran om territoriell utsträckning som görs efter en internationell registrering enligt artikel 3ter.2 i Madridprotokollet får ges in genom immaterialrättsmyndighetens förmedling. Begäran ska inges på det språk på vilket den internationella ansökan ingavs enligt artikel 184 i denna förordning. Den ska innehålla upplysningar som styrker rätten att designera i enlighet med artikel 2.1 ii och 3ter.2 i Madridprotokollet. Immaterialrättsmyndigheten ska meddela den person som ansöker om territoriell utsträckning det datum då begäran om territoriell utsträckning inkom till immaterialrättsmyndigheten.
2. Kommissionen ska anta genomförandeakter som fastställer kraven för begäran om territoriell utsträckning i enlighet med punkt 1 i denna artikel. Dessa genomförandeakter ska antas i enlighet med det granskningsförfarande som avses i artikel 207.2.
3. Om begäran om territoriell utsträckning efter en internationell registrering inte uppfyller de krav som anges i punkt 1 och i de genomförandeakter som antas enligt punkt 2, ska immaterialrättsmyndigheten uppmana sökanden att åtgärda de konstaterade bristerna inom en tidsperiod som den ska fastställa. Om bristerna inte åtgärdas inom den period som fastställts av immaterialrättsmyndigheten ska den vägra att översända begäran till den internationella byrån. Immaterialrättsmyndigheten får inte vägra att översända begäran till den internationella byrån innan sökanden har beretts möjlighet att rätta till eventuella brister som upptäckts i begäran.
4. Immaterialrättsmyndigheten ska översända den begäran om territoriell utsträckning som görs efter en internationell registrering till den internationella byrån så snart de krav som avses i punkt 3 är uppfyllda.

*Artikel 188***Internationella avgifter**

Alla avgifter som ska betalas till den internationella byrån enligt Madridprotokollet ska betalas direkt till denna.

*AVSNITT 3***Internationella registreringar som designerar unionen***Artikel 189***Verkan av internationella registreringar som designerar unionen**

1. En internationell registrering som designerar unionen ska, från och med registreringsdagen enligt artikel 3.4 i Madridprotokollet eller från och med dagen för den påföljande designeringen av unionen enligt artikel 3ter.2 i Madridprotokollet, ha samma verkan som en ansökan om EU-varumärke.
2. Om ingen underrättelse om vägrat skydd har lämnats enligt artikel 5.1 och 5.2 i Madridprotokollet eller om en sådan vägran har återkallats, ska den internationella registreringen av ett varumärke som designerar unionen, från och med den dag som avses i punkt 1, ha samma verkan som registreringen av ett varumärke som EU-varumärke.
3. Vid tillämpningen av artikel 11 i denna förordning ska offentliggörandet av uppgifterna i den internationella registrering som designerar unionen enligt artikel 190.1 ersätta offentliggörandet av en ansökan om EU-varumärke, och offentliggörande enligt artikel 190.2 ska ersätta offentliggörandet av registreringen av ett EU-varumärke.

*Artikel 190***Offentliggörande**

1. Immaterialrättsmyndigheten ska offentliggöra datum för registrering av varumärken som designerar unionen enligt artikel 3.4 i Madridprotokollet eller datum för den efterföljande utsträckningen till unionen enligt artikel 3ter.2 i Madridprotokollet, det språk på vilket den internationella ansökan ingetts och det andra språk som sökanden har angett, numret för den internationella registreringen samt datum för offentliggörande av registreringen i den tidskrift (Gazette) som ges ut av den internationella byrån, en återgivning av varumärket samt numren på de klasser som varorna eller tjänsterna tillhör och för vilka skydd åberopas.

2. Om ingen underrättelse om vägrat skydd för en internationell registrering som designerar unionen har lämnats enligt artikel 5.1 och 5.2 i Madridprotokollet eller om en sådan vägran har återkallats, ska immaterialrättsmyndigheten offentliggöra denna uppgift tillsammans med numret för den internationella registreringen och, i förekommande fall, datum för offentliggörande av registreringen i den tidskrift (*Gazette*) som ges ut av den internationella byrån.

Artikel 191

Yrkande om företräde i en internationell ansökan

1. Den som ansöker om en internationell registrering som designerar unionen får i den internationella ansökan yrka om företräde för ett tidigare varumärke som är registrerat i en medlemsstat, inklusive ett varumärke som är registrerat i Beneluxländerna, eller som är registrerat enligt internationella överenskommelser med rättsverkan i en medlemsstat, enligt vad som föreskrivs i artikel 39.
2. De handlingar till stöd för yrkandet om företräde som anges i de genomförandeakter som antas i enlighet med artikel 39.6 ska lämnas in senast tre månader från den dag då den internationella byrån underrättar immaterialrättsmyndigheten om den internationella registreringen. Artikel 39.7 ska tillämpas i detta avseende.
3. Om innehavaren av den internationella registreringen är skyldig enligt artikel 119.2 att låta sig företrädas inför immaterialrättsmyndigheten, ska de handlingar som avses i punkt 2 i den här artikeln inbegripa utnämning av ett ombud enligt artikel 120.1.
4. Om immaterialrättsmyndigheten finner att yrkandet om företräde enligt punkt 1 i denna artikel inte uppfyller kraven i artikel 39 eller inte uppfyller övriga krav i denna artikel, ska immaterialrättsmyndigheten uppmana sökanden att åtgärda bristerna. Om kraven i första meningen inte åtgärdas inom den tidsperiod som fastställts av immaterialrättsmyndigheten förloras rätten till företräde vad beträffar denna internationella registrering. Om bristerna endast avser vissa varor och tjänster ska rätten till företräde förloras endast vad beträffar dessa varor och tjänster.
5. Immaterialrättsmyndigheten ska informera den internationella byrån om en eventuell förklaring om förlust av rätten till företräde enligt punkt 4. Den ska också informera den internationella byrån om eventuell återkallelse eller begränsning av yrkandet om företräde.
6. Artikel 39.5 ska tillämpas såvida inte rätten till företräde förklaras förlorad enligt punkt 4 i den här artikeln.

Artikel 192

Yrkande om företräde inför immaterialrättsmyndigheten

1. Innehavaren av en internationell registrering som designerar unionen får, från och med dagen för offentliggörandet av en sådan registrerings ikraftträdande enligt artikel 190.2, inför immaterialrättsmyndigheten yrka om företräde för ett tidigare varumärke som är registrerat i en medlemsstat, inklusive ett varumärke som är registrerat i Beneluxländerna, eller som är registrerat enligt internationella överenskommelser med rättsverkan i en medlemsstat, enligt vad som föreskrivs i artikel 40.
2. När yrkandet om företräde görs före den dag som avses i punkt 1 ska yrkandet om företräde anses ha mottagits av immaterialrättsmyndigheten den dagen.
3. Ett yrkande om företräde enligt punkt 1 i denna artikel ska uppfylla de krav som avses i artikel 40 och ska innehålla uppgifter som gör det möjligt att granska det med hänsyn till dessa krav.
4. Om de krav som gäller för ett yrkande om företräde enligt punkt 3 och som fastställs i de genomförandeakter som ska antas enligt punkt 6 inte uppfylls ska immaterialrättsmyndigheten uppmana innehavaren av den internationella registreringen att åtgärda bristerna. Om bristerna inte åtgärdas inom en period som ska fastställas av immaterialrättsmyndigheten ska immaterialrättsmyndigheten avvisa yrkandet.
5. Om immaterialrättsmyndigheten har godkänt yrkandet om företräde eller om ett yrkande om företräde återkallas eller ogiltigförklaras av immaterialrättsmyndigheten ska immaterialrättsmyndigheten informera den internationella byrån om detta.

6. Kommissionen ska anta genomförandeakter som fastställer de närmare uppgifter som ett yrkande om företräde enligt punkt 1 i denna artikel ska innehålla, och de uppgifter som ska anmälas enligt punkt 5 i denna artikel. Dessa genomförandeakter ska antas i enlighet med det granskningsförfarande som avses i artikel 207.2.

Artikel 193

Designering av varor och tjänster och prövning med avseende på absoluta registreringshinder

1. Internationella registreringar som designerar unionen ska bli föremål för prövning med avseende på deras överensstämmelse med artikel 33.2, 33.3 och 33.4 och med avseende på absoluta registreringshinder på samma sätt som ansökningar om EU-varumärken.
2. Om det konstateras att en internationell registrering som designerar unionen inte uppfyller kriterierna för skydd enligt artiklarna 33.4 och 42.1 i denna förordning för samtliga eller någon del av de varor och tjänster för vilka den har registrerats av den internationella byrån, ska immaterialrättsmyndigheten till den internationella byrån göra en underrättelse ex officio om möjlig vägran i enlighet med artikel 5.1 och 5.2 i Madridprotokollet.
3. Om innehavaren av en internationell registrering är skyldig enligt artikel 119.2 att låta sig företrädas inför immaterialrättsmyndigheten, ska den underrättelse som avses i punkt 2 i den här artikeln innehålla en uppmaning att utnämna ett ombud enligt artikel 120.1.
4. Underrättelsen om möjlig vägran ska innehålla de grunder som åberopas och en tidsperiod inom vilken innehavaren av den internationella registreringen får yttra sig och, i förekommande fall, utnämna ett ombud. Tidsperioden inleds den dag då immaterialrättsmyndigheten offentliggör en möjlig vägran.
5. Om immaterialrättsmyndigheten konstaterar att den internationella ansökan som designerar unionen inte anger ett andra språk i enlighet med artikel 206 i denna förordning ska immaterialrättsmyndigheten till den internationella byrån göra en underrättelse ex officio om möjlig vägran i enlighet med artikel 5.1 och 5.2 i Madridprotokollet.
6. Om innehavaren av en internationell registrering underlåter att före tidsfristen åtgärda grunden för vägrat skydd eller, i förekommande fall, att utnämna ett ombud eller ange ett andra språk, ska immaterialrättsmyndigheten vägra skydd av alla eller en del av de varor och tjänster för vilka den internationella registreringen har gjorts. Vägrat skydd ska motsvara avslag på en ansökan om EU-varumärke. Beslutet att vägra skydd får överklagas i enlighet med artiklarna 66–72.
7. Om immaterialrättsmyndigheten, före inledandet av den invändningsperiod som avses i artikel 196.2, inte har gjort någon underrättelse ex officio om möjlig vägran enligt punkt 2 i denna artikel ska immaterialrättsmyndigheten översända en förklaring om beviljat skydd till den internationella byrån, där det anges att prövningen av absoluta registreringshinder enligt artikel 42 fullgjorts men att den internationella registreringen fortfarande möter invändningar eller synpunkter från tredje man. Detta preliminära utlåtande ska inte påverka immaterialrättsmyndighetens rätt att på eget initiativ återuppta undersökningen av absoluta hinder när som helst innan den slutliga förklaringen om beviljat skydd har utfärdats.
8. Kommissionen ska anta genomförandeakter som fastställer de närmare uppgifter i den underrättelse ex officio om möjlig vägran som ska sändas till den internationella byrån och i den slutliga underrättelse som ska sändas till den internationella byrån om slutligt beviljande eller slutlig vägran av skydd. Dessa genomförandeakter ska antas i enlighet med det granskningsförfarande som avses i artikel 207.2.

Artikel 194

Kollektiv- och kontrollmärken

1. Om en internationell registrering grundas på en ursprunglig ansökan eller en ursprunglig registrering av ett kollektivmärke, kontrollmärke eller garantimärke ska den internationella registrering som designerar unionen behandlas som ett EU-kollektivmärke eller ett EU-kontrollmärke, beroende på vad som är tillämpligt.
2. Innehavaren av den internationella registreringen ska ge in bestämmelser för användning av märket enligt artiklarna 75 och 84 direkt till immaterialrättsmyndigheten inom två månader från den dag då den internationella byrån underrättar immaterialrättsmyndigheten om den internationella registreringen.

3. Kommissionen ges befogenhet att anta delegerade akter i enlighet med artikel 208 som närmare fastställer förfarandet när det gäller internationella registreringar som grundar sig på en ursprunglig ansökan om eller en ursprunglig registrering av ett kollektivmärke, kontrollmärke eller garantimärke.

Artikel 195

Granskning

1. Så snart som immaterialrättsmyndigheten har fått en underrättelse om en internationell registrering som designerar unionen, ska den upprätta en granskningsrapport för unionen enligt artikel 43.1 förutsatt att en begäran om en granskningsrapport enligt artikel 43.1 ges in till immaterialrättsmyndigheten inom en månad från underrättelsedagen.
2. Så snart som immaterialrättsmyndigheten har fått en underrättelse om en internationell registrering som designerar unionen, ska den översända en kopia av denna till det centrala organet för industriell äganderätt i varje medlemsstat som har meddelat immaterialrättsmyndigheten sitt beslut att göra en granskning i sitt eget varumärkesregister enligt artikel 43.2 förutsatt att en begäran om granskningsrapport enligt artikel 43.2 ges in till immaterialrättsmyndigheten inom en månad från underrättelsedagen och granskningsavgiften betalas inom samma tidsperiod.
3. Artikel 43.3–43.6 ska gälla i tillämpliga delar.
4. Immaterialrättsmyndigheten ska underrätta innehavarna av alla äldre EU-varumärken eller ansökningar om EU-varumärken som nämns i unionens granskningsrapport om offentliggörandet av den internationella registreringen som designerar unionen enligt artikel 190.1. Detta ska gälla oberoende av om innehavaren av den internationella registreringen har begärt att få EU-granskningsrapporten, såvida inte innehavaren av en äldre registrering eller ansökan begär att inte motta underrättelsen.

Artikel 196

Invändning

1. Internationella registreringar som designerar unionen ska göras till föremål för invändning på samma sätt som offentliggjorda ansökningar om EU-varumärken.
2. En anmälan om invändning ska inges inom tre månader efter den enmånadsperiod som följer på dagen för offentliggörandet enligt artikel 190.1. Invändningen ska inte anses som vederbörligen framställd förrän invändningsavgiften har betalats.
3. Vägrat skydd ska motsvara avslag på en ansökan om EU-varumärke.
4. Kommissionen ges befogenhet att anta delegerade akter i enlighet med artikel 208 som fastställer förfarandet för inlämning och prövning av invändningar, inbegripet erforderliga underrättelser till den internationella byrån.

Artikel 197

Utbyte av ett EU-varumärke mot en internationell registrering

Immaterialrättsmyndigheten ska på begäran anteckna i registret att ett EU-varumärke ska anses vara ersatt med en internationell registrering enligt artikel 4bis i Madridprotokollet.

Artikel 198

Ogiltigförklaring av en internationell registrerings verkan

1. Verkan av en internationell registrering som designerar unionen kan ogiltigförklaras.
2. Ansökan om ogiltigförklaring av verkan av en internationell registrering som designerar unionen ska motsvara en ansökan om upphävande enligt artikel 58 eller om ogiltighetsförklaring enligt artikel 59 eller artikel 60.

3. Om verkan av en internationell registrering som designerar unionen ogiltigförklaras enligt artikel 64 eller 128 i denna förordning och den här artikeln genom ett slutgiltigt beslut ska immaterialrättsmyndigheten underrätta den internationella byrån i enlighet med artikel 5.6 i Madridprotokollet.

4. Kommissionen ska anta genomförandeakter som fastställer de närmare uppgifter som den underrättelse som ska göras till den internationella byrån enligt punkt 3 i denna artikel ska innehålla. Dessa genomförandeakter ska antas i enlighet med det granskningsförfarande som avses i artikel 207.2.

Artikel 199

Rättsverkan av registrering av överlåtelse

En notering om en förändring i innehavet av en internationell registrering i det internationella registret ska ha samma verkan som ett införande av en överlåtelse i registret i enlighet med artikel 20.

Artikel 200

Rättsverkan av registrering av licenser och andra rättigheter

En notering om en licens eller en inskränkning i innehavarens förfoganderätt med avseende på en internationell registrering i det internationella registret ska ha samma verkan som registreringen av en sakrätt, en exekutiv åtgärd, insolvensförfaranden eller en licens i registret enligt artiklarna 22, 23, 24 och 25.

Artikel 201

Prövning av begäran om registrering av överlåtelse, licenser eller inskränkningar i innehavarens förfoganderätt

Immaterialrättsmyndigheten ska överlämna framställningar om registrering av en förändring i innehav, en licens eller en inskränkning i innehavarens förfoganderätt, en ändring eller ett upphävande av en licens eller en återkallelse av en inskränkning i innehavarens förfoganderätt som har getts in till immaterialrättsmyndigheten, till den internationella byrån om begäran åtföljs av lämpligt bevis på överlåtelsen, licensen, en inskränkning i förfoganderätten eller av bevis på att licensen inte längre existerar eller att den har ändrats eller att inskränkningen i förfoganderätten har återkallats.

Artikel 202

Omvandling av en designering av unionen genom internationell registrering till en ansökan om nationellt varumärke eller till en designering av medlemsstater

1. Om en designering av unionen genom internationell registrering har avslagits eller upphör att ha verkan, kan innehavaren av den internationella registreringen ansöka om omvandling av designeringen av unionen

- a) till en ansökan om ett nationellt varumärke enligt artiklarna 139, 140 och 141,
- b) till en designering av en medlemsstat som är part i Madridprotokollet, under förutsättning att det på dagen för ansökan om omvandling enligt Madridprotokollet hade varit möjligt att direkt designera den medlemsstaten. Artiklarna 139, 140 och 141 i denna förordning ska tillämpas.

2. Den ansökan om nationellt varumärke eller den designering av en medlemsstat som är part i Madridprotokollet som följer av omvandlingen av designeringen av unionen genom en internationell registrering ska i den berörda medlemsstaten ha verkan från dagen för den internationella registreringen enligt artikel 3.4 i Madridprotokollet eller dagen för utsträckning till unionen enligt artikel 3ter.2 i Madridprotokollet om denna ägde rum efter den internationella registreringen, eller denna registrerings prioritetsdag och, i förekommande fall, företrädet för ett varumärke i denna stat som yrkats enligt artikel 191 i denna förordning.

3. En begäran om omvandling ska offentliggöras.
4. Begäran om omvandling av en internationell registrering som designerar unionen till en ansökan om ett nationellt varumärke ska innehålla de uppgifter och angivelser som anges i artikel 140.1.
5. Om omvandling begärs i enlighet med denna artikel och artikel 139.5 i denna förordning efter underlåtenhet att förnya den internationella registreringen, ska begäran enligt punkt 4 i den här artikeln innehålla en angivelse om detta samt uppgift om vilken dag skyddet löpte ut. Den tremånadersperiod som föreskrivs i artikel 139.5 i denna förordning ska börja löpa den dag som följer på sista dagen då förnyelse fortfarande kan ske enligt artikel 7.4 i Madridprotokollet.
6. Artikel 140.3 och 140.5 ska i tillämpliga delar gälla för den begäran om omvandling som avses i punkt 4 i den här artikeln.
7. Begäran om omvandling av en internationell registrering som designerar unionen till en designering av en medlemsstat som är part i Madridprotokollet ska innehålla de uppgifter som avses i punkterna 4 och 5.
8. Artikel 140.3 ska i tillämpliga delar gälla för den begäran om omvandling som avses i punkt 7 i den här artikeln. Immaterialrättsmyndigheten ska också avvisa begäran om omvandling om villkoren för att designera den medlemsstat som är part i Madridprotokollet eller Madridöverenskommelsen inte var uppfyllda vare sig på dagen för designering av unionen eller den dag då begäran om omvandling inkom eller, enligt den sista meningen i artikel 140.1, anses ha inkommit till immaterialrättsmyndigheten.
9. Om den begäran om omvandling som avses i punkt 7 uppfyller kraven i denna förordning och de som antas enligt denna ska immaterialrättsmyndigheten utan dröjsmål överlämna begäran till den internationella byrån. Immaterialrättsmyndigheten ska informera innehavaren av den internationella registreringen om dagen för överlämnandet.
10. Kommissionen ska anta genomförandeakter som fastställer
 - a) de närmare uppgifter som en begäran om omvandling enligt punkterna 4 och 7 ska innehålla,
 - b) de närmare uppgifter som offentliggörandet av en begäran om omvandling enligt punkt 3 ska innehålla.Dessa genomförandeakter ska antas i enlighet med det granskningsförfarande som avses i artikel 207.2.

Artikel 203

Bruk av ett varumärke som är föremål för en internationell registrering

Vid tillämpningen av artiklarna 18.1, 47.2, 58.1 a och 64.2 ska dagen för offentliggörandet enligt artikel 190.2 motsvara registreringsdagen vid fastställandet av den dag från och med vilken det varumärke som är föremål för en internationell registrering som designerar unionen ska ha tagits i verkligt bruk i unionen.

Artikel 204

Omvandling

1. Om inte annat följer av punkt 2 ska de bestämmelser som ska tillämpas på ansökningar om EU-varumärke i tillämpliga delar gälla för ansökningar om omvandling av en internationell registrering till en ansökan om EU-varumärke enligt artikel 9*quinquies* i Madridprotokollet.
2. När en ansökan om omvandling avser en internationell registrering som designerar unionen och som har offentliggjorts enligt artikel 190.2 ska artiklarna 42–47 inte tillämpas.

3. För att kunna betraktas som en omvandling av en internationell registrering som på begäran av den ursprungliga varumärkesmyndigheten avförts av den internationella byrån enligt artikel 9*quinquies* i Madridprotokollet, ska en ansökan om ett EU-varumärke innehålla en anvisning om detta. Anvisningen ska göras när ansökan ges in.
4. Om immaterialrättsmyndigheten under prövningen enligt artikel 41.1 b konstaterar att ansökan inte ingetts inom tre månader från den dag då den internationella byrån avförde den internationella registreringen eller att de varor och tjänster för vilka EU-varumärket ska registreras inte ingår i den förteckning över varor och tjänster för vilka den internationella registreringen registrerades för unionen, ska immaterialrättsmyndigheten uppmana sökanden att åtgärda bristerna.
5. Om de brister som avses i punkt 4 inte åtgärdas inom den tidsperiod som fastställts av immaterialrättsmyndigheten ska rätten till dagen för den internationella registreringen eller den territoriella utsträckningen och, i förekommande fall, den internationella registreringens företräde förloras.
6. Kommissionen ska anta genomförandeakter som fastställer de närmare uppgifter som en begäran om omvandling enligt punkt 3 i denna artikel ska innehålla. Dessa genomförandeakter ska antas i enlighet med det granskningsförfarande som avses i artikel 207.2.

Artikel 205

Kommunikation med den internationella byrån

Kommunikation med den internationella byrån ska ske på ett sätt och i ett format som överenskommits mellan den internationella byrån och immaterialrättsmyndigheten, och det ska företrädesvis ske elektroniskt. Varje hänvisning till formulär ska anses inbegripa formulär i elektroniskt format.

Artikel 206

Språkanvändning

Vid tillämpningen av denna förordning, och bestämmelser som antas i enlighet därmed, på internationella registreringar som designerar unionen, ska det språk på vilket den internationella ansökan inges vara handläggningspråket i den mening som avses i artikel 146.4, och det andra språk som anges i den internationella ansökan ska vara det andra språket i den mening som avses i artikel 146.3.

KAPITEL XIV

SLUTBESTÄMMELSER

Artikel 207

Kommittéförfarande

1. Kommissionen ska biträdas av en kommitté för genomförandebestämmelser. Denna kommitté ska vara en kommitté i den mening som avses i förordning (EU) nr 182/2011.
2. När det hänvisas till denna punkt ska artikel 5 i förordning (EU) nr 182/2011 tillämpas.

Artikel 208

Utövande av delegeringen

1. Befogenheten att anta delegerade akter ges till kommissionen med förbehåll för de villkor som anges i denna artikel.
2. Den befogenhet att anta delegerade akter som avses i artiklarna 48, 49.3, 65, 73, 96.4, 97.6, 98.5, 100.2, 101.5, 103.3, 106.3, 121, 168, 194.3 och 196.4 ska ges till kommissionen tills vidare från och med den 23 mars 2016.

3. Den delegering av befogenhet som avses i artiklarna 48, 49.3, 65, 73, 96.4, 97.6, 98.5, 100.2, 101.5, 103.3, 106.3, 121, 168, 194.3 och 196.4 får när som helst återkallas av Europaparlamentet eller rådet. Ett beslut om återkallelse innebär att delegeringen av den befogenhet som anges i beslutet upphör att gälla. Beslutet får verkan dagen efter det att det offentliggörs i *Europeiska unionens officiella tidning*, eller vid ett senare i beslutet angivet datum. Det påverkar inte giltigheten av delegerade akter som redan har trätt i kraft.
4. Innan kommissionen antar en delegerad akt, ska den samråda med experter, inbegripet experter som utsetts av varje medlemsstat i enlighet med principerna i det interinstitutionella avtalet av den 13 april 2016 om bättre lagstiftning.
5. Så snart kommissionen antar en delegerad akt ska den samtidigt delge Europaparlamentet och rådet denna.
6. En delegerad akt som antas enligt artiklarna 48, 49.3, 65, 73, 96.4, 97.6, 98.5, 100.2, 101.5, 103.3, 106.3, 121, 168, 194.3 och 196.4 ska träda i kraft endast om varken Europaparlamentet eller rådet har gjort invändningar mot den delegerade akten inom en period på två månader från den dag då akten delgavs Europaparlamentet och rådet, eller om både Europaparlamentet och rådet, före utgången av den perioden, har underrättat kommissionen om att de inte kommer att invända. Denna period ska förlängas med två månader på Europaparlamentets eller rådets initiativ.

Artikel 209

Bestämmelser i samband med utvidgningen av unionen

1. Från och med anslutningsdagen för Bulgarien, Tjeckien, Estland, Kroatien, Cypern, Lettland, Litauen, Ungern, Malta, Polen, Rumänien, Slovenien och Slovakien (nedan kallad(e) *ny(a) medlemsstat(er)*) ska EU-varumärken som registrerats eller ansökts om enligt denna förordning före anslutningsdagen utsträckas till de medlemsstaternas territorium så att de har samma verkan i hela unionen.
2. Registrering av ett EU-varumärke som var föremål för ansökan på dagen för anslutningen får inte vägras med hänsyn till något av de absoluta registreringshinder som räknas upp i artikel 7.1, om hindret blev tillämpligt enbart på grund av en ny medlemsstats anslutning.
3. Om en ansökan om registrering av ett EU-varumärke har getts in under de sex månaderna närmast före dagen för anslutningen får invändningar framställas enligt artikel 46 om ett äldre varumärke eller annan äldre rättighet som avses i artikel 8 förvärvats i en ny medlemsstat före anslutningen, under förutsättning att varumärket eller rättigheten förvärvats i god tro och att ansökningsdagen eller, i förekommande fall, dagen för prioritet eller dagen för förvärvet i den nya medlemsstaten av det äldre varumärket eller den andra äldre rättigheten föregår ansökningsdagen eller, i förekommande fall, dagen för prioritet av det EU-varumärke som ansökan gäller.
4. Ett EU-varumärke som avses i punkt 1 får inte förklaras ogiltigt
 - a) enligt artikel 59 om grunderna för ogiltigheten blir tillämpliga endast på grund av en ny medlemsstats anslutning,
 - b) enligt artikel 60.1 och 60.2 om den äldre nationella rättigheten registrerats, ansökts om eller förvärvats i en ny medlemsstat före dagen för anslutningen.
5. Användningen av ett EU-varumärke som avses i punkt 1 får förbjudas i enlighet med artiklarna 137 och 138 om det äldre varumärket eller den andra äldre rättigheten registrerats, ansökts om eller förvärvats i den nya medlemsstaten i god tro före den statens anslutningsdag eller, i förekommande fall, dess dag för prioritet ligger i tiden före den statens anslutningsdag.

Artikel 210

Utvärdering och översyn

1. Senast den 24 mars 2021 och vart femte år därefter ska kommissionen utvärdera genomförandet av denna förordning.

2. Vid utvärderingen ska en översyn göras av den rättsliga ramen för samarbetet mellan immaterialrättsmyndigheten och medlemsstaternas centrala myndigheter för industriell äganderätt och Benelux byrå för immateriell äganderätt, varvid den finansieringsmekanism som fastställs i artikel 152 ska beaktas särskilt. Vid utvärderingen ska man vidare bedöma immaterialrättsmyndighetens inverkan, effektivitet och ändamålsenlighet och dess arbetsmetoder. Vid utvärderingen ska man framför allt granska om det finns ett eventuellt behov av att ändra immaterialrättsmyndighetens mandat och de ekonomiska konsekvenserna av en sådan ändring.
3. Kommissionen ska översända utvärderingsrapporten och sina slutsatser om denna till Europaparlamentet, rådet och styrelsen. Resultaten från utvärderingen ska offentliggöras.
4. I varannan utvärderingsrapport ska även immaterialrättsmyndighetens resultat granskas med avseende på dess syften, mandat och uppgifter.

Artikel 211

Upphävande

Förordning (EG) nr 207/2009 ska upphöra att gälla.

Hänvisningar till den upphävda förordningen ska anses som hänvisningar till den här förordningen och ska läsas i enlighet med jämförelsetabellen i bilaga III.

Artikel 212

Ikraftträdande

Denna förordning träder i kraft den tjugonde dagen efter det att den har offentliggjorts i *Europeiska unionens officiella tidning*.

Den ska tillämpas från och med den 1 oktober 2017.

Denna förordning är till alla delar bindande och direkt tillämplig i alla medlemsstater.

Utfärdad i Strasbourg den 14 juni 2017.

På Europaparlamentets vägnar

A. TAJANI

Ordförande

På rådets vägnar

H. DALLI

Ordförande

BILAGA I

AVGIFTSBELOPP

A. De avgifter som ska betalas till immaterialrättsmyndigheten enligt denna förordning ska vara följande (i EUR):

1. Grundavgift för ansökan om ett enskilt EU-varumärke (artikel 31.2):
1 000 EUR
2. Grundavgift för ansökan om ett enskilt EU-varumärke på elektronisk väg (artikel 31.2):
850 EUR
3. Avgift för en andra klass av varor och tjänster för ett enskilt EU-varumärke (artikel 31.2):
50 EUR
4. Avgift för varje klass av varor och tjänster utöver två klasser för ett enskilt EU-varumärke (artikel 31.2):
150 EUR
5. Grundavgift för ansökan om ett EU-kollektivmärke eller ett EU-kontrollmärke (artiklarna 31.2 och 74.3 eller artikel 83.3):
1 800 EUR
6. Grundavgift för ansökan om ett EU-kollektivmärke eller ett EU-kontrollmärke på elektronisk väg (artiklarna 31.2 och 74.3 eller artikel 83.3):
1 500 EUR
7. Avgift för en andra klass av varor och tjänster för ett EU-kollektivmärke eller ett EU-kontrollmärke (artiklarna 31.2 och 74.3 eller artikel 83.3):
50 EUR
8. Avgift för varje klass av varor och tjänster utöver två klasser för ett EU-kollektivmärke eller ett EU-kontrollmärke (artiklarna 31.2 och 74.3 eller artikel 83.3):
150 EUR
9. Granskningsavgift för en ansökan om EU-varumärke (artikel 43.2) eller för en internationell registrering som designerar unionen (artikel 43.2 och artikel 195.2):
12 EUR multiplicerat med det antal centrala myndigheter för industriell äganderätt som avses i artikel 43.2; detta belopp och efterföljande ändringar ska offentliggöras av immaterialrättsmyndigheten i immaterialrättsmyndighetens officiella tidning.
10. Invändningsavgift (artikel 46.3):
320 EUR
11. Grundavgift för förnyelse av ett enskilt EU-varumärke (artikel 53.3):
1 000 EUR
12. Grundavgift för förnyelse av ett enskilt EU-varumärke på elektronisk väg (artikel 53.3):
850 EUR
13. Avgift för förnyelse av en andra klass av varor och tjänster för ett enskilt EU-varumärke (artikel 53.3):
50 EUR
14. Avgift för förnyelse av varje klass av varor och tjänster utöver två klasser för ett enskilt EU-varumärke (artikel 53.3):
150 EUR

15. Grundavgift för förnyelse av ett EU-kollektivmärke eller ett EU-kontrollmärke (artiklarna 53.3 och 74.3 eller artikel 83.3):
1 800 EUR
16. Grundavgift för förnyelse av ett EU-kollektivmärke eller ett EU-kontrollmärke på elektronisk väg (artiklarna 53.3 och 74.3 eller artikel 83.3):
1 500 EUR
17. Avgift för förnyelse av en andra klass av varor och tjänster för ett EU-kollektivmärke eller ett EU-kontrollmärke (artiklarna 53.3 och 74.3 eller artikel 83.3):
50 EUR
18. Avgift för förnyelse av varje klass av varor och tjänster utöver två klasser för ett EU-kollektivmärke eller ett EU-kontrollmärke (artiklarna 53.3 och 74.3 eller artikel 83.3):
150 EUR
19. Tilläggsavgift för försenad betalning av förnyelseavgift eller försenad inlämning av begäran om förnyelse (artikel 53.3):
25 % av den försenade förnyelseavgiften, dock högst 1 500 EUR
20. Avgift för ansökan om upphävande eller ogiltighetsförklaring (artikel 63.2):
630 EUR
21. Avgift för överklagande (artikel 68.1):
720 EUR
22. Avgift för ansökan om återställande av försutten tid (artikel 104.3):
200 EUR
23. Avgift för ansökan om omvandling av en EU-varumärkesansökan eller av ett EU-varumärke (artikel 140.1, också jämförd med artikel 202.1):
 - a) till en ansökan om ett nationellt varumärke,
 - b) till en designering av medlemsstater enligt Madridprotokollet:
200 EUR
24. Avgift för fortsatt behandling (artikel 105.1):
400 EUR
25. Avgift för förklaring om delning av ett registrerat EU-varumärke (artikel 56.4) eller en ansökan om EU-varumärke (artikel 50.3):
250 EUR
26. Avgift för ansökan om registrering av en licens eller annan rättighet med avseende på ett registrerat EU-varumärke (artikel 26.2) eller en ansökan om EU-varumärke (artikel 26.2):
 - a) upplåtelse av en licens,
 - b) överlåtelse av en licens,
 - c) skapande av en sakrätt,
 - d) överlåtelse av en sakrätt,
 - e) exekutiva åtgärder:
200 EUR per registrering, dock sammanlagt högst 1 000 EUR när fler än en begäran framställs i samma ansökan eller på samma gång

27. Avgift för avförande från registret av en licens eller annan rättighet (artikel 29.3):
200 EUR per avförande, dock sammanlagt högst 1 000 EUR när mer än en begäran framställs i samma ansökan eller på samma gång
 28. Avgift för ändring av ett registrerat EU-varumärke (artikel 54.4):
200 EUR
 29. Avgift för utfärdande av kopia av ansökan om ett EU-varumärke (artikel 114.7), kopia av registreringsbevis (artikel 51.2) eller registerutdrag (artikel 111.7):
 - a) obestyrkt kopia eller utdrag:
10 EUR
 - b) bestyrkt kopia eller utdrag:
30 EUR
 30. Avgift för tillhandahållande av handlingar (artikel 114.6):
30 EUR
 31. Avgift för utfärdande av kopior av handlingar (artikel 114.7):
 - a) obestyrkt kopia:
10 EUR
 - b) bestyrkt kopia:
30 EURplus för varje sida över 10 sidor:
1 EUR
 32. Avgift för förmedling av information från handlingar (artikel 114.9):
10 EUR
 33. Avgift för omprövning av återbetalningsbeslut vad gäller kostnader i ett förfarande (artikel 109.8):
100 EUR
 34. Avgift för ingivande av en internationell ansökan vid immaterialrättsmyndigheten (artikel 184.4):
300 EUR
- B. Avgifter som ska betalas till den internationella byrån
- I. Individuell avgift för en internationell registrering som designerar unionen
 1. Den som ansöker om en internationell registrering som designerar unionen ska vara skyldig att till den internationella byrån erlægga en individuell avgift för designering av unionen i enlighet med artikel 8.7 i Madridprotokollet.
 2. En innehavare av en internationell registrering som ger in en begäran om territoriell utsträckning som designerar unionen efter den internationella registreringen ska vara skyldig att till den internationella byrån erlægga en individuell avgift för designering av unionen i enlighet med artikel 8.7 i Madridprotokollet.
 3. Beloppet på avgiften enligt B.I.1 eller B.I.2, såsom fastställts av generaldirektören för Wipo i enlighet med regel 35.2 i de gemensamma bestämmelserna inom ramen för Madridöverenskommelsen och Madridprotokollet, ska vara motsvarigheten i schweiziska franc till följande belopp:
 - a) För ett enskilt varumärke: 820 EUR plus, i tillämpliga fall, 50 EUR för en andra klass av varor och tjänster och 150 EUR för varje klass av varor och tjänster som omfattas av den internationella registreringen utöver två klasser.
 - b) För ett kollektivmärke eller ett kontrollmärke: 1 400 EUR plus, i tillämpliga fall, 50 EUR för en andra klass av varor och tjänster och 150 EUR för varje klass av varor och tjänster utöver två klasser.

II. Individuell avgift för förnyelse av en internationell registrering som designerar unionen

1. Innehavaren av en internationell registrering som designerar unionen ska vara skyldig att, som en del av avgifterna för förnyelse av den internationella registreringen, till den internationella byrån erlagga en individuell avgift för designering av unionen i enlighet med artikel 8.7 i Madridprotokollet.
 2. Beloppet på den avgift som avses i B.II.1, såsom fastställts av generaldirektören för Wipo i enlighet med regel 35.2 i de gemensamma bestämmelserna inom ramen för Madridöverenskommelsen och Madridprotokollet, ska vara motsvarigheten i schweiziska franc till följande belopp:
 - a) För ett enskilt varumärke: 820 EUR plus, i tillämpliga fall, 50 EUR för en andra klass av varor och tjänster och 150 EUR för varje klass av varor och tjänster som omfattas av den internationella registreringen utöver två klasser.
 - b) För ett kollektivmärke eller ett kontrollmärke: 1 400 EUR plus, i tillämpliga fall, 50 EUR för en andra klass av varor och tjänster och 150 EUR för varje klass av varor och tjänster som omfattas av den internationella registreringen utöver två klasser.
-

BILAGA II

Upphävd förordning och en förteckning över ändringar av denna

Rådets förordning (EG) nr 207/2009
(EUT L 78, 24.3.2009, s. 1)

2012 års anslutningsakt, bilaga III, punkt 2.I

Europaparlamentets och rådets förordning (EU) nr 2015/2424
(EUT L 341, 24.12.2015, s. 21)

Endast artikel 1

—

BILAGA III

Jämförelsetabell

Förordning (EG) nr 207/2009	Denna förordning
Artiklarna 1–7	Artiklarna 1–7
Artikel 8.1–8.4	Artikel 8.1–8.4
Artikel 8.4a	Artikel 8.6
Artikel 8.5	Artikel 8.5
Artikel 9	Artikel 9
Artikel 9a	Artikel 10
Artikel 9b	Artikel 11
Artikel 10	Artikel 12
Artikel 11	Artikel 13
Artikel 12	Artikel 14
Artikel 13	Artikel 15
Artikel 13a	Artikel 16
Artikel 14	Artikel 17
Artikel 15	Artikel 18
Artikel 16	Artikel 19
Artikel 17.1, 17.2 och 17.3	Artikel 20.1, 20.2 och 20.3
Artikel 17.5	Artikel 20.4
Artikel 17.5a	Artikel 20.5
Artikel 17.5b	Artikel 20.6
Artikel 17.5c	Artikel 20.7
Artikel 17.5d	Artikel 20.8
Artikel 17.5e	Artikel 20.9
Artikel 17.5f	Artikel 20.10
Artikel 17.6	Artikel 20.11
Artikel 17.7	Artikel 20.12
Artikel 17.8	Artikel 20.13
Artikel 18	Artikel 21
Artikel 19	Artikel 22
Artikel 20	Artikel 23
Artikel 21	Artikel 24
Artikel 22	Artikel 25
Artikel 22a	Artikel 26
Artikel 23	Artikel 27
Artikel 24	Artikel 28
Artikel 24a	Artikel 29
Artikel 25	Artikel 30
Artikel 26	Artikel 31
Artikel 27	Artikel 32
Artikel 28	Artikel 33

Förordning (EG) nr 207/2009	Denna förordning
Artikel 29	Artikel 34
Artikel 30	Artikel 35
Artikel 31	Artikel 36
Artikel 32	Artikel 37
Artikel 33	Artikel 38
Artikel 34.1	Artikel 39.1
Artikel 34.1a	Artikel 39.2
Artikel 34.2	Artikel 39.3
Artikel 34.3	Artikel 39.4
Artikel 34.4	Artikel 39.5
Artikel 34.5	Artikel 39.6
Artikel 34.6	Artikel 39.7
Artikel 35	Artikel 40
Artikel 36	Artikel 41
Artikel 37.1	Artikel 42.1
Artikel 37.3	Artikel 42.2
Artikel 38	Artikel 43
Artikel 39	Artikel 44
Artikel 40	Artikel 45
Artikel 41	Artikel 46
Artikel 42	Artikel 47
Artikel 42a	Artikel 48
Artikel 43	Artikel 49
Artikel 44.1 och 44.2	Artikel 50.1 och 50.2
Artikel 44.4	Artikel 50.3
Artikel 44.4a	Artikel 50.4
Artikel 44.5–44.9	Artikel 50.5–50.9
Artikel 45	Artikel 51
Artikel 46	Artikel 52
Artikel 47	Artikel 53
Artikel 48	Artikel 54
Artikel 48a	Artikel 55
Artikel 49	Artikel 56
Artikel 50	Artikel 57
Artikel 51	Artikel 58
Artikel 52	Artikel 59
Artikel 53	Artikel 60
Artikel 54	Artikel 61
Artikel 55	Artikel 62
Artikel 56	Artikel 63
Artikel 57	Artikel 64
Artikel 57a	Artikel 65

Förordning (EG) nr 207/2009	Denna förordning
Artikel 58	Artikel 66
Artikel 59	Artikel 67
Artikel 60	Artikel 68
Artikel 61	Artikel 69
Artikel 63	Artikel 70
Artikel 64	Artikel 71
Artikel 65	Artikel 72
Artikel 65a	Artikel 73
Artikel 66	Artikel 74
Artikel 67	Artikel 75
Artikel 68	Artikel 76
Artikel 69	Artikel 77
Artikel 70	Artikel 78
Artikel 71	Artikel 79
Artikel 72	Artikel 80
Artikel 73	Artikel 81
Artikel 74	Artikel 82
Artikel 74a	Artikel 83
Artikel 74b	Artikel 84
Artikel 74c	Artikel 85
Artikel 74d	Artikel 86
Artikel 74e	Artikel 87
Artikel 74f	Artikel 88
Artikel 74g	Artikel 89
Artikel 74h	Artikel 90
Artikel 74i	Artikel 91
Artikel 74j	Artikel 92
Artikel 74k	Artikel 93
Artikel 75	Artikel 94
Artikel 76	Artikel 95
Artikel 77	Artikel 96
Artikel 78	Artikel 97
Artikel 79	Artikel 98
Artikel 79a	Artikel 99
Artikel 79b	Artikel 100
Artikel 79c	Artikel 101
Artikel 79d	Artikel 102
Artikel 80	Artikel 103
Artikel 81	Artikel 104
Artikel 82	Artikel 105
Artikel 82a	Artikel 106
Artikel 83	Artikel 107
Artikel 84	Artikel 108

Förordning (EG) nr 207/2009	Denna förordning
Artikel 85.1	Artikel 109.1
Artikel 85.1a	Artikel 109.2
Artikel 85.2	Artikel 109.3
Artikel 85.3	Artikel 109.4
Artikel 85.4	Artikel 109.5
Artikel 85.5	Artikel 109.6
Artikel 85.6	Artikel 109.7
Artikel 85.7	Artikel 109.8
Artikel 86	Artikel 110
Artikel 87	Artikel 111
Artikel 87a	Artikel 112
Artikel 87b	Artikel 113
Artikel 88	Artikel 114
Artikel 88a	Artikel 115
Artikel 89	Artikel 116
Artikel 90	Artikel 117
Artikel 91	Artikel 118
Artikel 92	Artikel 119
Artikel 93	Artikel 120
Artikel 93a	Artikel 121
Artikel 94	Artikel 122
Artikel 95.1	Artikel 123.1
Artikel 95.2	—
Artikel 95.3	Artikel 123.2
Artikel 95.4	Artikel 123.3
Artikel 95.5	—
Artikel 96	Artikel 124
Artikel 97	Artikel 125
Artikel 98	Artikel 126
Artikel 99	Artikel 127
Artikel 100	Artikel 128
Artikel 101	Artikel 129
Artikel 102	Artikel 130
Artikel 103	Artikel 131
Artikel 104	Artikel 132
Artikel 105	Artikel 133
Artikel 106	Artikel 134
Artikel 107	Artikel 135
Artikel 109	Artikel 136
Artikel 110	Artikel 137
Artikel 111	Artikel 138
Artikel 112	Artikel 139
Artikel 113	Artikel 140

Förordning (EG) nr 207/2009	Denna förordning
Artikel 114	Artikel 141
Artikel 115	Artikel 142
Artikel 116	Artikel 143
Artikel 117	Artikel 144
Artikel 118	Artikel 145
Artikel 119.1–119.5	Artikel 146.1–146.5
Artikel 119.5a	Artikel 146.6
Artikel 119.6	Artikel 146.7
Artikel 119.7	Artikel 146.8
Artikel 119.8	Artikel 146.9
Artikel 119.9	Artikel 146.10
Artikel 119.10	Artikel 146.11
Artikel 120	Artikel 147
Artikel 121	Artikel 148
Artikel 123	Artikel 149
Artikel 123a	Artikel 150
Artikel 123b	Artikel 151
Artikel 123c	Artikel 152
Artikel 124	Artikel 153
Artikel 125	Artikel 154
Artikel 126	Artikel 155
Artikel 127	Artikel 156
Artikel 128	Artikel 157
Artikel 129	Artikel 158
Artikel 130	Artikel 159
Artikel 131	Artikel 160
Artikel 132	Artikel 161
Artikel 133	Artikel 162
Artikel 134	Artikel 163
Artikel 134a	Artikel 164
Artikel 135	Artikel 165
Artikel 136	Artikel 166
Artikel 136a	Artikel 167
Artikel 136b	Artikel 168
Artikel 137	Artikel 169
Artikel 137a	Artikel 170
Artikel 138	Artikel 171
Artikel 139	Artikel 172
Artikel 140	Artikel 173
Artikel 141	Artikel 174
Artikel 141a	Artikel 175
Artikel 142	Artikel 176
Artikel 143	Artikel 177

Förordning (EG) nr 207/2009	Denna förordning
Artikel 144	Artikel 178
Artikel 144a	Artikel 179
Artikel 144b	Artikel 180
Artikel 144c	Artikel 181
Artikel 145	Artikel 182
Artikel 146	Artikel 183
Artikel 147	Artikel 184
Artikel 148	Artikel 185
Artikel 148a	Artikel 186
Artikel 149	Artikel 187
Artikel 150	Artikel 188
Artikel 151	Artikel 189
Artikel 152	Artikel 190
Artikel 153	Artikel 191
Artikel 153a	Artikel 192
Artikel 154	Artikel 193
Artikel 154a	Artikel 194
Artikel 155	Artikel 195
Artikel 156	Artikel 196
Artikel 157	Artikel 197
Artikel 158	Artikel 198
Artikel 158a	Artikel 199
Artikel 158b	Artikel 200
Artikel 158c	Artikel 201
Artikel 159	Artikel 202
Artikel 160	Artikel 203
Artikel 161	Artikel 204
Artikel 161a	Artikel 205
Artikel 161b	Artikel 206
Artikel 163	Artikel 207
Artikel 163a.1	Artikel 208.1
Artikel 163a.2 första meningen	Artikel 208.2
Artikel 163a.2 andra meningen	Artikel 208.4
Artikel 163a.3	Artikel 208.3
Artikel 163a.4	Artikel 208.5
Artikel 163a.5	Artikel 208.6
Artikel 165	Artikel 209
Artikel 165a	Artikel 210
Artikel 166	Artikel 211
Artikel 167	Artikel 212
Bilaga -I	Bilaga I
Bilaga I	Bilaga II
Bilaga II	Bilaga III

ISSN 1977-0820 (elektronisk utgåva)
ISSN 1725-2628 (pappersutgåva)

Europeiska unionens publikationsbyrå
2985 Luxemburg
LUXEMBURG

SV